Mărturii din Țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca

AGATON

Mărturii din Ţara Făgăraşului

despre

Părintele Arsenie Boca

"*…Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele Arsenie, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M.G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi, a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu". Chiar atunci, Părintele Arsenie o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu faţa spre aceasta şi îi spune: „Şi totuşi mă, să ştii că este Dumnezeu."*

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

"*Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absenţa Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu 1-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vaţa), confirmându-se înmormântarea şi prezenţa Părintelui acolo."*

(Prof. C.F.)

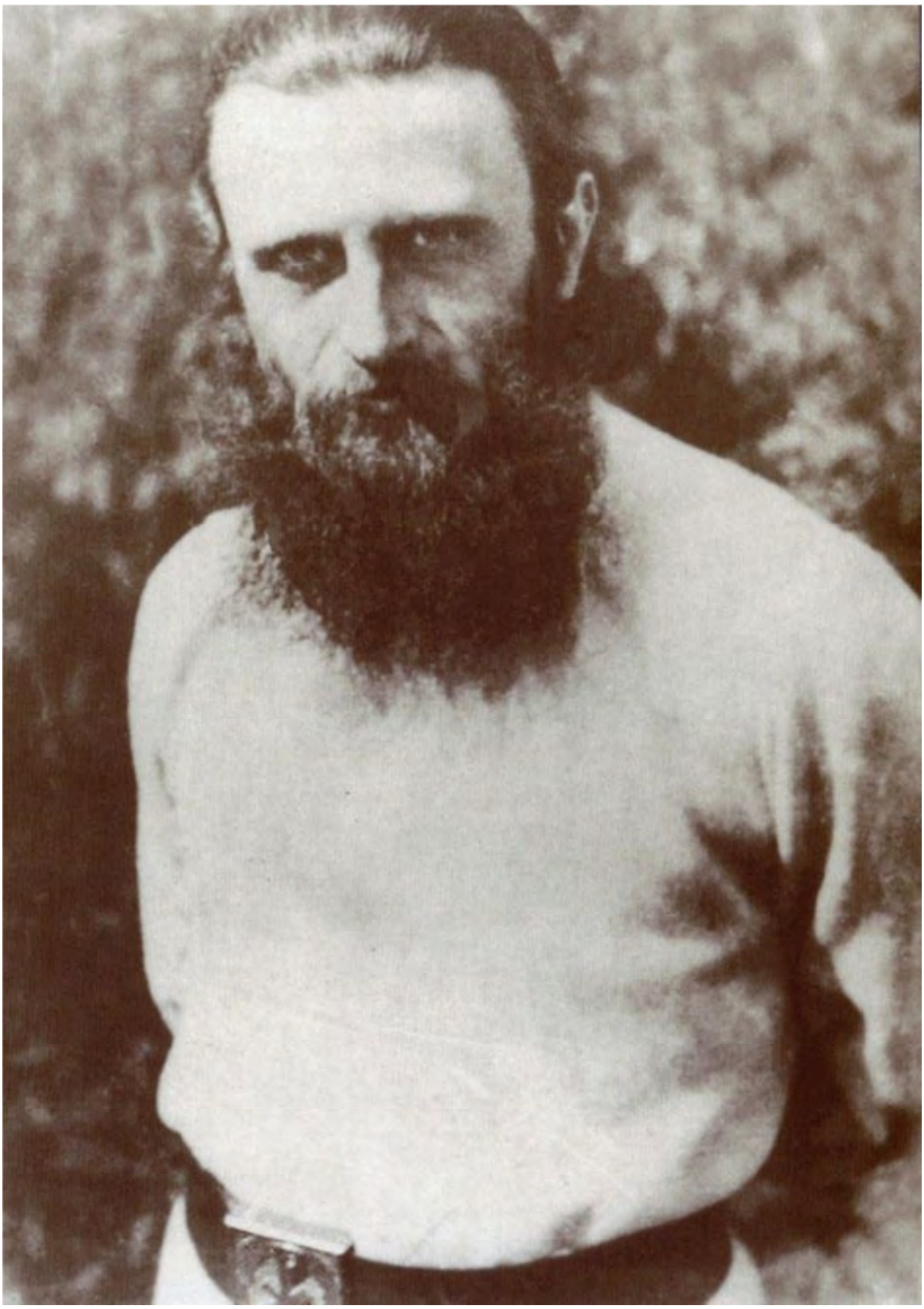

Capitolul 1

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din pântecele maicii mele”

- Ne spunea Părintele: *„Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului care-mi plăcea, foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:*

- De ce îmi place aşa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:

- Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pântece, foarte mult m-am uitat şi m-am rugat la această icoană.”

Altădată ne-a spus: *„Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului şi a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinţii Ioachim şi Ana: «Maica Domnului, îţi cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îţi slujească ţie, Maicii Domnului şi Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer.»* Eu deja am fost pictat din pântecele maicii mele. Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei. După ce-am terminat studiile, mama credea c-am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenţii am (să se călugărească), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat şi m-a binecuvântat zicându-mi: „O, dragul meu şi scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”

De aceea a fost Părintele Arsenie omul lui Dumnezeu, pentru că a fost cerut prin rugăciune, crescut cu rugăciune. Şi spunea Părintele. *„De ce nu faceţi şi voi la fel?! Dar care din voi se roagă când sunteţi însărcinate: Doamne, dă-mi un copil bun, cuminte, care să-ţi slujească Ţie; pentru Tine Doamne? Care din voi aţi citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului şi alte cărţi bisericeşti? Voi ziceţi că n-aveţi timp să vă rugaţi. Cereţi la Maica Domnului şi la Domnul Iisus Hristos şi vă vor da. Dacă nu faceţi rele, vă iese şi copilul aşa cum îl doriţi .“*

Apoi, unei femei căreia îi murise copilul atins de un tren i-a spus: *„Ştii de ce 1-a atins trenul? Pentru că l-ai iubit mai mult decât pe Dumnezeu. Întâi trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu şi apoi pe copil.”* [notă: Cei care opresc copiii de la credinţă vor fi asemenea celora care şi-au pus capăt zilelor de unii singuri. Când iubeşti pe copil mai mult ca pe Dumnezeu, îi îngădui în timp lucruri care sunt împotriva credinţei (când îl pui pe el şi doririle lui înaintea lui Dumnezeu şi a ceea ce e bine). Dacă copilul a fost luat înainte de aceasta, atunci nici el, nici mama sa nu vor avea aşa pedeapsă de ispăşit după moarte. Plecarea

timpurie a copilului nu a fost aşadar o pedeapsă, ci Milă pentru viaţa veşnică.] Altei femei i-a spus: *„Tu vii şi te plângi că copilul tău e beţiv, dar atunci când aţi zămislit copilul, soţul tău era beat”*, iar alteia, care se plângea că are un băiat hoţ, i-a spus că şi ea a furat când a fost însărcinată cu el.

*(**Miloşan Vionela,** 71 de ani, Recea)*

- Mama sa, Cristina, s-a căsătorit şi bărbatul ei a plecat şi ea a rămas gravidă, având în pântece pe viitorul Părinte Arsenie. Bărbatul ei nu s-a mai întors şi ea a trebuit să-l crească singură. Ea păzea oile satului şi Părintele îi desena (că era pictor de mic) flori pe mâneci şi pe cot la haine, şi apoi ea cosea.

„În viaţă am dansat şi eu odată - a spus mama Părintelui - *am rotit un dans, atât a fost jocul meu în viaţă.”* Maică-sa 1-a crescut şi el a învăţat, şi-a dat silinţă.

Părintele învăţa lumea cum să trăiască, să nu curvească bărbatul cu femeia, ca în sărbători şi duminica să nu aibă împreunare şi să aibă copii curaţi, căci Părintele aşa a fost conceput.

*(**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Bunicul soţului meu se cunoştea foarte bine cu Părintele şi povestea că, la un moment dat, Părintele i-a cerut să aducă de acasă o anumită poză, pe care o făcuse cândva cu un bărbat. Aducând poza la Părintele, acesta i-a spus: *„Ăsta e tatăl meu.”* Tatăl Părintelui plecase în America pe când el nici nu se născuse.

*(**Mariana P.**, Făgăraş)*

- Mama sfinţiei sale spunea că, atunci când era însărcinată cu Părintele, simţea că avea ceva luminos în pântece şi avea o mare bucurie. Iar Părintele spunea că tatăl său, plecând în America, l-a *„lăsat curat în pântece”*.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Mama Părintelui, care nu mai ştia nimic de dânsul, auzind că la Mânăstirea Sâmbăta este un părinte care este de loc din localitatea Brad - Hunedoara, şi-a zis: *„Sigur, acesta e băiatul meu”* şi a luat trenul să vină la Sâmbăta. Părintele, cu darul înaintevederii ce-1 avea, a simţit că vine şi a trimis un credincios cu căruţa la gară spunându-i acestuia ora când soseşte şi locul unde să stea pe peron când va veni trenul. Când a sosit trenul, uşa vagonului în care se afla mama Părintelui a oprit exact în faţa omului. Coborând, mama Părintelui 1-a întrebat pe acest om, cum poate ajunge la mânăstire? Iar omul i-a zis: *„Vino cu mine, că după dumneata m-a trimis Părintele!”*

*(**Ierod. Domeţie**, Sf. Mânăstire Brâncoveanu)*

- Părintele Arsenie era la Sâmbăta şi a trimis pe cineva care avea căruţă cu cai, să o aştepte în gara din Voila pe mama sa, care vroia să-1 viziteze. I-a spus omului: *„Du-te să o aştepţi pe mama că vine cu trenul”*; zice omul: *„Părinte, dar nu o cunosc!”; „Nu trebuie, du-te că vine ea la tine; se opreşte trenul şi în dreptul uşii de unde eşti tu coboară o femeie şi te întreabă de mânăstire.”* Şi aşa a fost. Omul a luat-o în căruţă şi a dus-o la Sâmbăta.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Mama Părintelui, era o femeie micuţă şi semăna cu Părintele foarte mult. Odată a venit la mânăstire. Îi era dor de Părintele. Şi Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieşit din altar. Şi ea a stat, a tot stat, şi dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieşit Părintele bucuros şi a zis: *„ Am vrut să te vedem cum plângi.”* A sărutat-o şi a mângâiat-o şi i-a zis: *„ Nu mai plânge, că uite am venit.”*

*(**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproşat: *„Ţi-a fost ruşine cu mine de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?”* şi i-a zis Părintele: *„Nu mamă, dar dacă spuneam, lumea îţi rupea hainele de pe matale când veneai încoace.”*

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mânăstire că atunci când era însărcinată cu Părintele, a văzut soarele şi luna în pântecele ei şi nu ştia ce va fi. Şi a văzut şi

un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munţii şi mânăstirea.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Mult s-a zbătut Părintele. Toată viaţa şi scrierea lui a fost spre sfinţirea familiei. Câte femei au fost la el, s-au hotărât să nu mai avorteze. Câţi copii au rămas în pântecele mamelor lor! **Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la Sfinţenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.**

(Pr. Ioan Sabău)

Capitolul 2

Părintele Arsenie…
un Moise care ne-a despărţit Marea Roşie

- Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru… Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; şi eu sunt absolut sigur, şi mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat… Despre Părintele Arsenie încă se vorbeşte în termeni prea lumeşti. Dar se va vedea mai târziu. Eu îndrăznesc să spun că Părintele Arsenie Boca a fost pentru România asemeni Sfântului Serafim de Sarov pentru marea Rusie.

…Aflându-te în prezenţa şi în apropierea Părintelui Arsenie, simţeai prezenţa lui Dumnezeu, Îl simţeai pe Hristos trăind şi vorbind în Părintele Arsenie. Era şi este un lucru extraordinar – cum spunea cineva - în viaţa noastră, în viaţa oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru 1-am simţit şi 1-am trăit şi sunt absolut convins şi responsabil de ceea ce spun acum. Părintele Arsenie ştia că la tinereţe se pune temelia vieţii omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu şi pentru totdeauna şi de aceea era înconjurat de tineri.

(PS. Daniil Partoşanul)

- Un complex de factori, din harul lui Dumnezeu, pe deplin favorabili, m-au ajutat să cunosc pe tânărul diacon celib Zian Boca (viitorul Părinte Arsenie), după venirea sa de la Muntele Athos şi pe părintele Dumitru Popescu, viitorul arhimandrit Serafim Popescu, stareţ la Mânăstirea Sâmbăta între anii 1949 - 1955.

Părintele Dr. Dumitru Stăniloae, fiind numit rector al Academiei Teologice „Andrei Şaguna” din Sibiu (de către mitropolitul Nicolae Bălan, în 1936), a primit locuinţă pentru familia sa, în clădirea Academiei, la parter. Părintelui Zian Boca şi părintelui Dumitru Popescu li s-a dat o locuinţă tot în curtea Academiei. Cu ei mai stătea şi tânărul profesor de teologie Dr. Nicolae Mladin, viitorul mitropolit, formând împreună o triadă de oameni ai lui Dumnezeu, cu totul deosebiţi. Camera din dreapta mi s-a acordat mie, după terminarea

Teologiei, de către părintele rector Dr. Dumitru Stăniloae, care m-a angajat ca secretar şi dactilograf al său, respectiv al Academiei Teologice ”Andreiene”, începând cu 1 ianuarie 1940. Lucram amândoi în acelaşi birou.

Seara, după ce se linişteau studenţii teologi, cei trei călugări ieşeau în holul locuinţei unde împreună, înfrăţiţi în acelaşi ideal de preamărire a lui Dumnezeu, cântau imnuri religioase, încheind cu „Apărătoare Doamnă”. Îmi era imposibil să rămân izolat în camera mea de vis a vis şi să nu apar şi eu între dânşii, frământat de acelaşi dor de preamărire a Lui, a Ziditorului a toate, Dumnezeu.

Firește că, peste zi, când Părintele Arsenie mai scăpa de la Părintele Stăniloae, unde împreună lucrau la traducerea manuscriselor Filocaliei, pe care Părintele Arsenie le adusese de la Muntele Athos, mai profitam şi stăteam de vorbă cu el.

În astfel de momente de fericită ocazie de a sta de vorbă cu tânărul diacon celib, Arsenie Boca, am prins, între altele, un moment - unic - cu totul remarcabil: mi-a arătat, centura monahală de piele, pe care a realizat-o singur, cu monogramul metalic: IS HS NI KA (Iisus Hristos biruie), pe care urma să o poarte după tunderea în monahism (pe data de 3 mai 1940, la Mânăstirea Sâmbăta de Sus, primind numele de Arsenie). După centură, îmi destăinuia din tainele monahismului, cum trebuia să fie un adevărat călugăr, ca un adevărat ostaş al lui Hristos, îmbrăcat în toate armele lui Dumnezeu (Cf. Ef. 6, 11-17). Cu acel prilej mi-a arătat o intimitate a îmbrăcămintei călugăreşti (pe care o aştepta şi pentru care se pregătea): pe o coală de hârtie a desenat schima călugărească pe care o poartă un călugăr până la moarte. Am pus mâna pe ea şi îndată m-a atenţionat: *„Mă, ai grijă, asta nu-i jucărie!”*… zâmbind foarte discret, căci nimeni nu-1 văzuse (până atunci) râzând, ci plângând adeseori pentru păcatele oamenilor.

În sfârşit, 1-am văzut şi în bucătăria cantinei studenţeşti, unde singur îşi pregătea mâncarea de post (predominau morcovii raşi pe răzătoare, cruzi), dar fără a face caz de aceasta.

Când îl ajuta pe Părintele Stăniloae la traducerea Filocaliei, Părintele Arsenie scria cu mâna tot textul filocalic tradus. Mai târziu a creat în cadrul Mânăstirii Brâncoveanu o adevărată mişcare filocalică împreună cu credincioşii din ţinuturile făgărăşene, care s-a extins apoi în aproape toată ţara, cum remarca Nichifor Crainic. La această mişcare participa inclusiv studenţimea universitară, ca într-o „bulboană spirituală uriaşă”, pentru a-1 vedea şi asculta pe călugărul care răscolea sufletele credincioşilor ce-1 ascultau, Părintele Arsenie.

Duhul filocalic străbătea în mintea şi în sufletul ascultătorilor prin cuvintele de foc ale

Părintelui. Aşa a reuşit să devină primul ctitor al Filocaliei româneşti de la Sibiu, nu numai prin colaborarea cu Părintele Stăniloae, la îmbrăcarea textului original în haina cuvântului românesc, ci, acum, şi prin câştigarea de abonaţi din rândul ţărănimii româneşti (în criza groaznică din anii 1946 şi anii următori, ţăranii, după colectarea cerealelor şi valorificarea lor, au făcut un mare număr de abonamente pentru tipărirea primelor volume), la Sibiu. Toţi aceştia, în frunte cu Părintele Arsenie, sunt ctitori ai Filocaliei româneşti, cum avea să evidenţieze Părintele Stăniloae în prefaţa primelor volume ale Filocaliei. Este un moment istoric pentru cultura românească, când oameni simpli din popor au făcut cauză comună cu oameni de cultură, pentru promovarea acestor valori şi dăinuirea lor.

Fiind contemporan cu aceste evenimente unice, m-am trudit să ajung în posesia tuturor celor 12 volume ale Filocaliei, inclusiv cele tipărite la Bucureşti, după transferul Părintelui Stăniloae la universitatea bucureşteană. Nu ştiu prin ce întâmplare nu am prins volumul II, care-mi lipsea astfel din colecţie. Fără să fac publicitate din aceasta, prin 1964, aflându-mă la parohia „ Sf. Arhangheli ” de pe strada Ştefan cel Mare din Sibiu, m-am pomenit cu o credincioasă, fiică duhovnicească de-a Mânăstirii Sâmbăta, că, fără să o cunosc, vine la mine cu volumul al II-lea al Filocaliei semnat pe pagina titlului „ Arsenie ” şi mai jos scris numele ei, Miclea Paraschiva, cu cerneală. Îmi spune: *„Părinte, vă dau dumneavoastră această carte.”* I-am mulţumit din inimă şi am zis: *„Mari şi minunate sunt lucrurile tale Doamne!”*

Revin la intrarea mea în preoţie. După ce m-am căsătorit şi am fost hirotonit preot şi duhovnic, cu data de 1 ianuarie 1941 am plecat cu soţia, renunţând la confortul oraşului, într-o parohie, la peste 40 de km. de Sibiu, pe Valea Hârtibaciului, unde am întâlnit o sărăcie lucie între oameni bogaţi, oameni rupţi de credinţă, care nu ştiau ce-i postul de miercuri şi vineri, nespovediţi de 25 - 45 de ani, cu biserica în paragină. Aici a trebuit să fac o pastoraţie de zi şi noapte pentru a sparge carapacea indiferentismului.

Într-o zi, pe neaşteptate, m-am pomenit cu Părintele Arsenie, care mă cercetează acasă, la parohia respectivă, foarte scurt la vorbă, serios ca un mare şi adevărat călugăr, privind mai mult în pământ decât în faţa persoanei (eram şi cu soţia) şi spunându-mi că doreşte să mergem împreună peste deal, în satul vecin, unde avea mulţi credincioşi care-1 cercetau la Mânăstirea Sâmbăta, mergând pe jos sau cu căruţele. Ajunşi acolo, într-o sală de la şcoală, le-am rostit amândoi câte o predică cu sfaturi duhovniceşti. De acolo, după ce a înnoptat, Părintele a trecut prin alte sate, ca o recunoştinţă a bunului păstor pentru cei ce 1-au căutat.

După ce m-am mutat în parohia Turnişor-Sibiu, la câţiva ani, desfiinţându-se mânăstirile de maici, Părintele Arsenie a îndemnat un grup de măicuţe pripăşite prin Răşinari, fără

duhovnic, să mă caute la parohie şi să le fiu duhovnic. Şi am rămas aşa până când ele s-au readunat la Mânăstirea Prislop în jurul Părintelui Arsenie.

Spre anul 1980, fiind în căutare de pictor, m-am dus la Drăgănescu, să-1 caut pe Părintele Arsenie, să-1 rog să-mi picteze noua biserică. Am stat amândoi de vorbă, i-am admirat pictura şi 1-am rugat să vină la Sibiu, dar m-a refuzat pe motiv că aici nu ar putea lucra. Ştia dânsul de ce! M-am mâhnit ori de cate ori Părintele era acuzat pe nedrept. Este greu să te transpui în situaţia unui călugăr urmărit de Securitate şi cu domiciliu aproape forţat, a unui călugăr care a trăit călugăria ca puţini alţii, ştiind prea bine ce a scris Sf. Antonie cel Mare, că *„un călugăr care iese din mânăstire e ca peştele pe uscat”*. De aceea nu se aventura, avea evlavie, nu sta la taifas - scurt la vorbă, fără grija de a se lansa şi face cunoscut. Dialogul său era cu sufletul şi inima credincioşilor.

Cu toate acestea, într-o zi a venit la Sibiu să-mi vadă noua biserică. A fost pentru mine o surpriză şi adevărată bucurie. La plecare 1-am rugat să scrie ceva în cartea de aur a parohiei şi a scris scurt: *„Aici credinţa şi faptele sunt una şi aceeaşi evidenţă. 18.12.1986 Arsenie.”*

Un fost cântăreț de la Mânăstirea Sâmbăta îşi aminteşte că, atunci când Părintele Arsenie era stareţul mânăstirii, într-o dimineaţă, ieşind cu Părintele Arsenie din vechea mânăstire spre Altarul din pădure pentru a săvârși Sf. Liturghie, el uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat şi a zis: *„Vai Părinte, sunteţi tot foc!”; „Am simţit eu că mă arde ceva.”* Şi atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice şi altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu 1-a părăsit niciodată.

Ne spunea Părintele că *ne ştie toate păcatele noastre şi ale neamului nostru; că a vorbit cu sfinţii care-i pictează.* Cei care mergeau la el îi simţeau puterea şi ajutorul şi pe mulţi îi vindeca pe loc.

Prima întrebare pe care o punea Părintele la fiecare era: *„Caţi copii aveţi ?”* şi *„De ce nu vă faceţi copii? Vedeţi voi, mă* - spunea Părintele - *toţi cei care vă, feriţi de copii, o să suferiţi.”*

***(Pr. Todor Nichifor**, Sibiu)*

- Prima predică pe care am auzit-o - prima şi ultima - ţinută de Părintele Arsenie Boca, mi-o aduc aminte foarte bine, am ţinut-o minte poate pentru că ştiam că o ţine un om deosebit. Mai întâi Părintele a vorbit despre «haina de nuntă» şi a spus că pentru el cuvântul din Sfânta Evanghelie despre cel care a intrat fără haină de nuntă a fost un cuvânt de care s-a

poticnit el de multă vreme, în înţelesul că la un moment dat şi-a văzut haina cu care era îmbrăcat, ca rezultat al vieţii pe care a dus-o probabil Părintele Arsenie, şi zicea Părintele că şi-a văzut haina, expresia este a lui, « ca o spălătoare », murdară ca o spălătoare. Şi atuncea, după ce şi-a văzut haina murdară ca o spălătoare, a fost preocupat de curăţirea hainei, ca să ajungă să aibă "haină de nuntă". Şi spunea el că ar fi făcut orice numai să-şi vadă haina curată, orice lucru de jos, din lumea aceasta, din cate se pot face 1-ar fi făcut; a zis atunci: *„Aş fi mutat şi ceea ce nu se poate spune aici."* După o vreme, nu a spus câtă vreme a trecut de atunci, fiind la Mânăstire la Sâmbăta, n-a spus unde a avut intuiţia hainei de nuntă, adică a hainei pe care o purta, dar la Sâmbăta fiind, după ce s-a încadrat în Mânăstire, a avut o vedenie. Se făcea că e în biserica Mânăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereţi, zicea Părintele, plutea în aer şi copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la el însuşi şi şi-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de „ data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru", şi asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenţia că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină şi păcatul acela, şi-a dat Părintele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu „ Doamne ", şi atunci a spus el despre cuvântul „ Doamne " că se adresează numai lui Dumnezeu şi Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, şi şi-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când şi-a dat seama că 1-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit…

…A doua zi a ţinut un cuvânt de îndrumare pentru credincioşii care erau de faţă, era vorba despre necazurile care le vin părinţilor prin copii. Le-a zis despre cazuri când părinţii sunt responsabili pentru copiii lor, care vin în lumea aceasta cu defecte. A atras atenţia asupra faptului de a fi oamenii cununaţi la biserică, de a avea slujba cununiei, a pus în atenţie faptul că soţii nu trebuie să consume băuturi alcoolice, deoarece şi un pahar de vin pe care îl bea cineva, care după aceea se angajează la conceperea unui copil, este dăunător pentru copilul care urmează să se nască. A atras atenţia că atâta vreme cât cineva care a fost în război şi se întoarce acasă şi încă mai are visuri cu groaza pe care a trăit-o pe front în timpul războiului, câtă vreme mai are astfel de traume să zicem, nu are voie să se angajeze la conceperea copiilor, deoarece copiii pot să aibă neputinţe de pe urma faptului că părinţii nu sunt destul de liniştiţi. Aşa că Părintele era de atunci, din 1942, preocupat de chestiuni de felul acesta, de responsabilitatea părinţilor pentru copiii lor.

…Părintele, având şi cunoştinţe de artă, putea să-şi dea seama şi de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar şi de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia

cuiva şi ziceau: *„Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc”*, şi Părintele zicea: *„Nu-i bună”*, sau *„Îi bună”*, contând, cred, şi pe ceea ce îi spunea figura.

…Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele şi-a dat seama că ceva nu e în regulă şi i-a spus băiatului: *„O iubeşti?”*. Şi el a zis: *„Da.”* Şi atuncea Părintele a zis: *„Ia-o!”* Şi a luat-o. Şi, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică şi s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Şi omul nu a mai vrut să stea cu ea. Şi aceasta s-a socotit un eşec al Părintelui Arsenie. În realitate, nu a fost un eşec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubeşte, să o ia. Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susţinut-o şi în suferinţă şi nu ar mai fi făcut nici un caz. Or, el s-a despărţit de ea, s-a recăsătorit, el trăieşte şi acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns şi el în declin. Nu mai recunoaşte oamenii, nu mai are ţinere de minte. Copiii îi sunt sănătoşi. *(Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut,* Teognost - 2003)

*(**Arhim. Teofil Părăian**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- Prin anul 1943 s-a organizat o capelă pentru elevii de liceu şi fetele de la gimnaziu (numai 4 clase) în cetatea Făgăraşului, tocmai în sala tronului lui Mihai Viteazul, care atunci nu era folosită…Când m-am dus la mânăstire, i-am spus Părintelui Arsenie despre capela din cetate pentru elevi şi s-a bucurat mult şi mi-a zis să ajutăm din toate puterile cântarea la strană, dar să înţelegem şi mai bine **valoarea Sfintei Liturghii.**

…Mai târziu, explicând citirea Evangheliei, a spus: *„Nu preotul citeşte Evanghelia, ci Însuşi Domnul nostru Iisus, Cel contemporan cu noi. Cel viu, ne-o propovăduieşte şi nouă, ca oarecând în timpul vieţii Sale pământeşti”*, prin gura preotului liturghisitor.

…Ca studenţi la teologie am învăţat despre misterul liturgic şi despre mistica liturgică, lucruri pe care Părintele Arsenie le cunoştea, dar le şi trăia, cu un simţământ pe care nu 1-am înţeles şi descifrat la nici un preot liturghisitor, mai apoi, fie că era vorba de preoţi de mir sau de monahi şi chiar ierarhi. Trecând de imnele mari de la Anaforaua liturgică, Părintele ajungea la momentul când se rosteau Cuvintele Domnului, de instituirea Sfintei Euharistii, spuse de Domnul Hristos la Cina de Taină din Joia cea mare: *“Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor”* şi *“Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu, al Legii celei nouă* (aşa rostea Părintele Arsenie), *care pentru voi şi pentru mulţi se varsă, spre iertarea păcatelor”* şi apoi *“Ale Tale dintru ale Tale, Ţie Ţi-aducem de toate şi pentru toate”*, momente sublime ale Sfintei Liturghii la Epicleză. Cum au

fost rostite de Părintele Arsenie nu auzisem niciodată la vreun preot şi nici după aceea. Rostirea cuvintelor era amestecată cu plânsul Părintelui Arsenie, era plânsul mistic, de care am auzit mai târziu. Era plânsul omului ce se afla în faţa celui mai mare mister, al nimicniciei omului în faţa lui Dumnezeu, al omului ce se socotea nevrednic să facă acest lucru dumnezeiesc, să aducă aminte credincioşilor momentul instaurării Sfintei Euharistii, la Cina cea de Taină… Era plânsul amestecat cu lacrimi al Părintelui Arsenie, moment de o trăire şi încărcătură spirituală cum nu mai auzisem. În acelaşi timp, credincioşii, îngenunchiaţi, trăiau şi ei momentul: se auzeau în surdină oftaturi sau chiar plânsete. Credincioşii fiind şi ei luminaţi, de mai înainte, despre sublimitatea momentului liturgic respectiv.

…Este aici, la Epicleză, momentul de trăire maximă duhovnicească a conştiinţei umane a credincioşilor şi preoţilor, luminată de Harul Sfântului Duh, momentul sublim şi dumnezeiesc al **Sfintei Liturghii Ortodoxe.** *(Mărturii despre Părintele Arsenie,* Ed. Imago, 2003, 29 -34)

(Pr. Nicolae Streza)

- Un om atât de mic cum sunt, îndrăznesc cu greu să scriu despre un om atât de mare, cum a fost şi rămâne Sfântul Părinte Arsenie Boca. Am spus mare, dar este puţin spus; a fost un uriaş, un gigant al vieţii spirituale, în trăire şi-n învăţătură. Nu trebuia să mergi la dânsul de zeci de ori ca să-ţi dai seama ce mare binecuvântare ţi-a dat bunul Dumnezeu: să întâlneşti în viaţa ta un sfânt! Înfăţişarea sa, cuvintele sale, felul său de a fi, îţi impuneau imediat respect şi dragoste, dar îţi mai impunea ceva…, ceva tainic din adâncul sufletului, vedeai în dânsul un înger întrupat, un sfânt al lui Dumnezeu; şi pentru aceasta nu-ţi trebuia teologie sau altfel de învăţătură, pentru că era o trăire a fiinţei tale de om, în prezenţa sa.

Dar, oricât aş căuta să descriu persoana dânsului, n-aş putea s-o fac cum trebuie. Şi ştiţi de ce, oameni buni? Pentru că pe sfinţi nu poţi să-i descrii; ca să-i descrii trebuie să fii tu însuţi sfânt – să-i înţelegi viaţa şi trăirea lui. Sfinţii trăiesc în tăcere, este o îndrăzneală să încerci să scrii despre ei. Dacă sfinţii nu se descriu unul pe altul decât prea puţin, atunci cum aş putea eu să îndrăznesc a scrie mai mult la adresa Părintelui Arsenie Boca, care a fost şi rămâne un mare sfânt pentru sufletul meu şi sunt sigur că nu numai pentru al meu.

Desigur că fiecare sfânt a avut în viaţa lui, ca şi după mutarea lui la cele veşnice, oameni care 1-au iubit şi preţuit, dar şi duşmani. De aceste categorii de oameni a avut parte şi mai are încă Părintele. Sunt oameni mulţi care 1-au iubit şi-1 mai iubesc încă, şi-1 vor iubi mereu, dar sunt şi oameni care-1 vorbesc de rău pe Părintele.

Dumnezeu să vă ierte pe toţi care 1-aţi vorbit de rău şi-1 mai vorbiţi încă, că nu ştiţi ce ziceţi. Dacă Părintele Arsenie le-a vorbit unor oameni mai aspru, mai „dur” cum spun alţii, a făcut-o pentru că dânsul ştia plămada fiecăruia dintre noi. Sigur, a fost şi aspru, dar cu aceia dintre noi cu care trebuia să fie aşa, ca aceştia să ia aminte la viaţa lor şi ca să se smerească. A fost deci, o asprime sfântă, nu ca să dărâme omul, ci ca să-1 zidească.

Dacă unele afirmaţii pe care le-a făcut Părintele, puţine la număr, nu s-au adeverit, apoi oameni buni, aduceţi-vă aminte că nici profeţiile Sfântului Nifon şi ale Sfântului Calinic legate de sfârşitul lumii nu s-au adeverit, precum şi profeţiile altor mari sfinţi nu s-au adeverit, dar toate aceste „neîmpliniri” ale spuselor acestor sfinţi nu diminuează cu nimic sfinţenia lor. [n. edit. : Pe când era la Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu). Sf. Serafim vedea ce e în inima fiecărui om şi avea darul proorociei. Odată un om 1-a întrebat: *„Părinte, cum ştii aşa de bine toată viaţa mea?"* I-a răspuns Sf. Serafim: *„Eu nu ştiu nimic, eu mă rog, şi primul gând care îmi vine în inima mea îl ştiu cuvânt de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel care ştie taina inimii tale, eu sunt doar un duhovnic."* Dar Sf. Serafim mai şi greşea şi anume atunci când nu se ruga *(„Când răspundeam cu mintea mea, făceam greşeli").* Am amintit acest lucru pentru că, din mulţimea (miile) de proorociri pe care Părintele Arsenie le-a făcut, unii le-au reţinut şi le povestesc şi la alţii numai pe cele câteva care nu s-au adeverit. Dumnezeu lucrează cum ştie El. Omul rămâne om. Oricât de înţelept ar fi şi de sfânt, el tot om rămâne. Numai Bunul Dumnezeu este şi rămâne Adevărul absolut, numai El rămâne infailibil în veci.

Excurs

Scopul vieţii creştine

Dobândirea Duhului Sfânt

Conversaţia lui N. A. Motovilov cu Sf. Serafim de Sarov

- „Era joi”, scrie Motovilov. „Ziua era posomorâta. Stratul de zăpada măsura 20 de centimetri; fulgi uscaţi şi tari cădeau abundent din cer, atunci când Sfântul Serafim şi-a început conversaţia cu mine, pe un câmp din apropierea chiliei sale, de cealaltă parte a râului Sarovului, la poalele dealului ce se coboară spre mal. Mi-a spus s-a şed pe buturuga unui copac pe care tocmai îl tăiase şi s-a aşezat înainte-mi.

„Domnul mi-a arătat”, spuse marele Stareț (bătrân), „că în copilărie ați avut o puternica dorința de a cunoaşte scopul vieții creştine, şi că ați întrebat, mereu, multe persoane duhovnicești despre acesta.”

Trebuie să recunosc că de la vârsta de 12 ani acest gând m-a măcinat continuu. De fapt, am întrebat mulți preoți despre el, dar răspunsurile lor nu m-au satisfăcut. Acest lucru nu avea de unde să fie ştiut de bătrân.

„Dar nimeni”, continua Sfântul Serafim, „nu v-a dat un răspuns potrivit. Vi s-a spus: „Mergi la biserică, roagă-te lui Dumnezeu, păzește poruncile Domnului, fă fapte bune – acesta este scopul vieții creştine.” Unii au fost chiar indignați de faptul că vă macină o asemenea curiozitate profană si v-au spus: „Nu cerceta lucruri care te depășesc.” Dar nu v-au explicat așa cum ar fi trebuit. Acum umilul Serafim vă va explica care este cu adevărat acest scop.”

„Rugăciunea, postul, privegherea şi toate celelalte practici creştine, nu constituie scopul vieții noastre creştine. Deşi este adevărat că ele slujesc ca mijloace indispensabile în atingerea acestui țel, adevăratul scop al vieții creştine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cât despre rugăciune, post, priveghere, pomeni şi toate faptele bune săvârşite de dragul lui Hristos, sunt doar mijloace spre a dobândi Duhul Sfânt.

(N.A. Motovilov)

- Pot spune, fără să exagerez cu nimic, că acest Părinte Arsenie a fost omul lui Dumnezeu, un trimis special al lui Dumnezeu. Şi cum ar putea să fie numit altfel, când dânsul privind omul cu care vorbea îi spunea totul despre viaţa lui, toate păcatele pe care le-a săvârşit bietul om, tot ştia despre fiecare, şi gândurile oamenilor le ştia! Cine vorbeşte altfel la adresa dânsului, o face ori din invidie, ori din neştiinţă, ori din rea credinţă. Dar trebuie să fie şi din aceştia; căci spune Sfânta Scriptură: *„Vai de voi, când toţi oamenii vă vor grăi de bine"*. Sfinţii lui Dumnezeu, din toate timpurile, au avut necazuri, au fost batjocoriţi, huliţi, închişi în temniţe, bătuţi şi mulţi dintre ei omorâţi. Prin acestea a trecut şi Părintele. Dar cine s-a legat de sfinţi - făcându-le rău sau vorbindu-i de rău - s-au legat de fapt de Dumnezeu, pentru că sfinţii sunt casnicii lui Dumnezeu. Cine îi batjocorește pe sfinţi, Îl batjocorește pe

Dumnezeu. Şi spune Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Galateni: *„Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit"*. Ce seamănă omul, aceea va şi secera!

Părintele Arsenie m-a impresionat în mod deosebit, m-a fascinat chiar şi aceasta pentru că vorbea cu fiecare în parte în auzul tuturor, ca să învăţăm unul de la altul a ne feri de rău şi ne învăţa pe toţi ce este bine. Cu fiecare în parte, Părintele Arsenie vorbea puţin, la subiect şi concret, nu-şi pierdea timpul. Biserica era plină de oameni şi curtea bisericii la fel, era lume peste lume în acea zi, fiecare cu problemele vieţii lui.

Mie nu-mi revine decât să-l port în inima şi în sufletul meu pe un astfel de **om al lui Dumnezeu** şi să-1 rog din toată fiinţa mea, ca de acolo de unde este, să mă ajute cu sfintele şi de Dumnezeu primitele sale rugăciuni, să-mi ajute să rămân credincios lui Dumnezeu şi să rămân credincios Maicii Domnului, pentru că dânsul ne-a spus nouă că de acolo de sus ne poate ajuta mai mult.

Pace ţie, Părinte al meu, şi de acolo de unde eşti tu, bucurie să ne dăruieşti, pentru că nu există moarte pentru cei vii, tu viu eşti, tu viu rămâi în veci.

Binecuvântată să-ţi fie memoria ta, Părinte Arsenie! Amin.

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

- Părintele Arsenie spunea că Domnul Iisus Hristos vine în viaţa noastră din vreme în vreme, ca persoană, ca să nu se uite adevărul absolut al existenţei Sale reale. Şi el L-a întâlnit de câteva ori, iar asta 1-a şi schimbat, ca om. A fost trimis în Basarabia la Chişinău, ca să înveţe metaloplastia, să facă icoane din acelea acoperite cu metal. Atunci a avut loc şi cedarea Basarabiei către Rusia (1940). Ruşii au lăsat o singură zi în care cine voia putea să plece. Părintele a ajuns la ultimul tren. Oamenii se împingeau disperaţi să ajungă în tren, renunţau şi la bagaje numai să nu rămână la ruşi. Şi el avea un mic bagaj şi o franzelă care să-i ţină de foame până ajunge la mânăstire. Se uita cu milă la oameni, când a văzut aproape de el pe Cineva îmbrăcat sărăcăcios şi care se uita şi el cu atâta milă la acei oameni cum nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. Atâta durere exprimau ochii lui încât primul gest al Părintelui a fost să se aplece să ia franzela şi să i-o dea lui. Dar, în acele fracţiuni de secundă cât s-a aplecat să ia franzela acel om a dispărut pur şi simplu. Când a întins mâna acela nu mai era! Atunci a avut un fior, un înţeles adânc: era Hristos! Era chipul de care vorbea Isaia, chipul durerilor, Mielul care ia păcatele noastre.

A spus Părintele Arsenie că atunci a înţeles multe lucruri, ceea ce într-o viaţă întreagă, chiar duhovnicească, n-ar fi putut înţelege. Când îl vezi pe Hristos viu şi adevărat, atunci şi credinţa devine vie, de nezdruncinat. Nu te clatini la orice vorbă a unora, nu te sminteşti la orice faptă, ci rămâi cu Hristos şi în Hristos.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Ne-a spus odată cum a văzut pe Domnul Hristos în gară la Ploieşti. Plângea Părintele când îşi amintea şi plângea şi lumea din sală. Spunea că 1-a văzut pe Domnul Hristos plin de bube, amărât şi fără căciulă. S-a uitat la el şi s-a gândit să-i dea căciula lui de călugăr. *„M-am întors să i-o dau, dar nu L-am mai văzut."* Ne spunea cât de amărât a ajuns Domnul Hristos din cauza păcatelor noastre (atunci era şi comunismul în floare) şi ne sfătuia: *„Faceţi milostenie, daţi la săraci, daţi la neputincioşi, la orbi, la şchiopi. Cercetaţi bolnavii, daţi-le de mâncare, daţi-le apă...Dacă voi nu faceţi bine, cum de aşteptaţi binele!? La ţiganii tineri să nu le daţi că e păcat. Toţi tinerii pot munci."*

Studenţii de la Facultatea de Teologie din Sibiu îi făcuseră o cântare frumoasă Părintelui Arsenie:

Refren: Ne cheamă la sfinţenie
Părintele Arsenie;
Veniţi, veniţi, veniţi,
Veniţi, veniţi, veniţi
Şi crucea lui Hristos primiţi!

Veniţi acum să luăm darul
La Mânăstirea Brâncoveanu,
Veniţi acum cât mai e vreme,
Ne cheamă Părintele Arsenie.
Veniţi la Sâmbăta de Sus...

Erau 5 strofe, dar nu le ţin minte. Părintele nu-i lăsa să cânte şi spunea: *„N-o cântaţi, că mă leagă."* Cum venea Părintele venea şi securitatea cu IMS-ul (maşina) după el. L-au dus

la canal şi în alte părţi. Odată am auzit că e la biserica Drăgănescu şi am fost de mai multe ori. Aveam şi o rugăciune cu care mă rugam pentru Părintele Arsenie. Le-am zis-o multor femei:

„ Doamne, ţine fericit pe Părintele Arsenie iubit;
Îl apără, îl păzeşte şi de rele îl fereşte,
Dă-i bine, sănătate, dă-i iertare de păcate,
Viaţă lungă pământească şi dă-i, Doamne,
Împărăţia cea cerească.”

*(**Paraschiva Anghel,** Dejani)*

- Mie mi-a spus moşul Codrea că atunci când s-a dus în munte, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie şi atunci i-a spus cum a primit el un duhovnic.

Înainte de a ajunge la Mânăstirea Sâmbăta, după ce a terminat teologia, au vrut să îl căsătorească, să fie preot de mir. Şi Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i descopere ce să facă: să se călugărească sau să se facă preot de mir. Şi a avut un vis şi i s-a spus: *„ Mânăstirea "*. A plecat la Muntele Athos ca să primească învăţături duhovniceşti şi s-a rugat mult la Mântuitorul şi la Maica Domnului să-l îndrume la un duhovnic iscusit, care să-1 călăuzească bine în viaţa călugărească. S-a rugat mai intens la Maica Domnului şi a venit Maica Domnului, 1-a luat de mână şi 1-a dus pe un munte înalt - prăpastie mare şi în stânga şi în dreapta - pe care nu puteai merge nicicum cu piciorul liber. L-a dus pe vârful muntelui şi 1-a încredinţat unui sfânt care trăise cu 200 de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov. Acesta 1-a învăţat viaţa călugărească. Apoi, de câte ori avea nevoie de duhovnic mergea în locul acela singur, în vârful muntelui.

Când au venit securiştii să-1 ia, să-1 aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forţa şi 1-au urcat în maşină. Zicea Părintele: *„Lăsaţi-mă puţin, că mergem imediat."* N-au vrut nicicum, dar nici maşina nu pornea. El a zis: *„V-am spus să mă lăsaţi puţin şi mergem."* Dacă au văzut că nu porneşte, 1-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în maşină şi a zis Părintele: *„Să plecăm."* Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea şi se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. Închideau celula şi iar îl vedeau şi

s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis: *„Noi nu putem să ţinem aşa ceva aici. Cum de ţinem un om nevinovat în puşcărie?"*

Când era la canal, Părintele muncea din greu şi îşi depăşea întotdeauna norma şi era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma şi a zis celui ce-1 păzea: *„Îmi dai voie să mă odihnesc puţin?"* Acela 1-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două şi au intrat în panică cei cel păzeau pe Părintele. L-au căutat şi nu 1-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiţi pentru neatenţie, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut şi i-a zis paznicului: *„Ţi-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?"* Dar 1-au chestionat paznicii mai în amănunt şi până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat şi într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare!

Când 1-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgănescu, era mâhnit, şi avea de ce să fie. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop şi cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost cred asta: că **ne-a descoperit nouă multe taine, la toţi, la multă lume şi n-am urmat nimic din ele.** Asta a fost cea mai mare mâhnire.

În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage şi şi-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Şi i-a apărut un înger care i-a vorbit şi i-a spus aşa: *„Ţi-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, şi spune la lume să se întoarcă din căile rele",* iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pământul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: *„Spre mâhnirea mea, nu s-a întors lumea la credinţă."* Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbaţi pentru îndreptarea omului şi el tot rău este. Şi totuşi Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unii, că ne-a ajutat şi ne ajută mereu.

Cu rugăciunea, Părintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut să vină la noi în ţară. Spunea părintele Daniil că în 1968 el era la Drăgănescu şi a fost trimis să-1 cheme din biserică. Tocmai se zvonise ca urmează un război (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biserică, dar nu-1 găsea; s-a dus în altar şi 1-a găsit în genunchi, plâns. S-a şters repede la ochi. Părintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost Părintele şi era umed locul de la plânsul Părintelui. La întrebat mai târziu de ce a plâns. Nu i-a răspuns, dar mai apoi i-a zis că ruşii sunt la graniţele ţării. A plâns Părintele pentru neamul românesc.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absenţa Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu 1-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vaţa), confirmându-se înmormântarea şi prezenţa Părintelui acolo.

(Prof. C.F.)

- Cătălina i-a arătat unui preot, în catedrala din Sibiu, un om cu o mână ce o ţinea nemişcată şi i-a spus acestuia: *„Omul acesta 1-a bătut pe Părintele Arsenie în închisoare, la Braşov. Mi-a spus-o chiar el. Când 1-a lovit foarte tare, Părintele a spus: « De acum, mâna aceasta a ta nu va mai bate pe nimeni. » Şi imediat a zbierat acela căci mâna i s-a făcut moale. Şi s-a întors către Dumnezeu, el şi familia lui."* Îl vedeam noi plângând în catedrală, dar nimeni nu ştia taina lui.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Părintele a făcut câteva facultăţi, era foarte învăţat. A fost unic în felul lui. M-am pomenit cunoscându-1: de la părinţi, de la rude, de la vecini, de la toţi care 1-au căutat şi s-au folosit de Părintele Arsenie.

Ştiţi că a fost o bună vreme la Mânăstirea Sâmbăta. Trăia foarte modest, în multă rugăciune şi lucra aproape zi şi noapte. Acolo s-au adunat toate amintirile despre Părintele, ale sătenilor noştri din ţara Făgăraşului, pentru că de multe ori, oamenii acolo se spovedeau, acolo se împărtăşeau, acolo mergeau la mânăstire, de dragul Părintelui şi de puterea sa dumnezeiască. Însă totuşi, Părintele îi trimitea să se împărtăşească la preotul parohiei, deci nu-i atrăgea aşa ca un magnet ca să risipească parohia şi lucrul acesta îl făcea şi când era la Drăgănescu; zicea: *„Du-te mă şi te spovedeşte la preotul satului, la preotul paroh şi să-ţi dea canon, eu ţi-am spus cât ţi-am spus..."*.

Bineînţeles că la Sâmbăta, în anii în care a stat, a făcut multe minuni. La Părintele au fost şi părinţii mei, şi bunicii mei, au fost şi rudele mele, şi vecinii şi am avut şi o rudă la Pojorta, care a fost ca un ucenic al Părintelui.

Mitropolitului Antonie îi spusese la Prislop: *„Mă, tu o să ajungi mitropolit, tu ajungi un om mare",* deşi Înaltul era student sau seminarist pe vremea aceea. Când a fost aici Înaltul Antonie, la sfinţirea unui monument al eroilor, m-a întrebat de Părintele Arsenie şi am stat puţin de vorbă şi 1-am întrebat atunci dacă este adevărată această vorbă a Părintelui Arsenie, şi a zis că da…

Nu mă îndoiesc că puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu o să lumineze mintea ierarhilor din Sinod, ca să facă pasul acesta, să-1 canonizeze; plus că avem câţiva ierarhi deosebiţi care 1-au cunoscut pe Părintele, cum e preasfinţitul Laurenţiu. Apoi preasfinţitul Daniil, care mi-a fost coleg de facultate. Eu i-am spus de Părintele Arsenie. Când a ajuns la Bucureşti, la doctorat, 1-a cunoscut pe Părintele şi Părintele 1-a sfătuit să ia drumul călugăriei; i-a ajutat Dumnezeu să ajungă arhiereu.

*(**Pr. Ioan Ciungara,** Copăcel)*

- Când era copil, mitropolitul Ardealului (Nicolae Mladin) sărea peste căpiţele de fân, iar Părintele Arsenie i-a spus: *„Mă, când vei fi cu toiagul în mână să-ţi aduci aminte şi de noi."*

*(**Lucia Bârsan**, Beclean)*

- Când 1-am cunoscut eu, el nu era niciodată supărat. Era tot timpul vesel, tot timpul zâmbea. Dacă vreodată se întâmpla de te certa, şi atunci îţi plăcea. Părintele era aşa un om, de îţi plăcea de el şi când te certa. Pentru mine Părintele e un sfânt.

Părintele a suferit, a fost şi pe la Canal. Dumnezeu i-a rânduit să ajungă acolo să îi mai încurajeze pe oameni. Unii se descurajau. Părintele săpa în locul celor care nu puteau să-şi facă norma. Săpa aşa de repede, că imediat făcea norma şi ajuta şi la altul.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Părintele Arsenie umbla vara cu şlapi de lemn cu curea. [Harul Duhului Sfânt, dobândit de Părintele Arsenie Boca, îi permitea sa ducă duhurile necurate ale altora. Acestea intrau în pământ trecând prin picioarele dânsului.]

*(**Bârsan Elena**, Sâmbăta de Sus)*

- A amenajat şi o grădină frumoasă lângă stăreţie, s-a tras un fir de apă curgătoare prin grădină, s-au adus pietre mari, amenajându-se mese de piatră, lângă care s-au făcut bănci de mesteacăn, s-au plantat pomi, flori, s-a făcut un mic lac într-o parte a grădinii, lac în formă de inimă. La acel lac au lucrat studenţii în 1946 şi s-a numit Lacul studenţilor. Acolo am plantat şi eu o salcie pletoasă, care este până în ziua de azi.

(Pr. Ioan Sofonea)

- Avem momente şi prilejuri din zi în zi să sporim paşii noştri la mormântul Părintelui şi să îl considerăm că a fost un sfânt în viaţa noastră şi ne-a răscolit inima. Ceea ce ne-a răscolit atunci pe noi tinerii, răscoleşte acum marea masă. De ce? Pentru că îl socot că este cel mai dârz reprezentant al trăirii vieţii pe pământ, al sfinţeniei, mai cu seamă al sfinţeniei familiei.

Se vorbeşte şi despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în faţa mai-marilor noştri, civili şi bisericeşti, că Părintele ne-a convertit într-o viaţă creştină demnă, de sfinţenie, suntem fără îndoială - şi cu îndreptăţire - cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt." (*cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2002)*

*(**Pr. Ioan Sabău,** 89 de ani)*

- Părintele Arsenie este chivotul care ne-a despărţit Iordanul, este Moise care ne-a despărţit Marea Roşie. Dar este de trebuinţă ca o mână de preoţi, o mână de oameni, să avem îndrăzneala şi să ne asumăm destinul neamului, destinul poporului care este însetat de Dumnezeu. Dacă ne vom arăta netrebnici la ceasul acesta de răscruce, atunci destinul neamului nostru va fi doar o amintire. Destinul neamului nostru, care şi aşa e compromis, şi aşa este sub obroc, va fi spulberat pe toate „străzile" lumii care ne aşteaptă şi ne îmbie.

*(**Pr. Vasile Vlad** - cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2003)*

- Vin a 14-a oară, invitat de „ Academia Duhovnicească " de la Mânăstirea Prislop şi am observat că turma Părintelui nu a scăzut. Dimpotrivă, după 14 ani, Părintele îşi măreşte turma de ucenici, de credincioşi. Când oare Sfântul Sinod al Bisericii noastre se va gândi să ia o hotărâre privind fenomenul acesta, al ucenicilor, al mişcării spirituale legate de persoana Părintelui?

El s-a sacrificat pentru semenii săi. Când a ieşit din închisoarea de la Canal, a adresat o scrisoare episcopului Andrei de la Arad, în care scria cam aşa: *„Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această şansă, închisoarea. Am făcut lucrarea Lui. Am ieşit mai întărit ca niciodată."* [N. ed.: După ce a fost eliberat, Părintele a mai rămas 2 zile în închisoare. Când un gardian 1-a întrebat de ce nu pleacă, el i-a răspuns că cei din închisoare au mai multă nevoie de el, decât cei de afară.] *(cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2003)*

(Pr. Simion Todoran)

- Părintele Serafim Popescu spunea: *„Nouă ne dă Dumnezeu harul cu picătura, lui Arsenie i l-a dat cu găleata”.*

*(**Maica Adriana**, Schitul Cornet)*

- Păcat că poporul acesta nu a ştiut să-1 fructifice pe Părintele la valoarea lui. [spunea Părintele un cuvânt al principesei Ileana: *„Romania e singura ţară în care succesul nu are succes."*] Ar fi trebuit să fie folosit la facultăţile de teologie, la seminarii, la mânăstiri, în toată ţara. Nu să fie ţinut ascuns. Astăzi, poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare.

*(**Pr. Nicolae Boboia**, Porumbacul de Sus)*

Capitolul 3

Pictor de icoane şi de suflete

- L-am cunoscut ca fiind şi pictor. Încă de când era la Sâmbăta de Sus, 1-am rugat să-mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo şi mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită şi atunci Părintele a spus: „ … *O să ţi-L pictez aşa cum L-am văzut eu.”* Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: *„Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare.”* La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torenţială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu icoana) şoseaua era uscată, iar în stânga şi dreapta ploua! S-a petrecut o minune!

În icoană, în partea de jos, apar şi Munţii Făgăraşului (cu Fereastra Mare şi Fereastra Mică). Aşa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mânăstirea Sâmbăta de Sus.

*(**Streza Nicolae,** 83 de ani)*

- După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinţia sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre.

*(**Cismaş Eugenia,** 78 de ani, Făgăraş)*

- La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a spus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărţi, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Aşa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri nu există asemenea pictură. Pe toţi, şi pe sfinţi şi pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Şi toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar 1-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credinţă, să facă din oameni icoane vii. Şi a reuşit!

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo [într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, acesta remarca opţiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise şi vii, culorile raiului.].

*(**Mariana P.**, Făgăraş)*

- La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din **puncte -** Hristos după înviere. Dacă stai departe, Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici şi a zis *„ Pace vouă!”*

Eu am pictat o biserică în Drăguş cu un mare pictor român, preşedintele pictorilor pe ţară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el şi 1-am întrebat pe acela: *„Ce ai observat la sfinţia sa deosebit?”* Mi-a spus: *„ Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puţin, dar niciodată nu 1-am văzut să se urce sus pe scară. Pe frânghie se urca!”* Avea o putere fizică foarte mare.

*(**Pr. Dâmboiu Victor**, Râuşor)*

- A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: *„ Părinte, ce frumos aţi pictat pe Mântuitorul!”* şi i-a zis: *„ L-am pictat cum L-am văzut.”* Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar şi albul era un alb transparent.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu… m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinţia sa. După un anumit timp, Părintele a venit în biserică şi am purtat o discuţie despre pictura, pe care a făcut-o inspirat din Biblie şi Sfânta Tradiţie. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica şi matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut, chiar dacă nu a renunţat încă la ideea de a zbura.

(Prof. C.F.)

Capitolul 4

Prima întâlnire cu Părintele şi…
următoarele!

- Eu m-am dus la Părintele Arsenie pentru tata. Era în război. Într-o sâmbătă după-masă, se făcea curăţenie acolo, în altarul din pădure, şi m-am dat pe lângă dânsul şi 1-am întrebat: *„Părinte, când vine tătucul?”* Şi m-a întrebat: *„Unde-i tătucul tău?”* Tătucu era în război. M-a luat de după umăr şi am mers cu el până unde e clopotniţa unde se vindeau iconiţe şi lănţişoare, şi acolo şi mi-a dat o iconiţă cu Maica Domnului şi mi-a zis: *„ Vine, măi, şi tătucul tău.”* Şi a venit.

*(**Elisabeta Filip**, Dejani)*

- Pe Părintele 1-am cunoscut cu „ajutorul” unei ţigări! M-a trimis mama prin 1933-1934 1a mânăstire. Eram elev şi aveam un frate care vroia să se căsătorească şi, cum eram copii mulţi la părinţi, fetele din sat îl refuzau. Îmi dă într-o zi o prescură şi nişte bănuţi şi zice: *„Du-te la mânăstire, la Sâmbăta, că e un călugăr acolo, dragu’ mami, şi roagă-l să, facă nişte slujbe.”* Pe atunci eram la Sibiu la o şcoală religioasă, care era patronată de mitropolie. M-am îmbrăcat, mi-am luat şi mâncarea şi am pornit.

Pe drum, prin Lisa m-am gândit să-mi iau nişte ţigări. Ajungând, m-am dus lângă Părintele Arsenie şi am zis: *„Săru’ mâna Părinte!“; „Mă, de unde eşti?”; „Sunt din Râuşor”; „De ce ai venit aici?”; „Am adus o prescură şi mi-a spus mama că dumneavoastră sunteţi mare slujitor şi să vă rugaţi pentru fratele meu, care vrea să se însoare.”* A început să râdă şi a zis: *„Iei prescura asta şi o duci acolo şi tu te grăbeşti să te duci acasă?”; „Nu mă grăbesc”; „Bine. Hai că te ţin trei zile aici; îţi dă şi de mâncare.”* Când am văzut că sunt băgat în seamă, am început să mă încred în mine (mândria, primul păcat) şi simţeam nevoia să-mi aprind o ţigară. La Sâmbăta e o alee cu un gard viu de brazi şi cu o cădere de apă. Nu era nimeni, era după masă. Mă dau într-un colţ să-mi aprind o ţigară. Deodată aud strigând pe cineva: *„Băi, tu de acolo, aruncă ţigara!”*. Mai stau puţin şi văd pe alee că vine un om: *„ Băi, ia aruncă pachetul şi gata mă, cu ele!”* Aşa a fost întâlnirea mea cu Părintele. Apoi m-a dus

cu el la masă şi le zice celor de la bucătărie: *„ La băiat îi daţi mâncare cât îi trebuie, ca acasă la mama”*, şi apoi către mine:*„ Mâine dimineaţă te ţii de mine”*.

Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că Părintele Arsenie a fost ceva rar pe pământul românesc. Iubiţii mei, ne-am dus la biserică, a început utrenia, s-a făcut liturghie şi deodată a intrat un cetăţean de la sat în biserică şi-i strigă Părintele: *„ Băi Gheorghe, ce-ai avut cu vecinul tău azi dimineaţă?”; „Păi ne-am certat Părinte. Am făcut un pălan şi el a zis ca m-am băgat la el, eu am zis că nu…”; „Şi ce-ai vrut mă, ai luat securea să-i dai în cap?… Du securea aia acasă, că altfel să ştii că e rău de tine.”* Şi a ieşit omul şi a început să plângă şi ne spunea că el, într-adevăr, a vrut să facă o crimă.

Când a ieşit Părintele din biserică, era o femeie de vreo 50 de ani, paralizată de mâna dreaptă şi zicea: *„Ajută-mă Părinte să fac cruce!”* şi când a strigat Părintele odată la ea: *„Duh mut si surd, ieşi… Hai, fă-ţi cruce odată!”* şi încet-încet şi-a făcut cruce.

***(Pr. Dâmboiu Victor,** Râuşor)*

- L-am cunoscut pe Părintele în 1973-1974 şi persoana care m-a trimis a zis să nu întreb nici un poliţist când mă duc la Drăgănescu. Când m-am dus, tocmai pe un poliţist am întrebat şi mi-a arătat unde era Părintele. Am ajuns până la urmă acolo şi când mi-a spus pe nume -„ Ana ” - eu am încremenit şi nici nu am mai zis nici un cuvânt. Am plecat înapoi acasă că îmi era frică - de unde mă cunoştea cu numele Ana?!

Apoi am revenit după un an-doi. Am fost cu un frate care-i bolnav de schizofrenie şi i-a spus: *„Mă, tu de cancer la plămâni vei muri”*, că fuma foarte mult. Spunea că *„ fărădelegile oamenilor aduc pustiirea pe pământ.”* Am zis că avem necazuri în familie şi el zicea că asta înseamnă ca ne iubeşte Dumnezeu. De multe ori zicea să avem răbdare şi mai zicea: *„Ce aveţi, aşa vă trebuie.“* Tot aşa spunea ca să repetăm şi noi *„Ce avem, aşa ne trebuie.“* Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru toate, că ştie Dumnezeu pentru ce ne dă. Să avem răbdare. Să ne rugăm pentru vrăjmaşi.

***(Ana Riţivoiu,** Sibiu)*

- Eu 1-am cunoscut când eram copil tata lucra cu Părintele Arsenie la chilia de sus din munte. La chilie, înainte să doarmă, mai povesteau şi adesea venea Părintele la ei şi le

spunea: *„ Faceţi linişte că eu trebuie să mă rog! “* Când se ruga şi ceasul de buzunar îl ascundea ca să nu-1 audă. Şi în loc de perină avea o pietroaie la cap.

Tata cu cumnatul său (în total 12 inşi) au lucrat acolo 2 săptămâni. Eu cu fratele meu plecam sâmbăta pe jos şi dormeam acolo. Părintele servea masa acolo şi zicea: *„Cam cum suntem noi aici?”* şi tata a zis: *„Ca Domnul Hristos cu apostolii“; „Aşa măi, aşa.”* În ultima vineri a zis: *„Acum coborâm jos. Vă duceţi să vă spălaţi şi aşteptaţi, că s-ar putea să nu mai urcăm. Înaltul Mitropolit Bălan nu prea e de acord cu ce facem noi. A zis că, facem cuib de partizani. Şi vă spun eu duminică, după slujbă, dacă ne mai urcăm sau nu.”* Aşa s-a întâmplat şi nu s-au mai dus. Nu a mai durat mult şi pe Părintele 1-au arestat şi 1-au dus în cetate, aici la Făgăraş, prin 1948. L-au dus pe Părintele acolo, dar la 7 dimineaţa găseau toate uşile deschise. Şi de aici, de frică, l-au dus la canal. O fată de colonel de securitate, îl simpatiza pe Părintele şi s-a rugat de tatăl ei să-1 scoată pe Părintele de acolo de la canal. L-a scos. Şi Părintele a zis. *„Nu plec! Locul meu este aici. Să le dau la oameni curaj.“* Acolo, la canal, duceau profesori universitari, ingineri, colonei, generali. Dar şi acolo le era frică de Părintele.

Când era Părintele Arsenie se aduna foarte multă lume la Sâmbăta. Părintele, când nu era slujbă, ne aduna pe toată lumea şi îi spunea la fiecare câte ceva. Parcă-1 citea, ca pe o carte. Am avut un fin şi s-a gândit să meargă şi el să se spovedească şi să se cuminece la Părintele Arsenie, dar el nici nu postise şi fuma mult. Şi când s-a dus i-a spus: *„Tu să gaţi slănina din traistă şi să gaţi ţigările din scorbură de unde le-ai pus.“* Apoi a zis: *„Mai stăm puţin că trebuie să mai vină unul de pe drum că s-a băgat în capul Lisei într-o grădinuţă şi a luat câteva cepe.“* După ce a apărut şi acela i-a spus: *„Ai întârziat. Te-ai băgat în capul Lisei într-o grădinuţă de ai luat ceva ceapă.“* Era să cadă acela de ruşine.

*(**Dobrin Ioan**, 67 de ani, Săvăstreni)*

- Eu am auzit multe lucruri despre Părintele Arsenie de la tatăl meu şi-mi doream să-1 cunosc, numai că în tinereţe nu am avut o viaţă tocmai plăcută lui Dumnezeu; am fost dansator şi nu prea căutam biserica. Aşa se face că 1-am cunoscut mai târziu, după ce mi-a murit unul din copii, prin 1987. Nu aveam curaj să stau de vorbă cu un duhovnic bun pentru că ştiam cât sunt de păcătos. La Drăgănescu 1-am văzut pe Părintele. Nu am vorbit cu el; ne-a spus la modul general multe lucruri, sfaturi duhovniceşti foarte bune de care însă nu am ţinut cont.

Am mai fost la Drăgănescu de câteva ori şi nu 1-am mai găsit pe Părintele, în schimb am fost găsit de Părintele…, am simţit prezenţa Părintelui, chiar dacă nu 1-am văzut în realitate. Cu un an de zile înainte de a muri Părintele, am mers la Prislop. Părintele era acolo, n-am vorbit direct cu el, era cam bolnav. Când m-am dus la altar să mă închin, era părintele Daniil acolo şi m-a întrebat ce necazuri am, de ce-1 caut aşa pe Părintele Arsenie. *„Părinte, nu am nici un necaz, necazurile pe care le am eu, mi le-a dat Dumnezeu pentru păcatele mele şi le merit. Eu vreau să stau de vorbă cu Părintele aşa, să primesc binecuvântare, să mă ia sub acoperământul lui.“* Am fost atunci pentru 3 zile, dar am stat 5. Îmi amintesc că nu vroiam să plec. Simţeam duhul Părintelui acolo. M-a luat părintele Daniil a treia zi şi mi-a zis: *„Frate, grijile tale sunt rezolvate.“* N-am putut să mai spun ceva. Ce am avut eu de spus i s-a spus Părintelui! Am trăit momente deosebite.

Era acolo şi o femeie care a plecat de acasă şi nu a ştiut bărbatul ei nimic. S-a dus la Părintele şi îi era frică de întoarcerea ei acasă. Şi i-a spus Părintele: *„Te duci liniştită acasă că nu-ţi face nimic. Ai să vezi cum te primeşte!“*, şi când a ajuns acasă a primit-o bărbatul cu bucurie. S-a bucurat că a fost nevastă-sa la Părintele Arsenie.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Când mama a mers la Părintele Arsenie, a luat cu ea o poză mare în care eram eu, tata, bunicul, sora mea, care plecase la Mânăstirea Clocociov încă din 1984, un unchi bolnav de scleroză în plăci, o fată bolnavă tot de scleroză în plăci şi mulţi alţii. Curios, dintre toţi, Părintele s-a oprit cu privirea asupra mea: *„Cine-i băiatul?”;* Mama i-a spus: *„Să ştii că băiatul matale n-are ambiţie.; Dacă mai dădea o dată la, facultate, reuşea!“*, răspunse Părintele. De unde să fi ştiut că dădusem la Politehnică şi nu reuşisem? Într-adevăr, eram cu totul lipsit de ambiţie, mă angajasem la o filatură de bumbac, eram preocupat mai degrabă de fotbal, de fete, nicidecum de cele bisericeşti. Mama a încercat să-i arate şi alte fotografii, dar Părintele a spus: *„Nu, pe mine ăsta mă interesează. Să-i spui să facă teologia! Neapărat să-i spui, m-auzi?“* Când a venit acasă şi mi-a spus, am pufnit în râs. După câteva luni, mama a fost iarăşi la Părintele şi, minune, de cum a văzut-o, el şi-a amintit imediat: *„I-ai spus fiului tău să dea la Teologie?”; „I-am spus Părinte, dar nu vrea… .“*

Abia prin anul 1986, aşa, deodată, am prins a mă gândi la Dumnezeu. Nu voiam însă facultatea şi preoţia de mir, voiam călugăria, singurătatea, lepădarea de lume. Aveam ispite şi îndoieli mari. Într-o vară, am urcat în munţii Neamţului, la Părintele Cleopa, după care, de la

Sihăstria, tot în acea zi, plecând m-am hotărât să fac un ocol pe la Drăgănescu, ca să-1 cunosc, în sfârşit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar întâlnirea aceasta avea cu adevărat să-mi schimbe viaţa. Stăteam faţă în faţă la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, bătrân, noduros, în stânga şi-n dreapta noastră se aşezau din când în când pe scaune oameni care-şi povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-1 vadă, să-1 asculte, căci pe atunci Părintele apărea rar şi nu avea voie să spovedească. Avea nişte ochi mari, umezi, albaştri - cel puţin aşa i-am văzut eu - şi se uita fix la mine. Omul din dreapta îi spunea: *„Părinte, am un băiat care s-o căsătorit şi m-o lăsat singur şi mă batjocoreşte…”*, mie, în mintea mea, îmi venea să-i răspund: *„Aşa-ţi trebuie, dacă ai făcut numai un copil .“* Părintele zicea imediat, fără să se întoarcă spre omul acela, privindu-mă tot pe mine: *„Aşa-ţi trebuie dacă ai făcut numai un copil.”* Apoi vorbea altul şi altul şi altul… şi vă spun că toate sfaturile şi gândurile care îmi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire. M-am cutremurat! Cred că am început să tremur la propriu, uite aşa mi s-a ridicat părul pe mână şi mi-am zis: *„ Vai de mine, să vezi că Părintele ăsta îmi citeşte gândurile… .“* Pur şi simplu le spunea oamenilor ce gândeam eu! Şi, tot privindu-mă în ochi, deodată pe chipul lui a apărut aşa, un zâmbet straniu, abia schiţat, care ascundea cele mai adânci subînţelesuri. Un zâmbet ce voia parcă să-mi spună: *„Ei, vezi că ştii?!…”* De atunci, 1-am urmat mereu pe Părintele Arsenie. Eram flămând să mă spovedesc lui.

A doua oară când am mers la Părintele n-am putut zice decât atât: *„Părinte, am 26 de ani şi nu ştiu ce să fac. Să mă însor sau să mă călugăresc?“* Părintele s-a uitat aşa la mine şi mi-a spus: *„Măi, nu eşti bun acuma nici de una, nici de alta… .“* Târziu mi-am dat scama că a fost răspunsul cel mai potrivit, unul demn de un mare duhovnic.

Părintele Arsenie nu contenea să-mi poruncească să dau la Teologie. I-am spus că se intră greu la Sibiu. În plus, nici nu prea voiam să ajung preot de mir, căci ar fi trebuit să mă căsătoresc, ori eu râvneam călugăria. Era primăvara lui ‘89 - anul morţii Părintelui Arsenie - şi atunci marele duhovnic aproape mi-a poruncit: *„Dă la Teologie, căci eu o să mă rog pentru tine şi-o să reuşeşti! Ultimul meu gând pentru tine este acesta: fă Teologia, căci prin Teologie vei ajunge la călugărie.”*

***(Părintele Dumitru,** Mânăstirea Sf. Ilie, Albac)*

- Era un moş, Ilie, care avea vedenii şi care nu mânca decât o dată în zi (până la ora 7), pâine şi zarzavat fiert, cu sare şi oţet. El a avut poruncă de la Domnul să facă o mânăstire la Bucium. Într-o altă vedenie, Domnul Iisus Hristos i-a arătat la Bucium o încăpere la subsol, unde erau moaştele unui sfânt, fără cap, şi i-a dat poruncă „să-i facă ceea ce trebuie". Moş Ilie a înţeles că trebuie să-i facă o raclă din argint, iar din altă vedenie a înţeles că este vorba de Sfântul Ioan Botezătorul. Scenele de pe raclă (în legătură cu Sf. Ioan Botezătorul) au fost făcute de Părintele Arsenie (proiectul, schiţele); pe atunci lucra la Atelierele Patriarhiei (de la Schitul Maicilor). Apoi Domnul Hristos i-a spus moşului Ilie că de Sfântul Nicolae trebuie sfinţită racla. Moşul m-a trimis să aduc racla şi a zis către fetele lui: „Să-mi căutaţi două rânduri de haine că pe mine mă arestează." Când am venit cu racla, când m-am dat jos din tren, a zis un om: „Nelule, te aşteaptă securitatea." Moşul era deja arestat. Când am trecut prin faţa poliţiei şi securităţii, ceilalţi care erau cu mine au fugit. Am venit cu racla, am trecut prin faţa lor şi nu mi s-a întâmplat nimic! Şi s-a sfinţit racla. [n. ed. : Menţionăm că Elisabeta Şandru a fost numită de moşul Ilie să se ocupe atât de construirea Mânăstirii Bucium cât şi a raclei. Şi astăzi ea continuă să conducă lucrările ce se fac la Mânăstirea Bucium - „Casa Pelerinului". Racla se află în biserica din Hurez, în custodie].

Pe moşul Ilie 1-au dus la un spital de psihiatrie. După 5 zile moşul zicea: „Doamne nu mai pot împlini porunca Ta, că ăştia mă omoară." Şi atunci zice Domnul Hristos moşului: „Adu Biblia mică sau testamentul şi citeşte la Apocalipsă Capitolul 2, versetul 10." Acolo scrie: „Pe unii dintre voi va să-i arunce diavolul în temniţă, ca să fiţi puşi la-ncercare şi veţi avea 10 zile la necazuri" şi nu vi se va întâmpla nici un rău."

Şi când s-au împlinit 10 zile 1-a chemat directorul spitalului psihiatric şi a zis: „Moşule, dumneata pleci acasă. Aş vrea să am şi eu mentalitatea dumitale la vârsta dumitale." Moşul a murit la 91 de ani.

*(**Ioan Bica,** 76 de ani)*

- Am venit la mânăstire şi când am ajuns s-a ţinut o predică. Am rămas foarte impresionat de predica pe care o ţinut-o Părintele. Când am ajuns acasă, aveam trei fraţi şi săreau prin casă, făceau toate minunile şi eu mă uitam la ei şi nu mi se părea firesc ceea ce făceau. Deja intrase în mine frica de Dumnezeu.

Apoi nu l-am mai văzut pe Părintele până la 25-26 de ani. Aveam o urticarie cronică şi am fost internat în spital la Bucureşti şi acolo nu m-au putut vindeca. Trebuia să-mi facă şi o

operaţie să-mi scot amigdalele din gât. În salon cu mine era un bucureştean care mi-a zis*: „Eu ştiu un Părinte Arsenie, du-te la el.“* L-am întrebat unde e, şi a zis că e pe la Schitul Maicilor, ca pictor. Mă duc eu acolo, dar nu-l văzusem de la 12 ani. Tot aşa tuns era, cu barbă. La un moment dat a apărut: *„Ce vrei mă“; „Sunt bolnav, am venit la dumneavoastră să vă cer un sfat“; „Du-te mă şi fă-ţi operaţia şi scoate-ţi amigdalele că doctorii au dreptate. Altceva ce mai ai?“; „Mai am o nedumerire. Eu nu cred că există Dumnezeu.“* S-a uitat la mine şi zice: *„Ce profesie ai?“; „Îs maistru mecanic“; „Ai citit multe cărţi?”; „Am citit destule“; „Biblia ai citit-o vreodată?“; „Am citit ceva din Vechiul Testament, ceva din Noul Testament, dar nu am terminat niciodată Biblia“; „Vezi mă, atunci de unde ştii tu că nu există Dumnezeu? Uită-te la mine, nu-s numai pictor. În lumea aceasta sunt atâţia oameni care s-au dus şi au cercetat pe la Muntele Sfânt, peste tot locul şi nu-s nebuni şi cred, acum n-am ce să-ţi spun mai mult. Ai de grijă că sunt ăia de la securitate şi ne urmăresc.“*

După ce m-am vindecat am venit acasă. Mama soacră tot mereu ne ducea la Părintele, la Drăgănescu. Am tot fost pe acolo, am avut nişte necazuri, şi odată zice către mine: *„Mă, tu ai vreun duşman în lumea asta?“; „Da, am pe Ceauşescu“; „Uită-te la mine, cât va trăi, va fi bine de voi, când nu va mai trăi, va fi vai de capul vostru.“*

Altceva ce mi-a spus tata: era război şi totdeauna când le venea ordin de incorporare la oameni se duceau la Părintele să se spovedească. Tata de colea, la un pahar, zice: *„Să te duci să-l prinzi puţin de gât să vezi cum scoate un glas ca un clopoţel.“* Dimineaţa când s-au dus, tata sta mai în spate şi i-a zis Părintele: *„Hai mă încoace, şi mă strânge, să-mi capăt vocea.“*

*(**Şerban Alexe,** 73 de ani, Lisa)*

- Am fost cu soţul la Drăgănescu şi când ne-a văzut, ne-a spus că noi ne împăcăm bine unul cu altul, dar o să ne despărţim. Şi după un an şi ceva a murit soţul.

Părintele mi-a spus că soţul meu avea *blăstămul* încă din pântecele mamei lui, chiar de la aceasta, din greşeală. Cum s-a întâmplat? A venit un pocăit acolo în vecini şi anunţa să meargă lume că va predica. Soacra a zis că nu vrea ca el să meargă la pocăiţi. *„Ba mă duc tu Mărie, că nu mă pocăiesc.”; „Gheorghe, dacă te duci, eu să hiu al hăluia (vrăjmaşului) că nu mai sunt femeia ta, nici nu mă mai culc cu tine.“* Nu s-o mai dus socrul dacă i-a spus aşa. Dimineaţa ea a mers la preot, s-a spovedit, s-a împărtăşit, i-a citit nişte dezlegări, dar n-o dezlegat blestemul din pântece. Când soacra s-a spovedit Părintelui Arsenie, a zis că a spus tot ce a ştiut, dar în realitate asta n-a spus-o şi a stat sub patrahir mult şi nu şi-o mai amintea.

Apoi Părintele a spus: *„Îl spui, ori ţi-1 spun eu ?“* Atunci o zis*: „Aoleu, Părinte, n-o fi blestemul din pântece?”; ,,Ba da.“* Şi mama credea că păcatul e iertat!

După ce a murit soţul, băiatul vroia să dea la facultate, şi eu am zis: *„Cum să te duci mai băiete acolo, că eu nu am nici un sprijin; taică-tău e mort, iar la facultate merg oamenii cu bani, nu intri aşa uşor şi fără sprijin.“* Şi m-am dus la Părintele căci eram şi foarte bolnavă atunci şi a zis: *„Întocmeşte parastas* - el picta acolo într-un colţ şi nu avea voie să vorbească pentru că era urmărit de Securitate - *şi pe băiat lasă-l, că reuşeşte.“* Şi aşa a fost.

Se uita aşa ţintit la tine şi apoi zicea. Socrul meu, lucrând la mânăstire, mai punea câte o ţigară în gură. Părintele predica şi socrul fuma. Şi o zis Părintele: *„ Măi, cei ce iau focul în gură nu vor vedea faţa lui Dumnezeu”,* şi s-a uitat aşa cu ochii drept la socrul meu. Acesta, când a ieşit de pe pământul mânăstirii, a aruncat ţigările şi mai mult, nu a mai pus în gură ţigări. Înainte de a-şi da sfârşitul a avut o vedenie şi zicea: *„Uite ce de rugăciune face Părintele Serafim şi cu Părintele Arsenie şi ce de cete îngereşti!”* A fost în comă de Duminică dimineaţa până marţi seara, iar în timpul acesta sufletul lui a umblat şi a fost purtat şi în iad şi în rai. După ce s-a deşteptat ne-a spus: *„Vai ce chinuri sunt în iad!… Să ştii că eu am fost mort şi am înviat.“* În timp ce a fost în comă 1-a văzut pe soţul meu mort, a vorbit cu el: era cu doi copii într-o grădină cu floricele, iar soţul meu i-a zis: *„Tăticule, matale mai stai puţin şi apoi vii la mine.”* Şi soacra era moartă şi 1-am întrebat dacă pe mama n-a văzut-o: *„N-am văzut-o dar am auzit-o “…* Şi zicea că a fost mort şi a înviat şi că o să mai trăiască puţin. Şi a mai trăit trei săptămâni. Ne punea să-i cântăm cântări de la mânăstire. Îi plăcea *„Samarineana la, fântână”, „ Zece fecioare”…*

Erau şi care mergeau la Părintele şi dacă nu le convenea ceva, aceştia nu se mai duceau. Iar care au fost oamenii mânăstirii, aceia mergeau. Noi ne duceam pe jos 16 - 17 km. Eram însărcinată şi m-am dus pe jos; eram vreo 30, 40 de inşi de pe sate şi mergeam pe rând în faţa şirului, căci era iarnă, astfel ca nu numai unul să rupă zăpada. Apoi când mergea lumea pe jos, de era Părintele aici, zicea: *„Cela ce dă un pas către Dumnezeu, Dumnezeu dă 100 către el, deci paşii la mânăstire sunt* (*răs)plătiţi.“*

Când am fost odată la Părintele, mi-a spus: *„Dacă eşti aşa neliniştită, întreabă pe cineva şi să faci un canon.”* M-am dus la o măicuţă care a murit şi e înmormântată la Prislop. Şi a zis să-mi aleg un Sfânt şi să-i citesc acatistul 6 săptămâni. Am ales pe Sfântul Nicolae şi i-am citit acatistul 6 săptămâni şi după ce am terminat de citit, în noaptea aceea am fost la Piteşti unde era băiatul arestat şi pe la două noaptea m-am dus şi am dormit, iar către ziuă am visat că a venit Sfântul Nicolae şi mi-a zis să nu mă mai necăjesc, să nu mă mai supăr că am să mă îmbolnăvesc de inimă, iar băiatul nu va sta nici un an de zile la închisoare, cu toate că are 5

ani. Pe data de 7 va veni acasă. Eu am visat asta în data de 28 decembrie şi în ziua de Sfântul Ioan a venit acasă.

Nu m-a certat, cu toate că avea de ce să mă certe. L-a certat pe al meu, 1-a certat puţin, da pe mine nu. Mi-a zis: *„Tu nu meriţi nici ceartă, nici aspru să fiu cu tine pentru că ai avut o viaţă foarte grea“ ;* m-a încurajat ca să pot să trec prin ce am avut de trecut.

La multă lume le spunea toate necazurile ce le au. Nu se supăra dacă-1 întrebai. Dacă era cineva de avea un necaz mai mare, mai deosebit, îl chema deoparte şi discuta cu el. A fost o femeie de la Braşov la care i-a plecat băiatul pe munte şi nu s-a mai întors. L-au căutat cu avionul, cu elicopterul şi Părintele i-a spus exact unde să se ducă să-1 caute. Am urmărit ziarul şi am văzut că 1-au găsit până la urmă.

Nu trebuia să-i spui absolut nimic, el îţi spunea tot. Am fost cu cineva căruia îi tot mureau animalele şi nu avea noroc de ele şi i-a spus: *„Dar de câte ori ţi-a fătat vaca, ai dat la cineva un kilogram de lapte de pomană? Sau când ţi-a fătat oaia? Atunci du-te şi dă prima mulsoare.”* Şi de atunci nu a mai avut femeia probleme.

Pe urmă nu m-am mai dus la Părintele. Ne-am dus însă la mormânt, ne-am dus iarna şi nu era zăpadă pe mormânt, erau flori. Ne-am dus şi vara, tot aşa era.

*(**Milşan Vionela,** 71 de ani, Recea)*

- Surorile mele s-au făcut maici. Uneia din ele, înainte de a se călugări, Părintele Arsenie i-a spus că în familia noastră avem un călugăr. Am aflat că într-adevăr bunica mea a avut un frate ce a fugit în Ţara Românească, unde s-a făcut călugăr, iar când a venit aici toată lumea 1-a primit cu bucurie. *„El s-a rugat lui Dumnezeu să vă faceţi voi maici”*, le-a zis Părintele Arsenie.

Tatăl meu a fost rotar şi se purta foarte frumos cu toată lumea. Când s-a dus şi el la Mânăstirea Sâmbăta, sora mea 1-a văzut pe Părintele Arsenie cum iese în hainele de Liturghie şi cu crucea în mană şi merge până la clopotniţă unde era tatăl meu, căruia îi spune: *„Bine ai venit nene Petre, ca să te spovedesc”* şi 1-a spovedit. I-a spus că e un om foarte cumsecade.

După moartea tatălui meu, sora mea s-a dus la Mânăstirea Prislop. Când a ajuns la poartă au început să bată clopotele. După ce a intrat a întrebat: *„Dar de ce bateţi clopotele?”* şi maica a răspuns: *„A zis Părintele Arsenie că e la poartă Maica Elefteria şi că a murit tatăl*

ei." Părintele a îmbrăţişat-o şi i-a spus: *„Tatăl tău a murit. Mulţi călugări ar vrea sa ajungă unde e tatăl tău, dar nu ajung. Tatăl tău locuieşte în al patrulea cer."*

*(**Cismaş Eugenia,** 78 de ani, Făgăraş)*

- Într-o zi, când am mers la miruit, pe două femei nu a vrut să le miruiască şi să le lase să sărute crucea. Le-a zis: *„Voi mergeţi mai întâi să vă spălaţi pe buze… Am ceva să vă spun vouă. Vreţi să vă spun în public sau veniţi fiecare la mine în căsuţa aceea?"* S-au dus fiecare în parte. Când ieşeau de acolo erau aşa de răvăşite, încât credeai că le-a dezgropat din pământ. Una din ele zice: *„Vai de mine, Părintele ăsta-i sfânt! De unde ştia el ce nu ştiam decât eu şi Dumnezeu? Când mi-a spus ce am făcut am crezut că o să cadă cerul pe mine şi eu mă cufund în pământ."* N-au vrut să-mi spună ce le-a spus Părintele, dar de atunci una din doamne venea mereu la mânăstire, ţinea post, Biblia şi Psaltirea nu-i lipseau acasă, de pe noptieră.

*(**Beleaua Ileana,** Recea)*

- L-am cunoscut pentru prima dată pe Părintele Arsenie în iunie 1942. Am mers la Sf. Mânăstire Brâncoveanu împreună cu scumpa mea mamă Maria, cu gândul să ne spovedim. Pe mine m-a primit zicând: *Aşa-i că de când te-a bătut bărbatul, nu-l mai poţi vedea?",* mi-a spus că nu ne potrivim şi că ar fi bine să mă despart de el.

Mai târziu, m-am întâlnit cu Părintele Arsenie la Sibiu şi m-a întrebat dacă am divorţat. I-am spus că nu şi m-a sfătuit să o fac *„pentru că el nu stă cu tine şi împărţiţi păcatele."* La judecătorie ne-a divorţat de la prima înfăţişare, deşi, de obicei, acest lucru dura ani de zile.

[notă: După taina căsătoriei, mirii sunt un trup si un suflet, împart păcatele (le ispăşesc împreună) dar si obiceiurile bune. În cazul infidelității se transfera păcatele din urma desfrâului si pe cel fidel la următoarea împreunare; remediul: Spovedania si fidelitatea. Suflet pereche sunteți doar după slujba din Biserică.]

*(**Maria Streza,** 86 de ani, Voila)*

- L-am cunoscut pe Părintele la Sâmbăta, la mânăstire, când eram fată. Aici am venit cu un grup de tineri, am participat la slujba Sfintei Liturghii, iar în urma predicii Părintelui Arsenie am plâns şi m-am învinovăţit că nu sunt bună de nimic; am rămas cu acest fior toată viaţa.

*(**Măniş Septimia,** 79 de ani, Codlea)*

- Pe când aveam 18 ani, am mers pentru prima dată la Drăgănescu, împreună cu tatăl meu. Părintele obişnuia să meargă printre oameni şi întreba pe câte cineva cu ce problemă a venit. A venit şi la tata şi 1-a întrebat: *„Măi, tu ce problemă ai?”* Tata i-a spus că eu doresc să dau admitere la facultate. Mi-a spus că nu o să intru în primul an pentru că sunt o fire emotivă şi după ce o să ies de la examen o să-mi dau seama ce am greşit. Aşa a şi fost; am picat a patra.

Odată, când am mers la Părintele, tot dând la facultate şi nereuşind, îmi încolţise un gând: să merg la mânăstire. Atunci, Părintele adresându-mi-se, fără ca eu să-i fi spus ceva, a spus: *„Ştii, ca să mergi la mânăstire trebuie să fii pentru aşa ceva.“*

*(**Mariana P.**, Făgăraş)*

- Era în anul 1983, când am plecat la Părintele Arsenie cu o problemă de familie. Îmi plecase soţia de acasă (în lipsa mea), luând copiii şi lucruri din casă, lăsându-mi un bilet pe masă, pe care scrisese, printre altele, că ce a făcut a făcut bine şi să nu mă duc după ea să o aduc acasă, că nu va veni. În orice caz îmi aduc aminte că îmi spusese când era acasă, cu câtva timp înainte de a pleca, că este sătulă de viaţă… Eu nu am avut nici o ceartă cu ea, ca să o determine să plece, afară doar de faptul că dorea să se mute în Braşov, unde, de altfel, locuiau şi fraţii şi părinţii ei.

Trecuse o vreme şi nu-mi mai găseam nici scopul, nici rostul în viaţa aceasta. Nu ştiam ce să mai fac. Ţin minte că mergeam prin locuri unde nu mă prea întâlneam cu oameni, în locuri mai retrase, plângând şi spunând: Pentru ce Doamne? De ce Doamne? După o vreme, îmi spusese cineva de Părintele Arsenie, ca să mă duc să-1 caut şi să vorbesc cu dânsul. Cu două zile înainte de a pleca la dânsul, îl visasem fără să-1 fi văzut vreodată în viaţa mea, şi iată cum:

Se făcea că intrasem într-o încăpere mare, unde era foarte multă lume, iar în faţa tuturor era Părintele Arsenie, vorbindu-le oamenilor. Căutam să-1 văd mai bine şi dânsul se uita la mine şi îmi zise, făcându-mi semn cu mâna: *„Mă, tu ăla de acolo, vino încoace mă, vino aici… ”* şi m-am trezit. Un amănunt: în visul meu Părintele era îmbrăcat într-un costum de culoare maro şi avea ochelari de vedere cu ramă aurie. M-am dus la mama mea şi i-am spus despre vis. Mama mi-a zis: „Cum l-ai visat pe Părintele că tu nu 1-ai văzut niciodată?” Spunându-i mamei cum arăta în vis şi cum m-a chemat la dânsul, ea a zis: „ Dragul mamei, nu mai întrebăm pe nimeni nimic, ne suim în tren şi plecăm la Drăgănescu şi ai să vezi că o să-l găsim acolo. Să ştii că te cheamă!”

După două zile am plecat la Drăgănescu şi nu mică mi-a fost uimirea când 1-am văzut pe Părintele Arsenie, îmbrăcat în acel costum maro şi cu ochelarii cu acea ramă aurie, precum îl visasem. Arăta exact ca în visul meu.

Ţin minte că, înainte de a vorbi cu mine, a vorbit cu o femeie care îi arătase fotografia cu fiica ei, dorind s-o mărite. Când i-a arătat fotografia, Părintele a repezit-o, spunându-i că nu-i ghicitor şi nici vrăjitor şi i-a spus să plece. Am rămas blocat pentru că şi eu aveam la mine o fotografie, unde eram eu, soţia şi cei doi copii ai noştri. Dar cum să mai îndrăznesc să i-o arăt!? Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat undeva sus, într-un colţ al bisericii cu o privire atât de drăgăstoasă şi parcă rugătoare în acelaşi timp. Ce ochi frumoşi avea, ce albastru curat şi frumos! Nu am văzut niciodată în viaţa mea aşa ochi minunaţi! Avea ceva dumnezeiesc în ei şi în toată fiinţa sa. Iar eu am gândit în acel moment, repet, **am gândit doar,** precis i s-a arătat cineva - vreun înger sau vreun sfânt - şi vorbeşte cu dânsul, spunându-i că 1-am visat şi m-a chemat. Iar Părintele, fără să coboare privirea aceea minunată, răspunse la gândul meu, în auzul tuturor, zâmbind uşor: *„Nu mă, mă uit aşa, ca pictor mă.”* Ştia ce am gândit !!!

Şi am rămas înţepenit locului, văzând că Părintele Arsenie ştia gândurile omului şi că mă aflu în faţa unui om, ce n-am crezut în viaţa mea că poate să existe. Şi totuşi 1-am avut printre noi, dar nu am ştiut să-1 ascultăm şi nici să preţuim un astfel de om pe care Dumnezeu ni 1-a binecuvântat să-1 avem.

Părintele s-a uitat apoi la mine cu acelaşi zâmbet, spunându-mi: *„No mă, care-i baiu‘ ?”* Aşa i-am spus Părintelui povestea mea. Apoi Părintele mi-a spus ceva ce m-a uimit, pentru că pe acea persoană care fusese înaintea mea o repezise, spunându-i că el nu este clarvăzător şi nici vrăjitor, mi-a spus aşa: *„Mă, n-ai la tine o fotografie cu ea, s-o văd şi eu, aşa, ca pictor?”*, şi cu timiditate i-am spus: *„Ba da, Părinte.*”; *„Ia dă mă, s-o văd şi eu.“* Privind-o Părintele Arsenie cu atenţie, m-a întrebat: *„Şi ce ţi-a zis mă?”*Am spus Părintelui că îmi zisese, cu ceva timp înainte să plece de acasă, că este sătulă de viaţă. Părintele, privind

fotografia a spus cu glas tare: *„Minte mă, minte. Aici sunt două femei cu mintea goală, şi ştii care.”* Desigur că nu ştiam, pentru că în fotografie era doar ea femeie. Şi dânsul mi-a spus: *„Ea şi cu mă-sa mă”, a adăugat*: *„Lasă mă, că va veni o zi când va da socoteală pentru tot ceea ce a făcut. Tu să-ţi duci viaţa aşa…”*, şi îmi spuse cum să-mi duc viaţa.

Apoi a adăugat un cuvânt care m-a surprins. Mi-a zis aşa: *„ Mă, să ai grijă! Nu cumva să te apuci să bei !!!“*. Iar eu, mai sigur pe mine de data aceasta, i-am spus Părintelui: *„ Părinte, eu nu beau din principiu.”* Părintele mi-a retezat-o imediat, spunându-mi: *„Lasă mă principiul tău şi tu ascultă ce-ţi spun eu!”*

Apoi mi-a dat fotografia înapoi şi a pus mâinile sale pe mâinile mele (pe care le ţineam lateral, lipite de corp), spunându-mi mai departe ce să fac şi cum să fac cu viaţa mea, neluându-şi mâinile sale de pe mâinile mele. Toată lumea se mira de cum proceda Părintele şi spuneau: „ Uite, dragă, cum îl ţine.” Se mirau oamenii cum mă ţinea Părintele şi nu-mi dădea drumul din mâinile dânsului cât timp a vorbit cu mine. Mă miram şi eu de mirarea oamenilor.

Abia mai târziu mi-am dat seama că de fapt oamenii aveau dreptate să se mire, pentru că Părintele Arsenie de obicei nu prea punea mâna pe oameni, cu unele excepţii. Şi din acele excepţii am făcut şi eu parte, spre bucuria mea. Târziu, mi-am dat seama de ce şi pot să afirm că Părintele şi-a pus mâinile pe mâinile mele ca să-mi dea putere, pentru că eram deprimat atunci. [notă: Prin punerea mâinilor Părintelui peste mâinile dânsului, Părintele Arsenie i-a dăruit acestuia Har de la Duhul Sfânt, pentru a-l întări. Despre dobândirea Harului Duhului Sfânt vezi excurs: Scopul vieții creştine.]

M-am întors acasă şi nu după mult timp, poate după o lună sau cel mult două, am început să beau: o bere pe zi, apoi două beri în altă zi, apoi trei până am ajuns la “marea performanţă” de cinci beri pe zi fără să mă îmbăt, pentru că aveam “antrenament”. Începusem cu o bere şi ajunsesem treptat la cinci beri pe zi, uitând de fapt de toate sfaturile pe care le-am primit de la acest om, de la acest **Om al lui Dumnezeu.** Cu toată responsabilitatea mea, spun că **Omul lui Dumnezeu a fost Părintele Arsenie** şi cu greu se mai poate naşte un astfel de **Om** într-un neam întreg. Uitasem deci acea profeţie a dânsului, în care îmi spunea: *„Mă, să nu cumva să te apuci să bei!”* Dar într-o dimineaţă, cred că era ora 6, am auzit glasul Părintelui Arsenie spunându-mi de trei ori: *„Mă!… Măă!… Măăă!”*, iar eu fiind treaz, aceste cuvinte ale Părintelui le-am înţeles cam aşa: Mă, ce ţi-am spus eu ţie să nu bei, mă?

Şi din acel moment, din acel ceas, din acea clipa, în viaţa mea nu am mai băut niciodată, prin orice stări aş fi trecut: bucurie, nefericire, durere, neîmplinire, că este ziua mea de naştere sau a altora, nici un strop de alcool nu am mai băut. Dar ştiu că nu este meritul meu, ci al Părintelui Arsenie. Dânsul şi rugăciunile lui m-au ajutat! Să mă ierte bunul Dumnezeu şi

Maica luminii, că nu 1-am ascultat, şi să mă ierţi sfinte Părinte Arsenie. Ajută-mă, cum m-ai ajutat!

…Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele Arsenie, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M.G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu." Chiar atunci, Părintele Arsenie o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu faţa spre aceasta şi îi spune: *„Şi totuşi mă, să ştii că este Dumnezeu",* apoi s-a întors cu faţa la cealaltă şi a continuat discuţia cu ea. Povestea aceasta mi-a spus-o inginera când a ieşit din Biserică, spunându-mi că după ce i-a spus Părintele că totuşi este Dumnezeu, a simţit că i se face rău de emoţie, minunându-se de unde i-a ştiut Părintele Arsenie gândurile. Spunea sărmana de ea că a simţit că se duce în adâncul pământului de ruşine.

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

- Când eram student în ultimul an la Sibiu, printr-un „telefon fără fir" am aflat că undeva lângă Bucureşti, în localitatea Drăgănescu, se află un mare duhovnic care poate să-ţi spună toată viaţa ta şi să-ţi arate calea pe care trebuie să mergi. Eram la răspântie de drumuri, nu ştiam în ce direcţie s-o iau. Împreună cu alţi tineri din Făgăraş am plecat în noaptea dinainte de 16 iunie (Rusaliile din anul acela) spre Bucureşti. Era plină curtea bisericii şi biserica de oameni. Când 1-am văzut pe Părintele, înfăţişarea lui, m-a străpuns ceva în inimă. Mi-am dat seama că nu văd un om oarecare, că are o putere deosebită. Avea o privire pătrunzătoare, un timbru al vocii, nişte mişcări şi o înfăţişare harismatică. În acea zi de Rusalii. Părintele mi-a spus: *„Începând de astăzi, dacă numele meu te va însoţi îţi va pricinui şi bucurii si necazuri."* Şi aşa a fost…

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu, m-am trezit cu Părintele lângă mine, fără să-1 văd venind. Mi s-a adresat zicându-mi că vin de la mare distanţă şi că eu predau codul genetic, deci ştia că sunt profesoară de biologie. Mi-a atras atenţia să nu mă mai vopsesc pe păr ca să nu-mi pierd mântuirea şi mi-a mai spus numărul copiilor pe care nu i-am adus pe lume şi care mă vor striga pe lumea cealaltă, acuzându-mă de fapta mea. M-a

trimis apoi în biserică să văd picturile făcute de sfinţia sa… Apoi m-a îndemnat să plec la autobuz fiindcă urma să vină o furtună foarte mare. După ce m-am urcat în autobuzul de Bucureşti s-a pornit o furtună, aşa cum spusese Părintele.

La o altă întâlnire cu Părintele mi-a zis să plec repede că vine securitatea şi verifică oamenii găsiţi aici; într-adevăr în drum spre autobuz am întâlnit maşina securităţii care era în drum spre biserică. Părintele nu voia să am necazuri cu securitatea, fiind încă la şcoală, profesoară.

Altă dată, o doamnă îl abordează pe Părintele spunându-i că are un băiat, de profesie inginer, care a plecat în Munţii Bucegi de şase săptămâni şi nu s-a mai întors acasă. Părintele îi răspunde că nu o să mai vină pentru că din cauza unei avalanşe a căzut într-o prăpastie şi i-a indicat chiar şi locul, dar să-1 lase până la primăvară când „va ieşi singur”, odată cu topirea zăpezii. Lucrurile s-au petrecut întocmai, şi locul a fost cel indicat de Părintele.

(Prof. C.F.)

Capitolul 5

Ucenici ai Părintelui

- Părintele **Domeţie** Moian, care a murit nu de mult, când era mic s-a gândit să se facă călugăr, dar după ce s-a maturizat a uitat de acest gând şi a vrut să se căsătorească de mai multe ori şi nu reuşea nicicum. După mai multe încercări s-a dus la Părintele: *„Părinte, nu ştiu ce să mă fac că nu pot să mă căsătoresc.”; „Mă, aminteşte-ţi ce i-ai făgăduit tu lui Dumnezeu când ai fost mic.”* Atunci părintele Domeţie, stând şi cugetând mai mult timp şi-a amintit că i-a făgăduit lui Dumnezeu că se va face călugăr.

Îi vine părintelui Domeţie ordin să plece pe front şi pleacă, nu are ce face. La un moment dat îi selectează pe cei de acolo, să-i bage pe linia întâi, dar Părintele Arsenie i-a spus dinainte ca să citească Acatistul Mântuitorului şi 3 zile să nu mănânce nimic înainte de o primejdie mare. Aşa a făcut, 3 zile n-a mâncat, n-a băut apă. Când a trecut prin faţa comisiei i-au zis: *„Bun, bun, bun… cu tine ce-i?”* L-au examinat din nou, 1-au pus la toate aparatele, 1-au consultat, apoi 1-au trimis acasă.

Mama părintelui Domeţie era necăjită că nu mai ştie nimic de feciorul ei, ştia doar că-i plecat pe front. A trecut Părintele Arsenie prin Voila şi aceasta i-a spus: *„Părinte, sunt necăjită, nu mai ştiu nimic de băiatul ăsta“;* Părintele zice: *„Numai că nu-l vezi.“* Cu primul tren a apărut acasă.

Domeţie Moian, în armată fiind, când a plecat de la Breaza, de la unitatea militară, la o intersecţie de drumuri, cineva 1-a oprit din drum şi-1 contrazicea mereu la ceea ce gândea, zicându-i: *„Nu-i aşa!”* Când dă să plece îi zice: *„N-ai plecat bine.“* Se uită, nu mai vede nimic.

Duminică dimineaţa, când s-a făcut ziuă a şi fost la mânăstire, la Părintele Arsenie. Părintele când 1-a văzut i-a şi spus: *„Ce-i măi Dănilă?”*, şi fără a mai aştepta răspuns îi zice: *„Vei mai trece pe acolo, dar fi, fără teamă şi spune-le aşa: A zis Părintele Arsenie că aşa-i. Dar fii hotărât.”* Când a trecut data următoare pe la intersecţia de drumuri, i-au apărut iar diavolii şi 1-au încurcat, atunci Părintele Domeţie spune: *„A zis Părintele Arsenie că aşa-i.”* Din momentul acela au amuţit diavolii. Putere mare a avut Părintele Arsenie asupra duhurilor necurate, încât numai la auzul numelui Părintelui Arsenie s-au cutremurat şi au dispărut.

Părintele Domeţie a fost ales ca ucenic al Părintelui Arsenie. Prea Sfinţitul **Daniil,** care este episcop la Vârşeţ, este cel mai iubit ucenic al Părintelui Arsenie. Acestuia Părintele i-a descoperit multe taine.

Adesea Părintele spunea la lume: *„Am în lume călugări mai călugări ca în mânăstiri”* şi se uita la moşu’ **Codrea** şi la bunica. Duceau o viaţă curată, cu rugăciuni multe şi fapte bune. Aşa a rânduit Dumnezeu ca moşu’ Codrea să moară la mânăstire la Sâmbăta, cum şi-a dorit mult de tot. Moşul Codrea a avut 2 băieţi, care au fost preoţi. Unul din ei a murit, părintele Nicolae, iar părintele Codrea trăieşte.

Moşul Codrea era născut în Drăguş căsătorit în Cârţişoara, a lucrat la fabrica de avioane de la Braşov şi s-a dus şi s-a spovedit la Părintele Arsenie. Părintele Arsenie 1-a ţinut acolo vreo 2 săptămâni până 1-a spovedit. El trebuia să ajungă la serviciu, dar nu i-a dat voie să plece. Când s-a dus înapoi la serviciu nu a avut însă nici o problemă! Cred că atunci a explodat fabrica şi 1-a ţinut Părintele Arsenie acolo ca să nu fie la fabrică.

Să vă povestesc despre Părintele **Nicodim.** Părinţii mamei mele 1-au botezat şi el era cu lumea, la jocuri striga tot felul de strigături, era om de viaţă. Lucra tâmplărie şi aşa 1-a chemat Părintele Arsenie la mânăstire, la Sâmbăta, să repare nişte uşi căci întra ursul şi mânca vacile în grajd. L-a ţinut Părintele câteva zile la mânăstire, dar el era necăjit căci vroia să se căsătorească şi nu reuşea. Părintele Arsenie i-a pus mâna după cap şi i-a spus: *„Măi, stai pe aici că te linişteşti“*, şi când a pus mâna, prin mâna Părintelui a simţit o energie şi din momentul acela Părintelui Nicodim nu i-a mai trebuit nici casă, nici căsătorie, numai mânăstire. A devenit ucenicul Părintelui Arsenie.

…Dar un sfânt nu are numai un ucenic, toţi cei care-i urmează sfatul sunt ucenici.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Eu am venit în decembrie 1963 la mânăstire şi în 1968 -1970 1-am cunoscut pe Părintele. Prima dată am auzit de Părintele Arsenie de la un cetăţean din Idici, **Ionel,** care mergea la Prislop. Ne povestea că Părintele Arsenie i-a dat o putere mare spunându-i: *„Dacă este cineva bolnav şi crede în Dumnezeu şi vrea să se facă bine, numai să te gândeşti la mine şi eu îl ajut.“*

Ionel a mers odată la Prislop şi i-a spus Părintele Arsenie: *„Măi Ionele, tu ai tot venit aici şi n-am stat încă de vorbă. Ar fi bine să stăm puţin de vorbă.“; „Părinte, eu aş mai sta, dar dacă nu mă duc acasă mama se supără, gândeşte că am păţit ceva.”; „Lasă că îi dau eu un telefon.”* Asta a fost duminică. Luni au mers să facă un gard şi au săpat gropi unde au pus apoi stâlpii de gard şi pe la ora 10 zice Părintele Arsenie: *„ Eu mă duc să dau un telefon la mama ta.“* Şi după ce a plecat Părintele vine o măicuţă şi Ionel o întreabă: *„Maică, voi aveţi*

telefon aici?"; „Nu avem." A stat acolo, a lucrat şi gândea că Părintele s-a dus cu calul sau cu căruţa până în Silvaşul de Sus, unde avea cineva telefon. Dar după o jumătate de oră Părintele a venit. În Silvaşul de Sus nu putea ajunge şi întoarce într-o jumătate de oră. Părintele i-a zis: *„Am vorbit cu mama ta, şi i-am spus că joi te duci acasă."* Ajungând acasă joi, mama sa era în faţa porţii şi râdea. El credea că mama lui este supărată că a stat atât de mult, dar ea era veselă şi primul lucru ce i-a spus a fost: *„L-am văzut şi eu pe Părintele tău. Luni pe la 10 mi-a venit un somn de n-am putut să mai stau trează şi m-am dus şi m-am culcat. Imediat am adormit şi a venit Părintele şi mi-a spus care-i treaba."* Ea a fost încredinţată că ceea ce a visat şi ce i-a spus Părintele e adevărat şi aşa a fost. Deci Părintele i-a spus în vis totul, ca la telefon.

Eu am un frate preot care se ducea mereu la Părintele Arsenie şi acum se duce mereu la Prislop, la mormânt. Odată Părintele le-a spus: ***„Când îmi daţi «telefon» să stăruiţi, că vin „telefoane" din mai multe părţi şi nu ştiu de unde vine «telefonul»*** **,** dar nu era vorba de telefonul propriu-zis. Dacă te gândeai la Părintele, Părintele simţea că cineva îi cere ajutor.

(Ierod. Ieronim Coldea)

Nunta Fiului de Împărat

Pictură de Părintele Arsenie Boca (Biserica Sf. Nicolae din Drăgănescu)

Capitolul 6

Moştenirea şi ispăşirea păcatelor
„Trebuie să plătim pentru păcatele noastre”

- Ne spunea odată: *„Vin oamenii la mine pentru că au necazuri. Le spun: Ziceţi după mine « Aşa ne trebuie!». Nu vroia să zică nici unul, dar ăsta-i adevărul. Dacă nu vrem de bunăvoie, vrem de nevoie. Trebuie să plătim pentru păcatele noastre… Ce ne dă, aşa ne trebuie.”*

*(**Morar Gheorghe**, Ucea de Sus)*

- N-am aşteptat mult şi Părintele a intrat în biserică. Ţin minte că, ajungând în faţa sfântului altar, s-a uitat la noi şi ne-a întrebat care are cel mai mare necaz. Cineva din mulţime a spus că o femeie în vârstă care era paralizată de la brâu în jos. Iar Părintele Arsenie, privind-o pe femeie a spus: *„Da mă, ea are necazul cel mai mare.”* S-a apropiat de ea şi i-a zis: *„Ştii tu, mătuşică, de ce eşti aşa?”* Bătrânica dădea din cap că nu ştie şi plângea cu amar. Din cauza plânsului nu putea vorbi şi atunci a dat din cap că nu ştie. *„Lasă mătuşică, nu mai plânge atâta că cineva îţi poartă de grijă. Şi ştii cine?* Şi arătă cu degetul în sus grăindu-i: *„Dumnezeu.”; „Că şi aşa cocioaba asta se rablageşte ea”*, mai spuse Părintele referindu-se la corpul omului. *„Să ştii* - i-a mai spus Părintele Arsenie - *că tu duci sau porţi păcatele lui Gheorghe a lui* [cutare], *a lui Vasile a lui* [cutare], *a lui Ioan a lui* [cutare] - spunând numele sau porecla pe care o aveau în sat acele rude ale ei - *tu le duci pe braţe acestea, pe tine au căzut.”*

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

- Maica Teoctista, când era bolnavă, avea un sunet în cap foarte puternic şi alte boli grave. Părintele Arsenie i-a scris aşa în bilet: *„Înainte de a trece la cele veşnice, vei vedea ceva deosebit şi acelea vor fi lucruri adevărate!”* Înainte de a muri cu ceva timp, maica a fost dusă *dincolo,* dar pentru smerenie n-a spus prea mult. Tot Părintele Arsenie i-a spus că, la

capătul acestei suferinţe, va vedea şi pentru cine a suferit. Ea n-a avut păcate grele, ca să sufere, dar a suferit pentru cineva din neamul ei, pe care astfel 1-a salvat.

(Pr. Ioan Sabău, *89 de ani)*

- I-a spus Părintele cuiva care avea un mare necaz: *„Ce te mai minunezi de năcazul ăsta al tău, căci al 14-lea strămoş al tău a făcut cutare păcat”,* şi i-a spus ce păcat a făcut. E drept că în Evanghelie spune că se lasă numai până la al 3-lea neam. Dar păcatul pe care 1-a făcut, înaintaşii lui n-au putut să-l ispăşească, au făcut în schimb alte păcate, şi rădăcina păcatului de acolo s-a tras.

Unei maici i-a scris Părintele Arsenie un bilet şi i-a spus aşa *„La capătul acestei suferinţe va fi mântuirea ta. Atunci vei vedea pentru cine ai suferit!”* Ea a fost curată, nu pentru ea a suferit, ci pentru bunici, străbunici, Dumnezeu ştie. I-a mai spus ceva: *„ Înainte de a te muta din lumea asta vei vedea lucruri deosebite; să nu ţi se pară că sunt halucinații, căci vor fi adevărate.”* Şi aşa i s-a întâmplat înainte de a muri. Era la Mânăstirea Bistrița şi după ce s-a îmbolnăvit, a venit în Voila, apoi la Guşteriţa (lângă Sibiu), apoi în Sibiu la cineva, apoi a murit şi au înmormântat-o la Prislop. Avea un vâjâit în cap tot timpul. A fost la medici, i-au pus aparate şi când au auzit zgomotul pe care-1 are s-a speriat doctorul şi a zis: *„Cum poate să reziste o persoană cu asemenea zgomot în cap?!”* I-a spus Părintele Arsenie: *„În capul tău e iadul, să nu-ţi umble nimeni la cap”* - că au vrut să o opereze de câteva ori să vadă ce şi cum. Chinurile iadului, care trebuiau ele săvârşite, le avea în cap.

(Gheorghe Silea, *45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- *„Eu ştiu mai multe despre voi, decât ştiţi voi despre voi“* zicea Părintele câteodată. *„Eu văd prin voi până la al treilea neam.”* Vorbea în pilde şi te făcea să te ruşinezi de faptele rele.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Când m-am spovedit la Părintele m-a întrebat un lucru care mi s-a părut curios ca mă întrebă. Şi anume, m-a întrebat dacă mi-a venit vreodată în minte să omor vreun om. Acuma, poate că la vârsta aceea, de 13 ani şi jumătate, nu era cazul să îmi pun o astfel de întrebare,

deşi, după aceea mi-am dat seama de ce mi-a pus-o. Pentru că Părintele ştia că copilul este oglinda părinţilor că fiecare dintre noi aducem o încărcătură din străfunduri de existenţă, că fiecare dintre noi suntem sinteza înaintaşilor noştri: părinţi, bunici, străbunici, până unde ajunge spectrul vital al existenţei noastre. Şi, bineînțeles că, chiar dacă m-am mirat, i-am dat răspunsul care era de fapt, nu i-am dat un răspuns evaziv, i-am spus că niciodată nu mi-a venit să omor un om. Părintele vroia intre în legătură cu înaintaşii mei, să vadă eventual din ce tâlhari am apărut eu în această lume. Probabil s-a gândit la aceasta fiind un nevăzător, fiind un "copil născut în lanţuri", fiind un "născut între tâlhari", a vrut să ştie dacă părinţii mei sunt, într-adevăr, ceea ce gândea el că sunt. Mulţumesc lui Dumnezeu, am avut nişte părinţi, nu pot zice ca Sfânta Tereza de Lisieux: *„Să ştiţi că eu am avut nişte părinţi sfinţi"*, nu pot zice lucrul acesta, dar, în orice caz, au fost oameni de treabă şi-au văzut de îndatoririle pe care le-au avut. Ne-au crescut, ne-au îndrumat bine. Că o fi având şi ei vreo vină…mă rog, Dumnezeu ştie de toate. Nu alegem noi părinţii şi nici părinţii nu ne aleg pe noi, şi venim în lume în contextul fizic, fiziologic şi social în care am venit în lume. *(Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Teognost - 2003)

***(Arhim. Teofil Părăian**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- A venit o femeie la Părintele, la Drăgănescu, să-i ceară sfat privind împărţirea averii. Părintele i-a spus să se ducă să se împace cu sora ei. Trei ore Părintele i-a tot spus acest lucru, dar ea o ţinea una şi bună: *„Nu o iert. Nu mă împac."* După 3 ore lumea a început să vocifereze, căci toţi veniseră să primească sfatul Părintelui. Când a plecat, după ce s-a închinat la icoane, Părintele a întrebat-o pentru ultima dată: *„O ierţi pe sora ta?"; „Nu o iert"; „Dacă n-o ierţi, te va călca o maşină."* Lucru ce s-a şi întamplat după o vreme.

***(Bălan Silvica**, Făgăraş)*

- Din comuna Dăeşti (Jud. Vâlcea), a venit într-o zi la Părintele o femeie care avea trei fete. Mama fetelor luase un bătrân pentru a avea grijă de el, dar şi-a bătut joc de el şi i-a luat toată averea. Între timp femeia aude de existenţa Părintelui Arsenie, care atunci era la Mânăstirea Sâmbăta de Sus şi se hotărăşte să-i ceară ajutorul pentru căsătoria fiicelor ei. Ajungând la mânăstire, slujba fiind în plină desfăşurare la Altarul de vară şi terminându-se slujba, Părintele a chemat-o din mulţimea de oameni spunându-i că are trei fete şi că dacă le

va căsători, toate trei vor muri pentru păcatul săvârşit cu acel bătrân. Neţinând însă cont de sfatul primit, fetele au murit pe rând, după căsătorie.

(D-na M.A.)

- Unui tânăr din Braşov, care 1-a căutat pe Părinte înainte de a merge în armată, Părintele i-a spus să fie serios şi să nu-şi facă de lucru cu fete până la căsătorie. În armată fiind, acesta n-a ascultat povaţa Părintelui şi a avut o aventură cu o fată pe care n-a mai întâlnit-o după aceea. Venit din armată s-a angajat gestionar la o întreprindere. Magazia pe care o gestiona a fost spartă, iar paguba i-a fost imputată lui, în urma cercetărilor urmând a merge şi la închisoare, negăsindu-se adevăraţii hoţi. Disperat, acesta merge din nou la Părintele şi îi povesteşte necazul. Părintele 1-a recunoscut, dar amintindu-i ce-i spusese înainte de armată îi reproşează că nu 1-a ascultat şi i-a spus*: „Tu nu ştii, dar fata aceea a. făcut crimă (avort) şi tu te duci acum la puşcărie nu pentru lipsa din gestiune, ci ca să plăteşti crima ei!”* [n.edit.: să ne gândim acum cât mai are de ispăşit poporul român, dacă ţinem cont că din 1989 până acum s-au făcut 20 milioane de prunc - ucideri, cam un milion pe an!]

***(Maica Adriana**, Schitul Cornet)*

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.
- Să nu credeţi ca veţi intra după moarte întru Împărăţia în care n-aţi trăit pe pământ!
- Sufletul e trimis de Dumnezeu în momentul conceperii şi Dumnezeu singur, ştie ce va fi cu copilul acela, cu ce capacităţi ar fi venit în lume şi ce va fi şi ce va face în lume. Numai te trezeşti la bătrâneţe cu ispăşirea pentru copiii pe care nu i-ai lăsat să se nască sau chiar i-ai avortat.

- Cei ce cred nu au voie să nu creadă. De aceea, când fac rău, Dumnezeu îi pedepseşte, ca să nu mai poată lucra nimic, pentru ca să-şi vină în fire şi să-şi revizuiască poziţia, atitudinea faţă de Dumnezeu.
- Numai cât necaz îi trebuie omului ca să se mântuiască dă Dumnezeu omului. Este cu dreptate să tragi scurta (necazul) pentru necredinţă. Când omul îşi revizuieşte poziţia faţă de Dumnezeu, faţă de Domnul Iisus Hristos, faţă de Biserică, atunci şi Dumnezeu va fi cu el. Va fi mai greu de copiii celui ce nu-şi revizuieşte poziţia faţă de Dumnezeu.
- Nu-1 judeca pe cerşetor că fumează.
- Diavolul prezintă patimile din om ca plăcute şi uşoare.
- Nu suntem din maimuţă; dar mergem cu paşi repezi spre ea.

Capitolul 7

Taina Spovedaniei

„Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc”

- Acestea sunt scrise în biserica din Drăgănescu de Părintele Arsenie: *„Spovedania, taina Pocăinţei, prin care puterea lui Dumnezeu dată preoţilor şterge biruinţele diavolului asupra omului, căci păcatul este o conspiraţie între diavol şi minte împotriva lui Dumnezeu sau împotriva unei porunci a Lui, la ascultarea omului de Satana, şi nu de Dumnezeu. Când aceste biruinţe sunt spovedite şi ispăşite prin canon şi necazuri, acelea* ***nu mai au <u>nici o greutate</u> la cântarul judecăţii particulare****. Când sunt spovedite, dar numai pe patul morţii şi n-a mai rămas timp de canon şi îndreptare, ei (diavolii) vin şi înfricoşează sufletul cu necaz şi urgie mare; dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, acesta nu se pierde, ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruinţele lor rămân consimţite toată viaţa şi neşterse de taina pocăinţei, omul acela, deşi botezat, s-a făcut fiul aceluia de care a ascultat. Biruinţele lui au toată greutatea, fărădelegii. Cei cumpliţi au câştigat sufletul Omului. Sufletele drepţilor însă, ca un şuvoi de foc urcă la cer, ca unele ce s-au îmbogăţit în focul Duhului Sfânt.“*

La serviciu aveam probleme şi mi-a zis că *„trebuie să răbdăm şi să iubim”*. Odată m-am dus la Părintele de Întâmpinarea Domnului. M-am spovedit, m-am cuminecat dimineaţa şi m-am dus la serviciu, dar m-am dus mai târziu şi când am intrat în birou toţi au fugit! Părintele mi-a explicat: *„Cum să stea diavolul în faţa lui Dumnezeu; tu aveai pe Dumnezeu, de aceea au pierit toţi din birou.“* [notă: duhurile rele din persoanele respective]

El nu era un om care exagera în canoane şi nici în altceva. Căuta întoarcerea, să cauţi Biserica, să te duci la Sfânta Liturghie. Pentru noi care trăiam în lume, mirenii, cerea odihnă, ca să putem munci.

*(**Ana Riţivoiu,** Sibiu)*

- Părintele îndemna mult la Spovedanie şi Împărtăşanie. Şi mai zicea: *„Faptul că ai stat aici la Sfânta Liturghie şi vei continua să participi în sărbători face foarte mult.“*

*(**Maria Nicolescu**, Sibiu)*

- Mamei mele i-a fost frică la început să se ducă acolo, la Părintele, deoarece sfinţia sa cunoştea firea omului. Dar s-a spovedit şi a venit acasă cu canon să ţină post din Postul Sfintei Marii până la Ziua Crucii.

Părintele nu prea dădea canon. Dacă ţi-a spus cum trebuie să trăieşti creştineşte nu trebuia să-ţi mai dea şi canon. Dacă vrei să fii creştin adevărat, faci tu rânduiala, aşa cum trebuie. El spunea ce-i bine, spunea ce-i rău şi spunea de ce vin necazurile, de ce vin copiii nenorociţi, de ce se întâmplă aşa, de ce vine pedeapsa lui Dumnezeu peste oameni, toate le spunea Părintele.

*(**Greavu Toma,** 55 de ani)*

- Părintele nu prea dădea canon la spovedanie. Era odată cineva la spovedit şi a spus: *„Părinte, nu ne daţi canon?“ „Ba vă dau, să nu mai faceţi ce aţi făcut.”* E un canon destul de greu. Nu-i uşor să te laşi de obiceiuri. Odată înrădăcinat în om, un obicei, nu uşor îl stârpeşti, îţi trebuie luptă. În cărţile sfinte e o pildă, că dacă e un pomişor mic, când e mic, prinzi de el şi-1 scoţi, dacă e un pom mare, atunci trebuie să sapi cu târnăcopul până îl dezrădăcinezi şi până îl poţi scoate.

Părintele Domeţie a văzut ceva deosebit când se spovedea o femeie la Părintele Arsenie. A văzut cum ieşeau şerpi din gura ei, ieşeau puţin şi se dădeau înapoi, şi până la urmă s-au tras înapoi şi când a ieşit afară i-a zis: *„ De ce n-ai spus ce aveai de spus acolo, tot”; „Am spus!“, „Cum ai spus, eu am văzut că nu ai spus!”* şi s-a întors înapoi la Părintele Arsenie şi i-a mărturisit ultimul păcat şi a dat afară toţi şerpii. Aceasta s-a întâmplat tot prin Părintele Arsenie, el i-a deschis ochii sufleteşti părintelui Domeţie să vadă cu sufletul, căci cu ochii ăştia fizici nu vedem nimic, şi s-o întoarcă pe femeia asta să spună şi ultimul păcat, cel mai greu păcat al ei.

Când ieşeau de la spovedit, de la Părintele Arsenie, oamenii simţeau că s-au spovedit! Spovedea puţină lume. Părintele spunea taine, dar înţelesul tainelor nu se dezvăluia uneori decât după moartea celui în cauză, pentru ca să nu cadă în slavă deşartă.

Nu-mi amintesc să fi dat cuiva **canon** să facă ceva deosebit, decât poate în cazuri deosebite. Părintele Arsenie n-a pus bază numai pe post, rugăciune sau numai pe milostenie; a pus bază pe toate la un loc. Pentru că zice Sf. Scriptură: *„Fericiţi cei milostivi…“*, dar dacă eşti milostiv nu înseamnă neapărat că te mântuieşti, dacă tu nu eşti curat cu inima. Ca să te mântuieşti trebuie să împlineşti toate legile.

La Vladimireşti 1-au trimis pe părintele Cleopa, apoi pe Părintele Arsenie. Părintele Arsenie a mers acolo şi le-a găsit pe măicuţe într-o stare jalnică. Un post întreg, postul mare, a stat acolo. Le-a dat un canon: *„Ca să vă treziţi şi să vă vină mintea la cap, să nu mâncaţi carne, ulei şi zahăr un an de zile."* Cine vrea. Şi aşa bine s-au simţit de sunt şi acum măicuţe care ţin acest canon. [notă: acest canon a fost dat măicuţelor de la mânăstire. Un astfel de post, de va fi urmat de cineva, trebuie urmat neapărat şi cu sfatul periodic al unui medic]

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- S-au spovedit oamenii şi unul a zis: *„Părinte, am un păcat mare."* Părintele i-a spus: *„Du-te la râu, ia o piatră aşa, cam cum crezi că ţi-e păcatul de mare"*, şi s-a dus omul şi a venit cu o piatră. Celălalt a zis: *„Eu nu am păcate aşa mari, am multe şi mărunte."* Şi 1-a trimis şi pe el la râu să adune pietre cam cât păcatele lui şi a venit cu multe pietricele. Apoi a zis: *„Acum duceţi-vă şi le puneţi amândoi la loc cum au fost fiecare."* Cel care a fost cu piatra mare a putut să o pună, dar acela care a fost cu pietricelele nu le-a putut pune!

[notă: „Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia." (pagina 45 Sfaturi si îndemnuri ale Părintelui Arsenie Boca) Râul este codul genetic. Pietrele sunt păcatele. În urma unui păcat, fie el şi mai mare, codul genetic se reface mai uşor prin Spovedanie si Împărtăşanie, decât în urma multor păcate; de unde şi înclinaţia omului spre acelaşi păcat o oarecare perioada, până se reface codul genetic. De unde si trebuinţa încercărilor.]

*(**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Altă dată ne-a spus: *„Măi, **eu iubesc pe aceia care se spovedesc de şase ori pe an:** câte o dată în cele două posturi mici* (ale Sfintei Marii şi ale Sf. Ap. Petru şi Pavel) *şi de câte două ori în cele două posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc."*

Părintele îi selecţiona pe care să-i spovedească şi pe care să nu-i spovedească. Unul spunea că a omorât un om şi că Părintele nu vrea nicicum să-1 spovedească. Insista însă spunând că se căieşte şi de ce nu-1 spovedeşte. *„No hai mă, dacă tu chiar vrei aşa de mult."* Dar când 1-a întrebat: *„Mă, îţi pare rău că l-ai omorât pe omul acela?"; „Nu-mi pare rău, Părinte!"; „Păi vezi, nu ţi-am spus că degeaba vorbesc cu tine?"*

*(**Morar Gheorghe**, Ucea de Sus)*

- În timpul spovedaniei, privind starea morală şi de păcătoşenie, intervenea acolo unde socotea necesar, uneori ajutând pe penitent şi amintindu-i de fapte pe care fie că le uitase, fie că le ţinea sub tăcere. [...] Acest dar al "înainte vederii" Părintele Arsenie îl folosea numai în cazuri mai deosebite, spre folosul duhovnicesc al penitenţilor. Când era vorba de un om mai în vârstă, cu o viaţă mai tumultoasă şi cu probleme mai deosebite, spovedania acestuia dura chiar ore întregi, numai şi numai spre a descifra tot răul din viaţa acestuia şi spre îndreptarea lui.

Celor care se spovedeau o dată la Sfinţia Sa, le cerea să se spovedească apoi, în toate Sfintele Posturi, în Sărbători mari şi să vină la scaunul Spovedaniei, ori de care ori simt că-i necesar, sau au o problemă spirituală mai deosebită.

O atenţie deosebită dădea celor căsătoriţi şi uneori îi chema împreună la Spovedanie, spre a limpezi problemele ce se ivesc, adesea, între soţi. Călugărilor, studenţilor în Teologie, intelectualilor, le dădea o atenţie sporită şi trata pe fiecare după gradul lui de cultură.

Recomanda tuturor schimbarea vieţii, printr-o conştiinţă creştină precisă şi căuta să vadă, la următoarea spovedanie, progresul făcut. Avea o memorie excepţională, recunoscând pe fiecare ce mergea a doua oară sau de mai multe ori şi ştia ce progres a făcut, dând din nou recomandările ştiute: rugăciune, post, cercetarea sfintelor biserici în duminici şi sărbători, să nu lucreze în zilele de sărbători (mai ales ţăranilor liberi), să nu înjure de Dumnezeu, să nu-l pomenească pe cel rău. Spunea adeseori, că *„oamenii caută minuni şi pe aşa - zişii făcători de minuni, dar cea mai mare minune este schimbarea vieţii, după modelul Domnului Iisus Hristos." (Mărturii despre Părintele Arsenie,* Ed. Imago, 2003, pagina 49)

(Pr. Nicolae Streza)

- Pentru mine Părintele a fost un sfânt. Am socotit că e un om deosebit. Cuvintele lui erau mai scumpe decât orice altceva. Prin '46 - '48 m-am spovedit la sfinţia sa, până am fost la şcoală. Şi după aceea am fost la Prislop de ne-am spovedit, dar Părintele ne-o mânat însă la alt preot. El vroia ca cine ajunge la dânsul la spovedit să cunoască că a ajuns. Ţi-a dat un canon şi 1-ai făcut, te-a împărtăşit şi mai departe să te ţii tot de rele!? La el nu mergea aşa.

Cu copiii vorbea frumos, era zâmbitor şi blând. Dar cu lumea era mai aspru. Te ţintuia. Simţeai că într-adevăr te mărturiseşti. Când mai veneai şi altădată te spovedea normal. Cine a

ajuns de s-a spovedit o dată la Părintele, a doua oară ştia că nu mai era aşa aspru. În posturi, dacă nu posteai nu te împărtăşea.

(Rus Silvia, *67 de ani, Dejani)*

- La spovedit, atâta te ţinea sub patrahir, până îţi aduceai aminte de toate păcatele. Te ţinea acolo sub patrahir şi o oră şi două până ce îţi aduceai aminte tot. Şi erau foarte mulţi oameni la spovedit, stăteau la rând şi câte două zile.

După spovedanie îţi dădea un canon, după păcatele tale (de citit de 5 sau de 10 ori Psaltirea, sau acatiste şi să posteşti) şi după ce-ţi făceai canonul, te duceai din nou la Mărturisire şi apoi te împărtăşea. Dar nu de prima dată! Niciodată nu împărtăşea de prima dată. Făcea aşa ca să-ţi tămăduiască sufletul, să te convingă să te laşi de ce-i rău.

Părintele îi spunea că trebuie să citească Psaltirea de atâtea ori că din cauza asta este bolnav, că a purtat dușmănie, sau a batjocorit, sau a clevetit.

Era un om din Bucium căruia îi plăcea foarte mult să cânte. Cânta în crâşmă. Când a ajuns la spovedit a zis că, spovedindu-se, se vedea pe el însuşi sub patrahir, ca într-o oglindă, cum era faţa lui urâtă, întunecată. După ce s-a spovedit, i-a dat Părintele canon, să citească de 10 ori Psaltirea şi, după ce a citit de 10 ori Psaltirea, s-a dus din nou să se spovedească şi şi-a văzut faţa luminată. Deci vă daţi seama! A fost puterea lui Dumnezeu de s-a văzut pe el însuşi cât este de păcătos.

*(**Miloşan Vionela**, 71 de ani, Recea)*

- Părintele nu era mulţumit dacă te duceai şi nu făceai ce-ţi spune. Spunea aşa: *„Eu, dacă veniţi la mine şi stau de vorbă cu voi, atunci ce vă spun eu aş vrea să şi faceţi. Eu nu am timp de pierdut. Dacă stau de vorbă cu voi vreau să se simtă ceva. Veniţi la mine, apoi mergeţi acasă şi lumea nu ştie că aţi fost la mine. Vreau să spună lumea: omul ăsta nu mai e ca până ieri.“* Mai zicea: *„M-am săturat să tot aprind lumânările şi iar să cadă, iar le aprind şi iar cad.“*

(Ierod Ieronim Coldea)

- De la Sâmbăta, ce să vă pot spune; pe cine spovedea Părintele îl ţinea acolo la mânăstire, zile şi săptămâni întregi. Îl punea să lucreze [notă: prin muncă (cu dreaptă socoteală) se dobândeşte Har], se plimba prin pădure…. şi când considera dânsul că 1-a spovedit aşa cum trebuie îi dădea dezlegare la împărtăşanie. Când am fost eu la el, nu spovedea prea multă lume.

Părintele avea o vorbă: *„Mă, ajută-mă să te ajut!“* El avea vorba asta în sensul că: dacă mă asculţi şi faci ceea ce-ţi spun, într-adevăr te ajut! Ca un medic: dacă îi primeşti reţeta, dacă îi asculţi poveţele, îi respecţi tratamentul, te ajuţi singur. Doctorul are intenţia să te ajute, să te vindece.

El avea vorba asta, dar foarte mulţi nu-l ascultau. Se duceau şi se minunau de ceea ce le spunea, dar nu îi primeau canonul. Iar când venea a doua, a treia oară, îl întreba: *„De ce ai venit, că tot nu m-ai ascultat ?!”*

Altă vorbă a Părintelui: *„Măi, fă post!”* Nu dădea canoane deosebite, dar canonul era părăsirea păcatului, acesta era cel mai mare canon al Părintelui Arsenie. Făcuse şi medicina, cunoştea multe şi din tainele medicinii şi te ducea până acolo încât te lămurea că păcatul cutare sau cutare, te duce la ruinare, la boală, la moarte; avea o logică extraordinară.

Nu m-am spovedit niciodată la Părintele Arsenie, pentru că ne trimitea la duhovnicii noştri de la teologie, de la seminar sau parohie, ne trimitea pe fiecare la duhovnicul din parohia sa.

*(**Pr. Ioan Ciungara,** Copăcel)*

- Văzând un părinte că mulţi din cei pe care îi spovedea nu-şi schimbau purtările lor, ci continuau cu poftele şi păcatele, covârşit de grija datoriei sale preoţeşti, ştiindu-se chezaş pentru sufletele lor, s-a rugat lui Dumnezeu să-i descopere care este pricina pentru care oamenii nu se lasă de păcate. Şi, într-o zi, stând pe o bancă şi privind spre cer, numai ce vede că apare un nor mare, negru şi întunecat, iar din el se auzea multă gălăgie şi zarvă mare. Privind cu mare atenţie, observă că deodată norul se desparte în două părţi, iar în mijlocul norului vede un scaun înconjurat de flăcări de foc şi pe satana pe scaun, înconjurat de toată ceata drăcească, zicând cu glas tare către draci:

- Care din voi este aşa de iscusit să găsească un vicleşug şi să-1 şoptiţi în mintea oamenilor, ca să-i tragem de partea noastră şi să câştigăm suflete mai multe, să facem o împărăţie mai mare ca a lui Dumnezeu, că puţin timp mai este?

Atunci se înfăţişează un drac şi se pleacă lui până la pământ, şi-i zice:

- Întunecimea voastră, am găsit de cuviinţă să şoptim în mintea oamenilor că nu este Dumnezeu.

Dar satana îi zice:

- Nu e prea bun vicleşugul tău că nu putem câştiga prea mulţi cu el. Să vină altul.

Şi vine al doilea şi zice:

- Întunecimea voastră, să-i lăsăm să creadă că este Dumnezeu, dar nu este rai şi iad şi că viaţa aceasta este numai până la mormânt.

Satana, chibzuind, îi zise:

- Nici cu acest vicleşug nu putem câştiga prea mulţi, căci Hristos când S-a înălţat la cer a zis ucenicilor: *„În casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sunt (…) Mă duc să vă gătesc loc, ca unde sunt Eu să fiţi şi voi”* (Ioan 14, 2 - 3) şi sunt destui mai răsăriţi la minte printre oameni care ştiu că există Dumnezeu şi că El le va da răsplata după fapte. Să vină altul.

Şi vine al treilea şi zice, plecându-se până la pământ:

- Întunecimea voastră, eu zic mai bine să-i lăudăm pe oameni pentru credinţa lor în Dumnezeu, în rai şi iad, în judecata de apoi, dar totodată, fără odihnă să le şoptim de mii de ori: *„Nu vă grăbiţi cu pocăinţa adevărată, lăsaţi-o mai la bătrâneţe căci moartea e departe şi mai petreceţi, faceţi-vă poftele, mai e vreme destulă!”* şi vrăjiţi de şoapta noastră ademenitoare nici nu vor observa trecerea vremii. Moartea venind pe neaşteptate îi va găsi, desigur, total nepregătiţi şi atunci ei sunt ai noştri.

Abia acum satana îşi strâmbă chipul într-un rânjet de bucurie diavolească şi cu înfrigurarea grabei le zise:

- Mergeţi şi aşa să faceţi!

Deci numai de formă şi de ochii lumii îşi îndeplineau acei oameni datoriile creştineşti, în timp ce vrăjiţi de şoapta ademenitoare a viclenilor draci nu-şi schimbau purtările şi continuau

cu poftele cele rele şi păcatele, lăsând sfaturile acelui părinte şi adevărata pocăinţă pentru la bătrâneţe.

*(**Ierod. Domeţie**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- O femeie, deşi venise mai târziu, i-a zis: *„Părinte, primiţi-mă mai repede la spovedit că am oameni la lucru şi sunt grăbită.“* Părintele i-a spus: *„Du-te, gată-ţi şura şi vino. Cu omul care se grăbeşte eu nu mă grăbesc.”*

*(**Maria Streza**, 86 ani, Voila)*

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Atâta vreme cât ţinem păcatele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atârnă pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viaţa noastră. De îndată însă ce mărturisim păcatele şi vinovăţia, primejdia morţii o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.
- Toţi avem o genă oncogenă şi ne putem îmbolnăvi de mai multe ori fără să ştim, dar prin spovedanie sinceră şi împărtăşirea cu Sfânta Euharistie ne refacem. Trebuie să ne întărim cu Sfintele Taine, cu energie duhovnicească, capabile să stăvilească anarhia din creier şi din organismul nostru. Factorul supranatural se dovedeşte capabil de atâtea ori să ne scape din multe încurcături.
- Cea mai primejdioasă este mândria sfântului, de aceea sfinţii adevăraţi sunt cei ce nu ştiu că sunt sfinţi, ce ţin morţiş că-s păcătoşi.

- Nici o patimă nu vrea să părăsească firea fără nevoinţe, adică silinţe ale conştiinţei întărite de voinţă. Din pricina acestei lupte între convingeri şi patimi, călugăria e dătătoare de Har şi numărată la Taina Pocăinţei.
- Cât asculţi de Dumnezeu, atât ascultă şi Dumnezeu de tine. Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

Schiţa a Părintelui **- Fecioara cu Pruncul in zeghe -** găsită în Biserica Sf. Nicolae din Drăgănescu

Capitolul 8

Post şi rugăciune

„Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare“

- Am avut odată un necaz şi l-am visat noaptea pe Părintele, că a venit şi m-a învățat o rugăciune: *„Aşa să te rogi: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ajută pe toţi necăjiţii, pe toţi asupriţii şi, Doamne, ajută-ne şi pe noi!“*

*(**Cismaş Eugenia**, 78 de ani, Făgăraș)*

- Nouă ne-a spus că cea mai puternică rugăciune este: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul.“*

*(**Gheorghe Silea**, 45 ani, Sâmbăta de Sus)*

- M-a îndrumat Părintele să fac rugăciunea cu care se mântuiesc călugării… Şi-a dat seama că eu nu pot rămâne acolo, nefiind absolvent de teologie şi neavând vârsta la care se poate hotărî cineva să se facă călugăr şi având şi deficienţa cu care am străbătut prin viaţă, Părintele şi-a dat seama de asta şi atuncea a zis, totuşi, că aş putea face eu ceea ce fac călugării, adică să zic: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul.”* Am luat aminte la ce mi-a zis Părintele. …Mi-a spus că această rugăciune să o zic în gând, nu cu cuvântul vorbit, ci în gând, s-o lipesc de respiraţie în felul următor: Între respiraţii, deci fără să inspir şi fără să expir, acolo unde se întâlneşte o respiraţie cu cealaltă, să *zic: „Doamne”* - trăgând aerul în piept, odată cu aceasta, să zic *„Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu”,* şi dând aerul afară din piept *„miluieşte-mă pe mine păcătosul.”* Altceva nu mi-a mai spus în legătură cu aceasta. Aşadar, pot să zic că Părintele Arsenie a fost un ctitor al existenței mele.

***(Arhim. Teofil Părăian**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- Părintele Arsenie zicea de multe ori la Bucureşti (Drăgănescu): *„Măi, în Ţara Făgăraşului e multă rugăciune“*, poate pentru că se fac multe Masluri, ori Maslul - taina aceasta - are o mare putere şi de aceea e multă evlavie şi e multă rugăciune în Ţara Făgăraşului. Spunea Părintele: *„Maslul e un paznic puternic pentru casă, pentru familie.“* De aceea, cei care 1-au cunoscut pe Părintele, cei care au primit canonul acesta de a săvârşi taina Sfântului Maslu, nu s-au lăsat de această rânduială şi an de an, la boală sau la un necaz, cheamă preoţii să săvârşească taina aceasta.

*(**Pr. Ioan Ciungara,** Copăcel)*

- Înainte de Sfânta Împărtăşanie, când zicea: *„Cred Doamne şi mărturisesc…”*, Părintele plângea cu lacrimi şi zicea apoi şi o ectenie: *„Iartă Doamne păcatele părinţilor, din neştiinţă.“* Am primit un braţ de cărţi de la Părintele, între care şi „Tâlcuirea Sfintei Liturghii” şi mi-a recomandat să stau de vorbă mai mult cu fetele şi femeile de la noi din sat, să le ajut în credinţă.

Înainte de a pleca acasă m-am gândit că Părintele nu a mâncat toată ziua stând cu noi, dar Părintele mi-a şi răspuns la gând, zicând: *„Mâncarea mea este să fac Voia lui Dumnezeu, că de aceea aţi venit aici, ca să vă ajut. Eu am mâncat, dar nu ştiţi mâncarea pe care am mâncat-o eu.“*

Îmi amintesc că am mers la Părintele şi pentru a ne ruga să facă rugăciuni pentru ploaie, dar nu am apucat să-i spunem. Părintele a ştiut însă şi ieşind în faţa Sfântul Altar ne-a spus: *„Măi, eu ştiu că voi aţi venit cu gând să vă fac rugăciuni pentru ploaie şi am deschis cartea să fac rugăciuni, dar o mână nevăzută mi-a închis cartea, şi am auzit o voce care mi-a spus: «Nu te ruga de Mine să le dau ploaie, Eu ştiu ce să le dau. Roagă-te de ei să facă Voia Mea.»“* Ne-a mai zis că: *„Mersul vremii este după purtarea oamenilor.“*

*(**Maria Streza**, 86 ani, Voila)*

- Părintele ne cerea post şi rugăciune, dar nu era exagerat. Ne sfătuia să ne odihnim, că trupul e templul sufletului şi dacă e obosit nici rugăciunea nu e făcută bine. Cel târziu la ora 10 seara să te pui în pat să te odihneşti. Niciodată să nu te culci după 12 (24.00) că acela nu e somn odihnitor. Că dacă te culci înainte de 10 te poţi trezi şi la 3 şi la 4 şi eşti om, dar dacă te culci după 12, te trezeşti şi la 10 şi la 12 ziua. Eu ziceam: *„Părinte, mă doare stomacul de la*

varză, de la cartofi"; „Măi, nu mânca de post, că boala este postul tău." [pe bolnavi Părintele îi sfătuia să țină regimul alimentar corespunzător bolii]

Spunea să mâncăm tot timpul lapte ca să avem echilibru de calciu în organism să nu se producă dereglări. Recomanda la majoritatea să consume brânză de vaci, lapte crud şi zicea că din moment ce calciul scade încep să apară dereglări şi tot felul de boli.

[notă: Osteoporoza la unii oamenii tineri este cauzată nu de băutul laptelui, ci de aciditatea din stomac. Din cauza acidității corpul nu asimilează corect calciul din alimente, preluând-ul din organism, si anume, din oase. Griji, stres, multe dulciuri şi băuturile carbogazoase, cauzează încă de la vârste fragede, la care organismul trebuie sa se dezvolte, această aciditate.]

*(**Ana Riţivoiu,** Sibiu)*

- Odată a venit o femeie plângându-se că băiatul ei e pe front. I-a spus: *„Roagă-te pentru el, nu mai plăti. Ai plătit de-1 poţi cântări în bani. Roagă-te tu, ca mamă, nu plăti preoţilor. Este mai primită rugăciunea mamei decât a preotului."*

O preoteasă i-a zis că o doare capul şi i-a răspuns: *„Nu mai posti atâta. Postul până la durere de cap nu mai e post, e osândă. Dumnezeu îţi dă un anumit timp să-ţi porţi măgarul* (la trup îi zicea măgar), *dar dacă tu 1-ai osândit, l-ai gătat; atunci nu-i postit, e osândă… Să postească mai mult tineretul, că bătrânii sunt slabi."*

*(**Paraschiva Anghel,** Dejani)*

- Părintele spunea că *„în războiul văzut se luptă ostaşii pentru împărat, iar în războiul nevăzut se luptă Împăratul pentru ostaşi."* Şi mai spunea că la cine are răbdare, cad toate pe rând până omul scapă de necazuri. Când dai de necazuri singura soluţie e să te rogi şi să ai răbdare. [pentru a ispăși păcatul în urma căruia ți-a fost trimis necazul si pentru ca sa nu mai vină pentru acelaşi păcat alt necaz.]

Părintele mi-a dat multe sfaturi duhovnicești, mi-a povestit multe lucruri. A spus că *„tinereţea nu-i pentru distracţii, tinereţea e pentru învăţătură, că la tinereţe se învaţă cel mai bine."* Eu aveam peste 25 de ani. Îndemna pe tineri să facă o şcoală sau o meserie. Eu i-am spus că sunt mai sensibil şi poate nu rezist să fac şcoală, că acolo e un efort şi moral şi fizic,

dar el a zis, referindu-se, în general, la tineri: *„Aveţi destulă sănătate, dacă nu v-o cheltuiţi cu femeile şi cu desfrâurile.”*

Părintele vorbea despre frână. Desfrânat e un om care nu mai are frâne: nici la vorbire, nici la mâncare, nici la băutură; adică şi-a pierdut frânele. Atunci e ca o maşină care nu mai are frâne. Spunea şi de radio. Dacă radioul e bun prinde undele, dacă radioul e stricat nu prinde undele, numai huruie.

I-am spus: *„Părinte, eu sunt mai sensibil, parcă tot timpul am ispite”,* şi mi-a zis: *„Da măi, că bufniţa se bagă în lemnul scorburos* [notă: bufnița este un duh rău, iar lemnul scorburos este codul genetic fărâmițat de păcate; de aceea scorburos. Lemnul se reface prin Spovedanie si ispăşire]. *Ai destulă sănătate. Să îi mulţumeşti la Dumnezeu că ai suferinţa asta. Dacă erai sănătos făceai multe păcate.”* Nu totdeauna sănătatea e ceva bun. E bună dacă ştii s-o foloseşti: *„Nu vinu-i rău, beţia e rea”,* adică nu lucrul e rău, ci întrebuinţarea greşită a lucrurilor. Sănătatea e bună dacă o foloseşti bine, dacă ai prea multă şi nu o foloseşti, ca tânăr, e cam primejdios. Că tinerețea are nişte energii care te aruncă în lucruri nevoite. Dacă eşti cu grijă scapi, dacă nu ai grijă….

M-am dus odată la Părintele cu fratele - care-i preot - şi cu încă un coleg de-al fratelui care făcea seminarul la Argeş. Părintele le-a spus lor: *„Aţi fost la baraj?”; „N-am fost, Părinte.”; „Să vă duceţi să vedeţi cum e un baraj. Dacă barajul e tare, rezistă la presiunea apei, dacă e slab se rupe şi nu mai produce lumină şi strică pe unde se duce apa, iar dacă nu se rupe barajul, apa se urcă până la turbine şi pe urmă produce curent, dacă nu, nu produce. Aşa e şi cu omul. Adică omul să aibă un baraj, care, când vin ispitele, să reziste la presiunea ispitelor, să nu cedeze. Că dacă cedează la ispite, atunci nu mai produce lumină. Dacă nu cedează atunci dă şi Dumnezeu ajutor şi începe să producă omul Lumină.”* Zice Sfântul Apostol Pavel undeva că *„suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.”* [notă: Dumnezeu face fapta ta lucrătoare şi pentru alții, şi aşa ajungi sa produci Lumină nu numai pentru tine. „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.” (Matei 5, 16)]

Părintele spunea despre viaţa de dincolo: de ceea ce nu te poţi lăsa în viaţa pământească, când te duci dincolo pofta creşte şi nu mai există posibilitatea stăpânirii şi nu mai poţi să te duci să-ţi cumperi ţigări, spre exemplu. Astea sunt chinurile de dincolo, că doreşti un lucru cu care ai fost obişnuit aici pe pământ. Te duci dincolo şi doreşti lucrul ăsta, dar zice că dorinţa e aşa de mare încât te arde. Doreşti să ai lucrul ăsta şi nu-l poţi obţine, că nu mai există materia. Chinul ăsta nu e uşor, e ca şi când ţi-ar fi sete. Vii pe o căldură aşa mare şi ţi-e sete aşa de tare, de simţi că ai bea o fântână întreagă, dar nu ai de unde să o bei.

Spunea că oamenii care sunt credincioşi cred şi fără să vadă, dar care sunt necredincioşi chiar dacă văd focul iadului tot nu cred până ce nu ajung, acolo. Spunea că oamenii cred că Dumnezeu e numai o poveste. *„Dumnezeu nu e o poveste, e o realitate. Acum e pe crezute, atunci va fi pe văzute!”*

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Într-o noapte citind din Sfânta Scriptură, mă aflam la Evanghelia de la Ioan, Capitolul 14, 23, unde scrie: *„Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el.”* Am lăsat puţin Sfânta Scriptură şi mă gândeam: cum este cu putinţă să vină Domnul Iisus Hristos, împreună cu Dumnezeu Tatăl (de fapt Sfânta Treime) şi să-şi facă lăcaş la mine, în casa mea, în inima mea!? Nu puteam să înţeleg!

După ce am terminat capitolul de citit, am stins lumina şi m-am îndreptat spre locul de rugăciune (un geam al camerei care dă spre răsărit). Am început să mă rog la Bunul Dumnezeu, scoţându-mi orice fel de gând din mintea mea, inclusiv versetul pe care nu îl înţelegeam, şi rugându-mă lui Dumnezeu, mi-a fost dat să trăiesc o mare minune. Am simţit o stare de mare-mare **bucurie**, dar şi de **frică**, însă cea de bucurie întrecea cu mult pe cea de frică; apoi am simţit o stare de pace pe care nu ştiu cum să o descriu, dar pe care nu am cunoscut-o niciodată până atunci. M-a copleşit. Apoi, o stare de iubire, o iubire atât de mare către Dumnezeu şi oameni încât, a doua zi, îmi venea să strig în gura mare: „Vă iubesc! Vă iubesc oameni buni, pe toţi, din toată inima mea!” Nu mai ştiam că există răutate, pe toţi oamenii îi vedeam buni şi curaţi; câtă bucurie, pace şi iubire aveam în toată fiinţa mea faţă de toate şi faţă de toţi.

După această mare minune şi trăire din viaţă, l-am căutat pe Părintele Arsenie Boca. Întâlnindu-mă cu dânsul i-am zis: *„Părinte, am şi eu problemele mele lumeşti, dar nu pentru aceasta am venit la dumneavoastră.”* Părintele îmi zice: *„Nu, mă? Atunci pentru ce ai venit? Şi am răspuns Părintelui: „Să mă ajutaţi Părinte, să-mi pot ţine credinţa în Dumnezeu până la moarte, pentru că ştiu că există Dumnezeu.”* Când am spus aceasta mi-au dat lacrimile, fiind încă copleşit de experienţa şi marea minune prin care trecusem. Părintele mi-a spus: *„Frumos mă, frumos!”*, mi-a spus-o de trei ori. Apoi, probabil ca să nu mă îngâmf, mi-a spus aşa: *„Mă, eu îţi spun cum poţi să-ţi ţii credinţa. Păstreaz-o mă, în inima ta şi lasă tu propaganda care o faci la serviciu, că să ştii, colegii tăi, au început să te vorbească. Dacă*

noi care suntem în drept să facem propagandă şi nu suntem lăsaţi, apăi tu cine eşti s-o faci?” îmi spuse Părintele, zâmbind uşor.

I-am spus ceea ce văzusem în plină noapte când mă rugam; era foarte atent la tot ceea ce-i spuneam, apoi mi-a spus: *„Tu cum te rogi, mă ?”; „Părinte, am un geam care dă spre răsărit şi încerc să transpun în viaţa mea ceea ce spune Sfântul Apostol Pavel, că bărbatul să se roage în orice loc, să ridice spre cer mâinile curate, neîndoielnice şi aşa să se roage lui Dumnezeu.”* Părintele îmi zice: *„Cum mă, aşa?”*, arătându-mi poziţia mâinilor, exact aşa cum le ţineam eu în timp ce mă rugam. I-am spus: *„Da, Părinte!”* Părintele mi-a replicat: *„Mă, să nu te mai rogi aşa , că nici eu nu am curaj să mă rog aşa. De acum să te rogi cu mâinile aşa, mă!”*, şi-mi arată cum să mă rog, cu mâinile împreunate *„pentru că mâinile împreunate înseamnă şi smerenia omului înaintea lui Dumnezeu. Cu mâinile ridicate se roagă numai pustnicii , adică numai oamenii despătimiţi.”*

Mi-a mai spus: *„O să ai multe necazuri în viaţă, dar şi cu mai multă putere o să le înfrunţi”*, iar apoi mi-a mai zis să-mi duc credinţa în Dumnezeu : *„de la unghiile picioarelor până la vârful firului de păr din cap.”* Apoi a adăugat: *„Să te punem la încercare, mă!”* După ce m-a binecuvântat am plecat gândindu-mă mereu la ceea ce-mi spusese Părintele.

Iată că într-o zi, pe la prânz, mă aflam la mama şi vorbeam despre Dumnezeu, aşa cum ne ducea pe noi mintea şi exact la ora 13.20 am ieşit din casă ca să iau autobuzul pentru a merge la serviciu. Când am ajuns în dreptul porţii, am văzut deodată că ceva, ca un nor alb, ca o ceaţă, a coborât de sus pe lângă stâlpul casei şi teiul din faţa casei. Apoi de câteva ori, a fost un fel de du-te vino al norului, între stâlp, pom şi casă. M-am frecat la ochi, crezând că am ceva cu ochii, şi când am dat să văd mai bine ce este, a apărut în faţa mea şi a mamei un tânăr, a făcut o înclinare uşoară din cap drept salut, a zâmbit, apoi ne-a spus: *„Nu aveţi un loc de găzduit?”* Mama îi spune: *„Dragă, la cetate există un hotel, du-te acolo.”* Acel tânăr frumos răspunde zâmbind: *„Am fost, dar nu am găsit nici un loc.”* Dar eu îi spun mamei: *„Tu mamă, găzduieşte-1 în camera dinspre stradă.”* Dar mama îmi spune: *„Tu ştii bine, cum îi taică-tu.”* Apoi 1-am întrebat: *„De unde vii?”*, iar el mi-a răspuns: *„De departe vin.”* Îl întreb din nou: *„Cât de departe?”* Şi el îmi răspunde: *„Foarte de departe!”* Iar mie mi s-a transmis mental aşa: *„Ai văzut tu bine de unde am venit; de ce mă mai întrebi de unde vin?”* Am simţit atunci ceva deosebit în toată fiinţa mea, vroiam să îngenunchez, vroiam să fac ceva, dar n-am putut să fac nimic, eram ca ţintit locului. I-am spus mamei ca totuşi să-1 găzduiască. Dar mama a rămas la ceea ce îmi spusese prima dată: din cauza tatei nu poate fi găzduit. Apoi acel tânăr a făcut din nou o înclinaţie a capului drept salut şi a făcut doi paşi, suficient cât să iasă din vederea noastră, iar eu fără să-mi explic până astăzi, i-am spus

mamei: *„Mamă, acesta nu-i om!”* Mama îmi spune: *„Cum vorbeşti aşa, dragul mamei?”* Atunci i-am spus mamei: *„Hai să ne uităm şi ai să vezi că nu mai este.”* Ne-am uitat şi nu mai era nimeni pe toată strada.

***(Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Toate rugăciunile sunt bune; e mai bună rugăciunea vameşului: *„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul.”* Ia-o în braţe în orice moment.
- Mai bine o rugăciune pentru cel care înjură, decât o observaţie.
- Înainte de o primejdie mare să se citească Acatistul Mântuitorului trei zile, timp în care să nu se mănânce şi să nu se bea nimic.
- Mai multă rugăciune către Sf. Înger Păzitor.
- Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare.
- Soluţia nu e de a aduna totul în tine, de a încerca să rezolvi tu totul de unul singur; fără ajutorul lui Dumnezeu nu vei izbuti.
- Mi se pare că factorii esenţiali ai vieţii sunt instinctele primordiale, profunde, ale omului: de înmulţire, de nutriţie, de îmbrăcăminte, de foame, uneori mult mai puternice decât raţiunea şi credinţa. De aceea trebuie să ţinem seama de aceşti factori esenţiali ai vieţii, ţinându-i în echilibru, cu raţiunea şi credinţa. Soluţiile de mijloc nu pot depăşi crizele existenţei, tragedia omului.
- Fapt e că credinţa e o asceză a raţiunii.

- Lepădarea de lume are două trepte. Întâi ne lepădăm de lumea din afară şi de tot ce ne-ar putea ţine legaţi de ea. În al doilea rând ne lepădăm şi de toate asemănările noastre lăuntrice cu lumea. Acestea sunt patimile, năravurile şi toate slăbiciunile noastre personale. Să desăvârşim lepădarea de lume cu lepădarea de sine. Lepădarea de lume e o convingere, pe care poţi s-o ai şi-n mijlocul lumii stând, precum poţi să n-o ai în adâncul pustiei petrecând.
- Mântuirea se lucrează numai pe ruinele egoismului.
- Toţi cei ce umblă după plăceri, de orice fel, nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un şarpe.
- Să nu vorbeşti niciodată despre proiectele tale, căci cel rău ştie doar ce vorbeşti, nu şi ce gândeşti şi ţi le nimiceşte.
- Dreapta socoteală îi mai mare ca postul, dar cu ascultare de duhovnic… Iar dacă va veni asupra ta vreo furtună şi vreo clătinare, acestea vor fi pe măsura neascultării tale. Căci pe cel ce ascultă cu adevărat, nici diavolul însuşi, spun Părinţii, nu-1 poate vătăma.
- Când eşti împrăştiat, nu-i bine.
- Păstrarea capacităţii de încadrare în disciplină a unui suflet, face dovada armoniei şi valorii sale.
- Un organism topit cu postul nu mai are putere să schimbe convingerile conştiinţei.
- Mai bine de jumătate din numărul patimilor sunt ale minţii. Postul lucrează şi asupra acestora.
- Să-mi ţină Dumnezeu credinţa de copil.
- Să căutăm Ierusalimul din noi, nu cel din Israel.
- Cel cu un talant, din Sfânta Evanghelie, are numai botezul, şi talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.

Capitolul 9

Vindecări şi sfaturi

„De acum să nu mai păcătuieşti“

- Eram la Mânăstirea Râmeţ şi aşteptam un autobuz. Mai erau doi bătrâni lângă mine. La un moment dat am scos buletinul să caut ceva. Pe o copertă a buletinului aveam poza Părintelui Arsenie. Doamna mai în vârstă m-a întrebat imediat: *„L-aţi cunoscut pe Părintele Arsenie? Dragule, eu 1-am cunoscut. Omul acesta m-a salvat, m-a scos din moarte sufletească… Aveam boli ale glandelor endocrine. Ani întregi am stat prin spitale şi sanatorii din toată ţara. Într-un final mi-au zis să mă duc acasă că în 2-3 luni voi muri. O soră medicală, înainte de a ieşi din spital mi-a spus: «Degeaba tot iei medicamente şi-ţi pui nădejdi în medici şi spitale. Du-te şi roagă-te lui Dumnezeu. Am auzit că este un om al lui Dumnezeu, Arsenie. Du-te şi roagă-te, poate îl găseşti.»”*

Dar ea nu credea în Dumnezeu, credinţa era pentru ea o prostie. Stând acasă şi văzând cum moare încet-încet, slăbise în greutate foarte mult, începuse să se gândească cu groază la moarte. La un moment dat s-a gândit că nu se poate ca omul să moară şi să dispară pur şi simplu. Trebuie să se întâmple ceva cu el. Începuse să gândească cu sufletul, care e nemuritor, care nu poate accepta moartea. Îşi spunea apoi, repetat: *„Nu se poate să nu existe Dumnezeu. Nu se poate să mor şi să nu mai existe nimic cu mine”,* o spunea aproape disperat.

Începuse să se roage cu ce cuvinte ştia. Îşi aduse aminte de numele Părintelui Arsenie şi se ruga: *„Cine eşti Părinte Arsenie? Ajută-mă!”* Nici nu ştia dacă trăieşte sau dacă a murit, nici unde este. Şi în noaptea aceea a avut un vis: *„Am visat un Părinte într-un anteriu alb, care mi-a zis: «Femeie, te scoli dimineaţă , te sui în trenul acesta (în vis a văzut exact trenul), în vagonul acesta, cobori la staţia cutare; acolo te duci la autogară şi te sui în autobuzul acesta (şi a văzut şi şoferul şi autobuzul), cobori în staţia asta, o iei pe drumul acesta şi mă găseşti la biserica asta.»* Toate reperele din traseu le-a văzut în vis. Şi a făcut întocmai. Dimineaţa însă bărbatul i-a zis: *„Ce faci? Ai înnebunit? Bolnavă cum eşti vrei să o iei pe coclauri după visele tale!?”* Până la urmă a lăsat-o: *„Dacă vrei să mori, mori!”*

Într-o staţie, un cerşetor s-a rugat insistent de şofer să-1 ia şi pe el fără bani. Dar şoferul a zis: *„Dacă n-ai bani, jos!”* Femeia, deşi cheltuise o avere pe medicamente, i-a zis şoferului: *„Lasă-l să urce, că-i plătesc eu”* şi i-a dat bani pentru bilet. Cerşetorul a urcat şi i-a mulţumit. După un timp însă femeia a observat că cerşetorul nu mai era în autobuz.

Când a ajuns la biserica din vis, l-a văzut rezemat de zidul bisericii pe omul din vis, pe Părintele Arsenie. Când s-a apropiat, Părintele i-a zis: *„Ei, vezi că dacă ai crezut, ai ajuns?”* şi se în mână cu biletul de autobuz dat cerşetorului. Femeia săraca a căzut în genunchi. El a dus-o în biserică, a făcut o rugăciune şi i-a zis că se va face bine, dar să-şi schimbe viaţa. Şi şi-a schimbat viaţa din temelii. Nu ştiu dacă acum mai trăieşte. Erau din Alexandria.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Odată a venit un om şi a zis cu mare supărare, plângând: *„Părinte am o fată, singurul copil pe care-1 am şi are epilepsie. N-am putut s-o aduc căci e prea mare.”* Părintele Arsenie 1-a întrebat de la ce vârstă are epilepsie şi acela i-a spus: *„De la 6 ani (acuma are 16). Noi am fost la sapă, şi acolo era un pârâu mai mare. Fetiţa se juca în pârâu şi deodată am auzit că ţipă. Când m-am dus lângă ea am găsit-o încremenită şi cu spumă la gură. Am fost cu ea pe la mânăstiri, prin biserici, prin spitale, prin toate părţile. Dar acum, nu o mai pot duce, căci e prea mare. Ce să fac, Părinte?”* Părintele a spus să ţină post şi să facă rugăciune pentru ea şi Sfântul Maslu cu 7 preoţi. Dar să caute pe preoţii care crede că sunt mai buni, mai credincioşi. Şi dacă o să-i spună o dată unui preot să vină şi zice că nu poate, să nu insiste. Să vină numai cei care vor să vină. Am auzit apoi, că nu mult timp după Maslu fata a murit. Spunea Părintele: *„Fericiţi cei ce au epilepsie, căci osânda şi-o fac pe lumea asta şi merg direct în rai… Numai* ***să nu moară înecaţi sau în foc.”***

Era la mânăstire unul Dumitru, tot cu epilepsie, pe care îl trăgea satana la apă, la fântână sau la lacuri. Odată i-a smuls crucea cu care umbla în mână şi i-a aruncat-o în fântână ca să meargă după ea. De aceea era legat cu lanţuri la picioare ca să nu poată fugi repede. Spunea Părintele: *„Uitaţi-vă la Dumitru să vedeţi şi voi ce face satana.”* Făcea ca o cloşcă atunci când îşi cheamă puii, făcea ca toate animalele. Odată a început o numărătoare: *„1, 2,… 18, 18 păuni se bagă in mine.”* Şase oameni mari îl ţineau în pat. Se zbătea de mişca patul cu toţi şase. Dar a dat Dumnezeu şi 1-a vindecat Părintele. Umbla Dumitru cu crucea în mană şi spunea: *„Părintele m-a scăpat de boala grea pe care am avut-o!”*

Altădată a venit un tată cu băiatul său bolnav de epilepsie şi 1-a apucat boala chiar acolo la mânăstire. A venit Părintele cu o carte şi cu patrafirul şi i-a citit din ea. Îl ţinea tatăl său şi un băiat, dar i-a doborât cel bolnav. A apucat cu dinţii un colţ din patrafir. *„Mi-l rupe”*, a zis Părintele. Au sărit cu toţii şi i-au pus un lemn în gură ca să nu-şi muşte limba. *„Uite ce face satana!“*, a zis şi a intrat în mânăstire (erau in faţa mânăstirii). Bietul epileptic luase o piatră

mare de jos şi a aruncat după Părintele. A lovit uşa chiar în momentul în care Părintele a închis-o. *„Vedeţi ce face satana? Dacă mă lovea, mă omora cu bolovanul ăla!”*

***(Paraschiva Anghel,** Dejani)*

- Duminica, Sfânta Liturghie se săvârşea la Altarul din pădure, de părinţii Arsenie, Serafim (Popescu) şi Mihail. Odată, când a început Sf. Liturghie, pe un epileptic l-a trântit diavolul şi a început să strige din el: *„Mă fac câine”* şi lătra ca un câine. *„Mă fac orice târâtoare”*, şi făcea ca orice animal, numai porumbel, miel şi măgar spunea că nu se poate face. Alteori se auzeau din el foarte multe voci deodată (ca pe stadion), căci spunea că au venit toate legiunile. Eu stăteam lângă el şi auzeam tot ce spune. Odată, Părintele Arsenie a zis să fie ţinuţi departe toţi copiii, a coborât din Altar cu Sfânta Cruce în mână şi 1-a bătut cu crucea de lemn peste gură. Acela a amuţit. După Sfânta Liturghie a venit din nou la el, 1-a mângâiat şi i-a spus: *„Frate Dumitru, te doare?”; „Nu Părinte, nu mă doare.”*

*(**Bălan Silvica**, Făgăraş)*

- Socrul meu a fost bolnav, dar prin rugăciunile Părintelui şi după dezlegări s-a făcut sănătos. A fost ca stricat de cineva şi n-a mai fost normal la cap. I-a spus aşa Părintele - că socru mergea duminica la crâşmă: *„Să laşi prietenii şi dacă bei un pahar de rachiu să-l bei aşa, ca medicament, dacă crezi că te poţi ţine, iar dacă nu, să nu-1 bei! Să nu lipseşti la sfânta biserică duminica şi de sărbători.”*

Când a început să vină la biserică, dânsul era primul pe treptele bisericii. S-a făcut sănătos. Dar nici nu 1-am văzut vreodată să mai fie nervos sau să zică un cuvânt rău. Nu 1-am auzit în 38 de ani cât am trăit cu socrul, să înjure, să-l pomenească pe acela sau să clevetească pe cineva. El era numai cu rugăciunea în gură. Cred că ştia aproape jumate de Psaltire şi Acatiste. Era tot timpul cu cartea in mână. Părintele îi spunea, de câte ori îl întâlnea, să ţină credinţa mai departe.

Eu am văzut când Părintele a făcut bine un băiat bolnav de epilepsie. Acela era de la Constanţa şi a venit la Prislop. I-a dat Părintele o carte cu Patimile Mântuitorului, dar o carte foarte groasă, aproape ca Scriptura, şi nu ştiu câte zile au citit: ba citea el, ba maică-sa, ba o mătuşă şi înainte de a termina cartea i s-a făcut rău şi după aceea s-a liniştit. Apoi a venit

Părintele şi i-a spus: *„No, de acum încolo să ştii că nu o să mai fii bolnav”* şi s-a pus băiatul în genunchi în faţa lui şi plângând îi săruta picioarele.

*(**Miloşan Vionela**, Recea, 71 de ani)*

- Când eram copilă locuiam în Lisa, nu departe de Mânăstirea Brâncoveanu. Eram 10 fraţi (5 băieţi şi 5 fete). Numele de fată îl aveam Andreiaş. Aveam 13 ani când sora mea cea mare, Elena, de 23 de ani, era bolnavă de ochi (o dureau ochii, îi curgeau lacrimile şi îi scădea vederea). Se gândea să meargă la Bucureşti pentru operaţie. Dar într-o duminică, fiind la mânăstire, a ieşit Părintele Arsenie din biserică şi a strigat (era multă lume): *„Leana din Lisa, vino-ncoace.”* Când s-a apropiat i-a spus: *„Tu eşti bolnavă cu ochii. Să nu te duci la medic la Bucureşti să faci operaţie.”* I-a adus apă sfinţită: *„Cu ea să te speli pe ochi.“* Aşa a făcut şi boala i-a trecut imediat. De atunci a mers tot timpul la mânăstire şi ne-a luat şi pe noi, surorile. Aşa am ajuns să merg şi eu în fiecare duminică.

*(**Bălan Silvica**, Făgăraş)*

- Odată, când spovedea în biserică, era şi un cetăţean orb de multă vreme. La un moment dat l-a spovedit, după aceea 1-a împărtăşit şi i-a zis să iasă afară din biserică. Şi lumea a vrut să-1 ajute, fiind orb, dar Părintele a zis să-l lase singur. Şi când a ajuns la uşă a zis: *„Măi fraţilor, eu văd!”* Şi de atunci a văzut.

A fost şi un paralizat la pat, l-a dus cu căruţa la mânăstire şi i-a zis Părintele să se dea jos din căruţă. Şi el s-a dat jos şi de atunci a umblat.

*(**Greavu Toma,** 55 de ani)*

- Un orb a stat o lună de zile la mânăstire şi cânta mereu o cântare despre pace. Într-o zi, după vecernie, după ce au ieşit toţi din biserică, Părintele Arsenie 1-a luat pe orb afară şi i-a zis să se uite în sus şi să-i spună dacă vede ceva şi i-a răspuns că parcă zăreşte ceva. A doua zi, după vecernie, din nou 1-a luat şi i-a zis să privească spre cer, iar orbul i-a zis că vede mai bine. În a treia zi orbul a văzut şi mai bine. În circa o săptămână orbul s-a vindecat.

O fată de 13 ani, oloagă, dintr-un sat din Ardeal, a stat o săptămână la mânăstire. Părintele Arsenie a făcut rugăciuni asupra fetei, ea fiind pusă pe un scaun în faţa Altarului.

Părintele a întrebat-o: *„Crezi în Iisus Hristos, în Dumnezeu-Tatăl, în Maica Domnului?”* Ea a răspuns: *„Cred din toată inima.”* La fel i-a întrebat şi pe părinţii fetei care au răspuns că şi ei cred. Părintele i-a zis fetei: *„Dacă crezi, scoală-te şi mergi!”* Ea a răspuns că nu poate. Atunci Părintele i-a zis iarăşi: *„Dacă crezi în Iisus Hristos, scoală-te şi vino la mine!”* Atunci fetiţa s-a sculat pe picioarele ei, ajutată, şi a mers spre Părintele Arsenie. Părintele i-a spus că atât cât va trăi să nu se ducă în lume la distracţii, baluri, dansuri şi să se încredinţeze în mâinile lui Dumnezeu. Dar după 2 ani, la 15 ani, fiind frumoasă, a mers la un bal şi astfel la scurt timp fata a murit. [notă: Părintele spunea ca jocul nu e de la Dumnezeu. Fata avea un păcat de dus (pe cod genetic, de unde şi starea ei de sănătate înainte de a fi vindecată), când a fost la bal, s-a băgat bufniţa la loc în lemnul scorburos, adică duhul rău în structura ei genetică. Dumnezeu îl ia pe om atunci când e cel mai aproape de El.]

Părintele Arsenie se izola de lume la izvorul din pădure. Apa de acolo devenise sfinţită prin rugăciunile lui, fiind izvor de mântuire creştinească. Vor fi vremuri grele, iar cei ce se vor osteni până acolo vor fi păziţi şi răsplătiţi de Domnul Iisus Hristos şi vor avea putere în credinţă. Mulţi credincioşi vin la acest izvor cu putere vindecătoare de orice boală, depărtând gândurile rele şi duhurile necurate.

*(**Bârsan Elena**, Sâmbăta de Sus)*

- Înainte de căsătorie ne-am dus amândoi la Mânăstirea Prislop pentru a primi de la Părintele Arsenie binecuvântare pentru căsătorie, să ne spovedim şi să ne împărtăşim. Odată cu noi a venit la mânăstire şi un băiat de vreo 25 de ani, olog. Patru oameni 1-au dus în braţe. Sâmbătă seara 1-a spovedit, iar duminică oamenii 1-au dus în biserică. Când ne-am împărtăşit cu toţii, acel olog a rămas în urmă. Oamenii s-au apropiat să-1 ridice, dar Părintele Arsenie i-a zis unuia: *„Nu-l lua de braţ, Gheorghe … ridică-te în picioare.”; „Dar, Părinte de patru ani de zile nu am mai umblat!”; „Ridică-te în picioare şi zi: Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mă! Dai un pas, mai dai un pas şi zi: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, fă ca Sfânta Împărtăşanie să pătrundă în toate încheieturile mele, în toţi rărunchii mei şi să mă fac sănătos.”* Şi l-a împărtăşit şi a ieşit din biserică la braţ cu acei oameni. S-a mirat toată lumea, iar mama lui plângea de bucurie de uda pământul.

*(**Cismaş Eugenia,** 78 de ani, Făgăraş)*

- A fost un neam de-al nostru din Bucureşti care nu putea merge şi ne-am dus cu el cu maşina până acolo, la Părintele. Fetele cu nevasta lui au intrat în biserică, iar el stătea în maşină şi fuma în acest timp. Între timp înăuntru se ţinea slujbă de către preotul satului, Părintele Bunescu. La un moment dat ruda noastră din maşină n-a mai simţit nici o durere, n-a mai simţit nici o răceală, parcă era în aer şi plutea şi dându-se jos a mers în biserică. El nu mai fusese niciodată în biserică şi la nevasta lui nu-i venea să creadă [că a putut umbla]. A intrat în biserică şi s-a aşezat lângă nevastă-sa şi a trecut Părintele pe lângă el. L-a întrebat nevastă-sa: *„Ce-i cu tine, mă Nicule?”; „Parcă nu mai aveam nici o durere, trebuia să mă dau jos din maşină şi să intru în biserică; parcă cineva m-a dat jos din maşină, se mişca maşina cu mine.”* Apoi am plecat şi am spus Părintelui că mai venim.

*(**Şerban Ioan**, Voila)*

- Părintele cunoştea medicină şi de multe ori ne spunea că „transpirăm” din cauză că nu ne funcţionează bine rinichii. Îi spuneam că îmi cade părul, iar el ne dădea remedii, că şi părul trebuie să se hrănească şi ne spunea să facem gălbenuş de ou cu ulei de ricin şi să ne spălăm capul şi să-1 clătim cu oţet de mere. Totdeauna ne dădea soluţii la probleme de sănătate.

*(**Ana Riţivoiu**, Sibiu)*

- Eu, din nefericire, numai o dată am mers la dânsul dar m-a impresionat enorm de mult. Eram foarte bolnavă şi nu aveam nici o şansă să stau la rând. Ştiu că îmi doream din tot sufletul să vorbesc cu dumnealui; era seară se făcuse 20:30 şi spunea că nu mai ia pe nimeni. Vă daţi seama câtă dezamăgire era în sufletul oricărui om de acolo! Şi a ieşit Părintele afară şi a zis: *„Hai, vino înăuntru.”* Ştiu că atunci m-am pierdut. Nu mai găseam cuvinte, nu mai ştiam nici de ce m-am dus. La un moment dat am zis că-s bolnavă. El a zis: *„Să ştii că era să mori de multe ori”*, dar eu în naivitatea mea am zis: *„Părinte, eu sunt bolnavă, dar nu chiar de moarte.”* Sfatul lui a fost să particip la Sfânta Liturghie, care face mult.

De abia după ce am plecat de acolo mi s-a luminat mintea şi am început să mă trezesc la realitate, să cred în Dumnezeu, nu în doctori.

*(**Maria Nicolescu**, Sibiu)*

- Altădată a venit un bolnav de plămâni şi Părintele i-a zis să ia hrean plămădit cu miere de albine, spunându-i că: *„Cel ce a făcut cerul şi pământul e în stare să lipească o piele ruptă.”*

(***Streza Nicolae**, 83 de ani)*

- Altădată venise la Părintele un inginer cu fiica lui şi cu fotografia soţiei lui, bolnavă fiind în spital. Acest om îi spune Părintelui: *„Părinte, acum un an pe soţia mea am internat-o în spital pentru o intervenţie chirurgicală la stomac. Acum, după un an de la intervenţia chirurgicală, am internat-o iarăşi că nu se simte bine; ce ne sfătuiţi să facem?”* Părintele Arsenie îl întreabă: *„Şi ce au zis doctorii ca are la stomac?”* Omul îi răspunde: *„Ulcer, Părinte.”* Părintele privindu-1 îi spune: *„Nu are ulcer mă, cancer are. Să nu o opereze. Dacă o operează, moare. Dacă nu o operează, o mai duce un an.”* Omul în toată firea a început să plângă ca un copil şi aşa a ieşit din biserică.

Mersese la Părintele o femeie din Făgăraş (d-na Burlea) destul de în vârstă, care avea probleme cu ochii (cataractă), dar ajunsă în faţa lui, femeia a uitat pentru ce a venit la dânsul. Părintele o întreabă: *„Care-i baiu’ mă femeie?”*, iar ea îi răspunde: *„Păi Părinte, am venit aşa, ca să vă văd.”* Părintele o întreabă: *„N-ai venit pentru asta, mă! Nu ai venit pentru ochi?”* Bătrânica îi răspunse: *„Vai Părinte, mă iertaţi, dar chiar pentru asta am venit la sfinţia voastră.”* Părintele Arsenie îi spune: *„Mă, şi ce ţi-au spus doctorii? Să te duci şi să te operezi. Aşa-i?”*; *„Da, Părinte.”; „Mă*, îi spune Părintele, *să nu te duci la operaţie, că o să rămâi oarbă. Să faci ce-ţi spun eu. Primăvara, să pui o sticluţă la viţa de vie, şi din seva pe care o aduni în sticluţă, să iei câteva picături cu pipeta şi să-ţi pui în ochi şi nu o să mai ai nevoie de operaţie.”* După un timp m-am întâlnit cu femeia şi cu adevărat nu a mai fost nevoie de intervenție chirurgicală, pentru că îi trecuse cataracta cu seva de la viţa de vie, precum îi spusese Părintele.

O femeie din Făgăraş, Victoria D., a fost la mai multe spitale mari din ţară (Braşov, Cluj, Tg. Mureş, Bucureşti) şi toţi doctorii i-au dat acelaşi rezultat: cancer. Toate analizele medicale arătau că este în stadiu avansat. Femeia îl cunoştea de mult pe Părintele Arsenie, de când era la Mânăstirea Brâncoveanu. S-a dus la Drăgănescu când avea deja dureri mari şi i-a povestit Părintelui toate. Atunci Părintele i-a spus: *„Lasă mă, nu mai plânge, că n-ai cancer.”* A intrat în sfântul Altar, a ieşit cu un măr şi i-a spus: *„Ia mărul acesta şi să-l*

mănânci numai când ajungi acasă. Când ai să te duci la control la doctori şi te vor întreba ce ai mâncat, tu să le spui că ai mâncat de toate [notă: mărul respectiv nu era unul lumesc]. *Să nu te temi, că nu ai cancer şi nu vei muri. Când vei mai îmbătrâni te vei îmbolnăvi de o boală grea, îţi va curge apă din corp, prin piele."* Când a ajuns acasă femeia a mâncat mărul. După câteva zile a simţit o ameliorare în toată fiinţa ei, i-au dispărut durerile, i-a revenit pofta de mâncare şi se simţea plină de viaţă. A venit şi timpul să meargă la control, la Braşov, apoi Cluj, Tg. Mureş şi Bucureşti, căci era în evidenţa lor. I-au făcut din nou analizele şi filmele. Comparând cu filmele dinainte toţi au exclamat: *„Nu se poate. S-or fi schimbat filmele sau altceva nu este în regulă."* Nu mai avea nici urmă de cancer. Acum, femeia a ajuns la bătrâneţe şi - aşa cum i-a spus Părintele - a început să-i curgă apă prin piele. [n. ed. : A murit în anul 2003]

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

- La un moment dat intră în biserică o bătrână la braţ cu o altă femeie. Părintele, cum o vede, îi spune: *„Tu ai scleroză în plăci."* Ea nu ştia de boală, aşa că-i enumeră simptomele şi observând un domn în apropiere, Părintele îl îndeamnă să zică mai departe simptomele bolii; domnul s-a blocat, nu a putut scoate un cuvânt (se gândea de unde ştia Părintele că este medic!). Femeii i-a spus, că dacă nu făcea scleroza, era pe cale să devină desfrânată.

(D-na Prof. C. F.)

- Ne povestea maica Teodosia Laţcu (poeta Zorica Laţcu) că a ajuns să-1 cunoască foarte bine pe Părintele, căci în perioada în care împreună cu părintele Stăniloae traducea Filocalia, dânsa ajuta la traducere, stilizând textul. Apoi, o vreme destul de îndelungată a întrerupt legătura cu Părintele - probabil perioada cât a fost închis şi când a fost dus la Canal. În acest timp însă, maica s-a îmbolnăvit de cancer, care avansase până la faza de metastaze şi internându-se în spital îşi aştepta, după spusa medicilor, sfârşitul vieţii. La un moment dat însă, a apărut Părintele aievea lângă patul ei şi i-a spus pe numele dinainte de călugărie: *„Zorica, am venit să te vindec!",* după care a dispărut la fel cum apăruse. În următoarele ore a început să elimine tot răul din ea, după care s-a ridicat din pat şi a doua zi a fost găsită de medic pe coridorul spitalului, plimbându-se. După externare s-a dus la Părintele să-i mulţumească, Părintele reproşându-i de ce nu l-a mai căutat: *„Dacă s-ar fi întâmplat ceva*

între timp [dacă ar fi murit], *ai fi fost lipsă la apel”* (se referea la apelul turmei sale de păstoriţi). A mai trăit câțiva zeci de ani, murind după vârsta de 80 de ani în mânăstirea unde îşi avea metania şi care s-a redeschis după 1989, Vladimireşti.

*(**Maica Adriana**, Schitul Cornet)*

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Bolile încep de la suflet, de la minte, de la concepţia despre lume, de la dezechilibrul mintal.
- Paralizia loveşte de obicei pe cei nesătui de avere şi poate fi moştenită.
- De obicei pătimesc de cancer cei care nu postesc niciodată. Cancerul încă nu are leac şi apare fără alte explicaţii, decât ca o frână pedepsitoare a desfrânării stomacului. Se vede că prin el se pedepseşte lăcomia mâncărilor şi obârşia desfrânării. [notă: Lucru confirmat si în cadrul terapii Gerson, unde pacienții se refac prin sucuri naturale din fructe si legume din aceasta boala, punând astfel un capăt desfrâului stomacului]
- Bătrâneţea-i un cavou ajutător… Să nu cârtim la necazuri.
- Fumatul slăbeşte nu numai plămânii, ci şi mintea omului, încât credinţa nu o mai vezi atât de curat.
- Cei bolnavi să ţină regimul bolii în loc de post.

Capitolul 10

Căsătoria

„Copiii nefăcuţi strică pe cei făcuţi”

- I-am spus Părintelui că fratele e bolnav de nervi şi a zis: *„Măi, moşteneşte pe un bunic beţiv. Acestea sunt urmările la beţie, iar educaţia unui copil se dă în timpul sarcinii. Cât este copilul în pântecele mamei, atunci se dă educaţie. Dacă mama în timpul sarcinii fumează şi bea, ăla va ieşi precis un destrăbălat. Dacă se duce la operă sigur îi place muzica, îi place arta. Dacă va merge la biserică, copilul respectiv va merge la biserică.“*

[notă: Această educație prenatală este destinată eșecului dacă mama face aceste lucruri nu pentru ca îi aduc ei bucurie, ci ca să-l „programeze” pe viitorul copil sa fie într-un anumit fel, are așadar doar atunci reușita, când este făcuta cu sinceritate.]

De multe ori veneau copii la 14 ani cu mustaţă şi când îi vedea spunea că în timpul sarcinii soţul nu are voie să aibă relaţii cu soţia. Dacă în timpul sarcinii sunt relaţii din astea, atunci ei se nasc şi cresc măgari [Părintele folosea pentru trup expresia de „măgar”. Copii cresc măgari poate fi înțeles ca oameni plecați spre cele trupești]. Sunt expresii dure, dar asta este realitatea.

O cunoştinţă de-a mea a înfiat un copil, un nepot. Era de vreo 5 anişori. Acest copil era foarte, foarte rău şi doamna respectivă a luat copilul şi s-a dus la Părintele şi când a văzut Părintele copilul, a pus mâna pe capul lui şi i-a spus aşa: *„Nu te mai chinui măi, acest copil a fost zămislit într-o zi de sărbătoare şi aşa va rămâne”*, şi într-adevăr acum este în vârstă şi aşa este de rău!

Tot legat de înfiatul de copii. O cunoştinţă bună s-a dus la dânsul şi a zis: *„Părinte, eu n-am copii şi vreau să înfiez un copil”*, şi Părintele îi spune aşa: *„Să nu înfiezi, că nu ştii al cui este, tu mai bine orientează-te asupra unui copil de mic şi urmăreşte-1 şi ajută-l până când acel copil îşi va avea rostul lui.”*

*(**Ana Riţivoiu**, Sibiu)*

- A venit o femeie din Apuseni şi se plângea Părintelui Arsenie că o bate bărbatul. Părintele i-a spus să „dezgroape” pe cei 4 copii pe care i-a îngropat, căci acei copii îşi blestemă părinţii pentru că sunt la întuneric. Părintele i-a dat canon să citească o carte despre

Iisus Hristos şi să se împace cu bărbatul ei. O perioadă de timp femeia se stricase la cap aflând în ce pericol a ajuns din cauza faptelor sale. Apoi atât ea cât şi soţul au ajuns buni creştini.

*(**Bârsan Elena**, Sâmbăta de Sus)*

- În privinţa avorturilor era mai aspru! A fost cineva la Părintele şi a zis: *„Părinte, am necazuri, copiii fac aşa şi aşa”*; *„Ce te miri mă, câţi copii ai?”; „Doi părinte”*; *„Ceilalţi până la cinci unde sunt? Pe cei care erau buni i-ai omorât şi i-ai ţinut pe ăştia care te chinuie.”*

S-a dus un bărbat la Părintele: *„ Părinte, mă bate copilul”; „Mă, tu gândeşte-te ce i-ai făcut lui când era el în pântece. Acuma îţi dă înapoi!”* Deci copiii se aduc pe lume în curăţie.

Iubea copiii, dar le spunea la părinţi că pentru faptele lor o să fie copilul bolnav. Păcatele părinţilor le trag ei, copiii. Le spunea ce păcat au făcut şi ce să facă pentru a-1 ispăşi mai uşor. Vorbea pe înţelesul tuturor.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- O bună parte din învăţăturile Părintelui vizau familia; era cu desăvârşire împotriva avorturilor. Odată, era o doamnă la Părintele şi se plângea că are un singur băiat care nu se căsătoreşte. Părintele i-a spus: *„Nici nu o să se căsătorească, aici ţi se opreşte neamul.”* Tot din cauza avorturilor.

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde şi copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a i se stabili perioada de fertilitate pentru ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soţi.

*(**Mariana P.**, Făgăraş)*

- La Drăgănescu o femeie a spus că are un băiat bolnav, beţiv, care face rele când se îmbată, Părintele i-a zis: *„Ştii de ce? Fiindcă, n-ai fost atentă când ai rămas însărcinată cu soţul.”* Bărbatul ei a fost beţiv. Altă femeie a spus că băiatul ei a furat, Părintele zice: *„Dar şi*

tu ai furat când ai fost însărcinată cu el." Se uita doar la om şi spunea! Altcineva zice: *„ Eu am avut un necaz… ."* Părintele zice: *„Ştii de ce? Fiindcă tu ai iubit mai mult copilul decât pe Dumnezeu, în loc să-i mulţumeşti lui Dumnezeu de copilul pe care ţi l-a dat."*

*(**Miloşan Vionela**, 71 de ani, Recea)*

- Era clarvăzător Părintele! Spunea la femei: tu ai umblat rău sau ai făcut avorturi. O vecină de aici, nu avea copii, se simţea dreaptă. Zicea: *„Eu copii n-am avut aşa că n-am făcut păcate, am ştiut un singur bărbat."* Ea nu s-a cununat însă cu bărbatul ei: *„Bărbatul se mutase la mine şi am ştiut că ăsta e bărbatu' meu."* Şi s-a dus şi ea la mânăstire cu gândul că Părintele nu are ce să-i spună. Era multă lume acolo, şi a arătat-o Părintele cu degetul, şi i-a spus: *„Tu trăieşti cu bărbatul tău în fărădelege, în curvie"*, că ea n-a fost cununată cu el şi a divorţat. A găsit-o mai păcătoasă ca toate.

*(**Mailat Elena**, 87 de ani, Dejani)*

- Dânsul era împotriva avorturilor. I-a spus unuia: *„Du-te repede acasă, că nevastă-ta vrea să meargă acuma să-şi facă chiuretaj* (avort), *du-te repede că încă o prinzi şi să nu facă păcatul acesta."*

A mers odată la sfinţia sa o femeie cu un copil bolnav, şi i-a zis femeii: *„Copilul ăsta te chinuieşte cât ceilalţi 9 pe care i-ai omorât."*

Când cineva are în casă un beţiv, atunci tu, ca preot, te lupţi ca să nu destrami o familie, dar Părintele spunea deseori: *„Lasă-l, că uite, te omoară, se întâmplă ceva. Mai bine lasă-l!"* Şi atunci înţelegeau tinerii căsătoriţi sau mai in vârstă, să se despartă, pentru că s-ar fi ajuns la o crimă în familia aceea; ştia Părintele ce le spune.

*(**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)*

- O vecină avea un copil handicapat şi s-a gândit să se ducă la Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu. Părintele Arsenie i-a zis cu blândeţe: *„Ce vreţi măi de la mine să vă spun?"* I-a spus de copil şi Părintele i-a răspuns: *„Ginerele a trăit cu soacră-sa. De aceea a*

dat Dumnezeu palma aceasta. Du-te acasă şi mai adu pe lume un copil ca să aibă cine să aibă grijă de amărâtul acela." Şi a mai născut o fată.

*(**Dobrin Rosalia**, Arpaşu de Jos)*

- Părintele Arsenie se bucura foarte mult de tineri, să-i unească, să-i binecuvânteze, să le dea poveţe ce să facă ca să aibă copilaşi curaţi, să meargă pe calea lui Dumnezeu. Pentru asta a luptat mult Părintele. Mi-a zis odată: *„M-am silit mult şi cu rugăciunea şi cu predica şi cu toate, dar tot n-am putut face ce-am vrut eu. Omul ascultă, dar tot cum ştie el face."*

*(**Cismaş Gheorghe**, Făgăraş)*

- S-a dus la Părintele o femeie însărcinată care nu vroia să aibă copii. Părintele i-a zis: *„Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama a doi preoţi."* Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoţi, dar sigur aşa este.

*(**Taflan Maria,** Mândra)*

- Ne spunea Părintele: *„Dacă vreţi să aveţi copii curaţi, să aveţi împreunare cu bărbatul numai marţi şi joi, pentru că celelalte sunt zile oprite; să nu fiţi băuţi. Odată ce ai rămas gravidă să nu mai ai împreunare cu bărbatul. Nici cât timp alăptezi."*

[notă: În timpul împreunării nu se secretă doar hormoni sexuali, ci şi hormoni tipici ataşamentului dintre oameni (ocitocină). Copiii, ai căror părinți au avut împreunare în timpul sarcinii şi alăptării, nu numai ca vor avea o înclinație spre promiscuitate, ci se vor simți şi însinguraţi fără a avea un motiv anume, simțind deficitul hormonilor cu care au fost obișnuiți peste măsura din pântece.]

Fata mea cea mică avea un suflet bun, dar nu se putea lega de nimeni. Şi cântăreaţă şi deşteaptă, cunoştea băieţi buni, dar la toţi le găsea vină. Îmi spunea: *„Mamă, stau de vorbă cu el cât stau şi de-abia aştept să plece, să nu-l mai văd."* M-am dus la Părintele la biserica Drăgănescu şi i-am spus că fata mea are 30 de ani şi nu se poate lega de nici un băiat şi l-am întrebat dacă să se mai căsătorească sau nu. Mi-a spus că o să se căsătorească. S-a căsătorit,

dar acela era beţiv şi după o lună a bătut-o; era hotărâtă să divorţeze, dar am fost să-1 întreb şi pe Părintele care mi-a zis: *„Să-l lase! Câţi beţivi care se lasă de băut ai văzut? Poţi să-i numeri pe degete!”* Fata spunea că îi este milă de el, că va ajunge un mare beţiv şi va dormi prin șanțuri amărât ca vai de capul lui. Şi ne-am rugat pentru el şi s-a rugat şi Părintele Arsenie că s-a lăsat de băut şi de fumat şi nu mai era nici rău ca înainte. Acum e foarte cumsecade. După 6 ani au avut o fetiţă.

*(**Paraschiva Anghel,** Dejani)*

- Părintele ne spunea să nu ne împreunăm pe timpul sarcinii şi alăptării, căci păcatele şi obiceiurile rele ale părinţilor vor trece asupra copiilor. La doi tineri care au venit la Părintele, pentru binecuvântare în vederea căsătoriei, le-a spus că le dă binecuvântarea numai dacă sunt de acord să nu umble la numărul copiilor (să nu facă avorturi), care va fi doisprezece.

Odată, m-am dus la Părintele cu o femeie. Ea credea că are tenie, dar medicii nu i-au spus ce are. Părintele i-a spus: *„Dacă nu ţi-au spus doctorii, îţi spun eu. Tu ai cancer. Du-te şi pregăteşte-te de plecare, căci Dumnezeu ţi-a scurtat viaţa. Trebuia să ai 7 copii şi nu ai decât unul.”* Ea a recunoscut că are numai unul, dar a spus că şi acela-i face necazuri. *„Nu-ţi face destul”*, i-a zis Părintele. *„Pentru că în tribunalul pământesc, dacă omori pe cineva, trebuie să plăteşti cu viaţa… Dar tu nu poţi plăti cele 7 vieţi, căci ai o singură viaţă. Ai să plăteşti dincolo în veşnicie, la nesfârşit. Du-te şi pregăteşte-te de plecare!”* A început a plânge şi a spune că soţul e vinovat, că el a îndemnat-o. *„Nu, tu eşti vinovată. Tu nu trebuia să faci avort, chiar dacă te omora. Tu nu trebuia să faci asta.”* În timp ce-i vorbea, Părintele era cu spatele la ea şi picta în faţa Altarului. În gândul meu întrebam: *„Părinte, de ce nu veniţi jos să stăm de vorbă?”* Mi-a ştiut gândul, s-a întors şi mi-a răspuns: *„Nu pot să vin să stăm de vorbă căci trebuie să dau lucrarea asta gata. Vă spun de aici.”* După un timp iar am avut gândul acela, şi iar Părintele mi-a răspuns: *„Măi, ţi-am spus că nu pot să vin, n-am timp.”*

*(**Morar Gheorghe,** Ucea de Sus)*

- O femeie din Ucea de Sus, deşi era credincioasă şi ştia că avortul este păcat, a hotărât să avorteze pentru că avea un bărbat care o bătea, era beţiv, era rău. În noaptea de după avort

a avut un vis în care Părintele Arsenie (deşi ea nu-1 cunoştea) îi spunea: *„Ce ai făcut Georgeta? Ce-ai făcut! Ţine minte: decât să omori, mai bine să mori!”*

După câteva luni a avut o dorinţă puternică de a-l vedea pe Părintele Arsenie şi s-a dus la Drăgănescu. Când a intrat la el, Părintele i-a spus: *„Ce ai făcut Georgeta? Decât să omori, mai bine să mori.”*

(Pr. Ciprian Negrean)

- …Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soţul ei a murit. A luat în braţe copilul şi fugea cu el prin Sibiu. În pântece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse şi copilul din braţe. Deznădăjduită şi descumpănită s-a dus şi a avortat copilul din pântece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus şi ea la Mânăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieşit şi a strigat: *„Cătălina, Cătălina, ce ai făcut! Ştiu că ţi-a murit soţul şi copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-1 lăsai pe cel din pântece… Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!”*

Vedeţi că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (şi în colinde) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. Şi omorâm aleşi ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după revoluţie, am auzit că ăştia liberalizează avorturile, am zis: *„Îi gata cu noi.”* Zicea Părintele că *„din cauza avorturilor ne vor stăpâni ţiganii.”* Şi printre ei sunt creştini. Da, creştini adevăraţi! Iar noi am ajuns „mai rău decât necredincioşii.”

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Într-o duminică, când mergeam spre Mânăstirea Brâncoveanu împreună cu surorile Elena şi Olimpia şi cu o fată din sat, Varvara, a apărut deasupra noastră o pasăre mare, a făcut trei ocoluri asupra noastră, văitându-se! Când am ajuns la mânăstire, monahul Sebastian ne-a spus că au un necaz mare: *„L-au luat pe Părintele.”* A fost dus (închis) în Cetatea Făgăraşului. Aici a fost vizitat numai de preoteasa Ciocănelea, căreia Părintele i-a spus că o va ajuta şi el când ea va trece dincolo. [n. ed. : Preoteasa Ciocănelea a fost înmormântată pe data de 22 Noiembrie 2002]

Eu, văzând că diavolul face ce vrea şi în mânăstire [cu îngăduinţa lui Dumnezeu], mi-a slăbit credinţa şi am plecat în lume, trăind ca orice necredincioasă. După aproximativ 20 de

ani, sora Olimpia (atunci locuia in Victoria) a aflat că Părintele este la Biserica Drăgănescu, lângă Bucureşti. A plecat acolo. Când a intrat şi 1-a văzut a început a plânge. Părintele s-a apropiat şi i-a spus: *„Degeaba plângi, că Dumnezeu încă n-a hotărât ce face cu criminalele”* (ştia, fără să-i spună nimeni, că ea făcuse avorturi). Odată 1-a dus şi pe soţul ei la Părinte, căruia i-a spus: *„Cu tine nu am ce discuta căci eşti necredincios. Iar pe ea, ai s-o pierzi.”* Olimpia a murit după 2 ani de cancer. Până să moară, ea tot timpul a făcut milostenie, a botezat şi cununat, pentru a-şi ispăşi din păcate. A murit cu fotografia Părintelui pe piept.

[notă: am întâlnit o doamnă în vârsta din Romania, dragă Părintelui (pe când trăia), care a ajuns până în biserica română din Viena spre a-şi mărturisi şi aici păcatul avortului la întâlnirea tinerilor]

…Am plecat şi eu la Biserica Drăgănescu. Când am intrat în biserică (care era plină de lume), 1-am văzut pe Părintele în faţa Altarului, cu o lumină (aureolă) în jurul capului. Atunci m-am retras într-o strană plângând, căci nu eram vrednică să vorbesc cu el, cu toate păcatele mele. Nu ascultasem nimic din ce ne-a spus la mânăstire. Dar până la urmă m-am resemnat şi eram mulţumită şi numai pentru faptul că puteam să-l văd. Când Părintele a trecut prin dreptul la fiecare, ajungând la mine, mi-a pus mâna pe cap spunându-mi: *„Tu eşti mulţumită numai că mă vezi.”*

Cu toate acestea, am păcătuit în continuare. Soţul, întorcându-se din străinătate, a adus medicamente cu care se putea întrerupe sarcina (mai aveam 5 copii). Am luat pastilele, am pierdut sarcina, dar m-am îmbolnăvit foarte rău. Am plecat la Părintele cu remuşcări şi plângând continuu. Acolo am aşteptat de la ora 8 la 15. Nu ajungeam la Părintele şi de frică şi din cauză că erau mulţi care intrau în faţă. Am zis în gândul meu: *„Şi aici merge ca la comunişti, căci şi Părintele ia pe cine vrea.”* Atunci Părintele m-a chemat la dânsul şi mi-a zis: *„Da mă, aşa merge, ca la comunişti. Şi ce ai mă? Eşti bolnavă?”; „Sunt bolnavă şi sufleteşte şi trupeşte.”; „De ce eşti bolnavă sufleteşte? Pentru că a murit Limpi?* (eu îl judecam în gând pe Părintele de ce a lăsat-o pe Olimpia să moară). *Cu capitolul Limpi ai terminat. Când vei trece dincolo vei şti de ce a murit. Şi tu eşti bolnavă, pentru cele trei pastile pe care le-ai luat. N-ai să te mântuieşti dacă nu ai al şaselea copil in viaţă.”; „Părinte, sunt bătrână, am 40 de ani şi mă râde lumea.”; „Dar când te-ai duce în iad nu te va râde lumea?”* Am început să plâng. *„Până la 43 de ani ai timp să faci al şaselea copil”*, mi-a spus la despărţire. Soţul nu vroia. Dar până la urmă am rămas însărcinată de 2 ori, pierzând însă sarcinile. La exact 43 de ani am născut însă o fetiţă.

La numai 6 săptămâni fetiţa - Maria - s-a îmbolnăvit grav. Când plângea îşi înghiţea limba şi nu mai putea respira. Se înnegrea la faţă. Făceam orice numai să nu plângă, totuşi de

trei ori a avut aceste crize. După un an am plecat la Părintele, care mi-a spus doar atât: *„Să nu o duci la doctor că o omoară.“* Era vineri. Duminică am fost la Mânăstirea Brâncoveanu, la izvorul Părintelui. Când am ajuns la izvor, naşa fetiţei, Malcovici Elena, care o ţinea în braţe, s-a împiedicat de o rădăcină de brad şi i-a căzut copila din braţe. Am sărit repede să o iau de jos în braţe, căci ştiam că dacă începe să plângă îşi înghite limba. Dar fetiţa, cu lacrimi în ochi, a zis: *„Mamă!”* Acesta a fost semnul că s-a vindecat căci atunci când începea să plângă nu mai putea vorbi şi se învineţea. Acum are 22 de ani şi n-a mai avut acele crize.

*(**Bălan Silvica**, Făgăraş)*

- Era în mulţimea aceea de oameni şi un preot din împrejurimile Făgăraşului (din Drăguş), care a zis: *„Părinte, vreau să vă spun ceva între patru ochi.”* Părintele Arsenie îi spune: *„Nu între patru ochi, ci tare mă, tare, că aşa veţi învăţa unul de la altul. Zi mă, care-i baiul’ ?”* Însă preotul a spus că nu poate să spună tare, la care Părintele Arsenie a spus *„Drumul, mă”*, altfel spus, putea să plece dacă nu vroia să zică.

Desigur că omul venind aşa de departe nu a mai avut ce să facă şi a zis: *„Părinte, soţia mea este foarte nervoasă de o vreme şi nu ştiu ce să mă mai fac cu ea.”* Atunci Părintele Arsenie îl întreabă: *„Chiar mă, nu ştii de ce este aşa?”* Preotul răspunde: *„Nu, Părinte.”* Îl mai întreabă o dată Părintele: *„Chiar nu ştii mă?”; „Nu, Părinte.”* Atunci Părintele Arsenie îi spuse: *„Ba ştii, mă!”*

După aceea a făcut o paranteză şi s-a adresat mulţimii din biserică, zicând: *„Măi oameni buni, eu aş putea să vă vorbesc în termeni medicali, dar nu o să înţelegeţi toţi, de aceea o să vă vorbesc în termeni populari, să mă înţeleagă toată lumea.”* Părintele a mai spus apoi un lucru extraordinar şi anume că: *„nu e ruşinos să se vorbească despre lucrurile fireşti oriunde s-ar afla omul, dar a face lucruri împotriva firii, acela este lucru ruşinos”*, şi a continuat zicând preotului: *„Mă, este adevărat că în lipsa ta, dar cu acordul tău, a venit cineva şi i-a legat trompele ca să nu mai poată face copii.”* Şi a adăugat: *„Ştii tu ce urmări asupra psihicului femeii au loc când se săvârşesc astfel de lucruri ?”*, şi a continuat să spună lucruri de-a dreptul uimitoare la adresa sănătăţii psihice şi fizice asupra acestor femei, care recurg la asemenea intervenții. După ce a ascultat ce a spus Părintele Arsenie, preotul a întrebat: *„Ce să fac Părinte? Să o spovedesc şi să o împărtăşesc?”*, de unde Părintele îi răspunde: *„Da mă, dar nu tu; un altul să o spovedească.”*

O tânără în vârstă de 19-20 de ani, avea în mâna ei două fotografii cu doi tineri şi a încercat să spună ce este cu aceştia din fotografie. Părintele Arsenie i-a spus: *„Lasă mă, nu-mi spune tu…”* şi a adăugat: *„Aşa-i că pe ăsta* - arătând către una din cele două fotografii - *îl vor ai tăi şi că îi place să bea?”* Fata i-a răspuns că da, iar Părintele a adăugat: *„Lasă-l mă tu pe ăsta, ia-l pe ăsta* - arătându-1 pe celălalt din fotografie - *pentru că şi părinţii tăi, până la urmă, vor zice ca tine.”* Fata a dat să plece, dar Părintele i-a spus: *„Stai, mă!”* Fata s-a întors, iar Părintele privind-o de sus până jos şi de jos până sus, i-a spus: *„Mă, înainte ca să te măriţi, să-i spui viitorului tău soţ că nu poţi să faci copii.”* Fata îi răspunde: *„Ba pot Părinte.”* Părintele îi repetă: *„Ba nu poţi mă, şi ştii de ce nu poţi?”* Fata răspunse că nu ştie. Părintele îi zice: *„Mă, tu lucrezi în mediu cu raze Rőntgen (X), aşa-i mă?”; „Da, Părinte”*, îi răspunse fata. Părintele adăugă: *„D-aia nu poţi mă, că tu eşti iradiată.”*

Când Părintele Arsenie a ajuns în dreptul unei femei tinere din Făgăraş, femeia a început să plângă în hohote şi i-a spus Părintelui că are mari necazuri cu soţul ei şi nu ştie ce să mai facă cu el. Părintele a întrebat-o dacă nu are o fotografie cu el. Femeia i-a dat Părintelui fotografia cu soţul ei, dar nu a îndrăznit să spună Părintelui mai mult, de ruşine (soţul acestei femei era homosexual). Părintele, privind fotografia, a zis cu glas tare: *„Mă, pe ăsta se dărâmă zidul, lasă-l mă!”* Femeia a divorţat de el la scurt timp.

O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele Arsenie. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-şi laude copilul şi a zis: *„Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte!”* Părintele, privindu-1, a zis cu un glas domol, zâmbind: *„Da mă, îi cuminte”*, apoi a adăugat tare să audă toată lumea: *„Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!”*, lăsând-o blocată pe biata femeie şi pe copilul ei.

Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele Arsenie pentru că avea mari probleme cu soţia lui, fiind foarte nervoasă. Şi i-a spus Părintelui Arsenie că nu ştie ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: *„Mă, câţi copii aveţi?”* Colegul îi spune: *„Unul Părinte, că viaţa îi grea şi nu am cu ce să-i cresc.”* Părintele i-a spus imediat: *„Mă, nu unu-doi, ci patru-cinci copii să ai mă, ai înţeles?!”* Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, şi când a ajuns în dreptul uşii bisericii să dea să iasă afară, Părintele i-a strigat tare: *„Lasă mă copiii să vină, nu unu - doi, ci patru - cinci mă, că dacă nu, va înnebuni, mă. Să ţii minte ce ţi-am spus!”* Desigur că acest avertisment 1-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevestei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii, iar soţia lui este cât se poate de liniştită, de calmă, se înţeleg foarte bine şi au şi cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie.

Doi ingineri, soţ şi soţie din fabrica unde am lucrat şi eu, au divorţat din vina părinţilor lui. Când 1-a văzut pe Părintele Arsenie, femeia (Elena G.) a început să plângă şi să-i spună de situaţia ei, că a divorţat de soţul ei din vina socrilor şi ca are şi o fetiţă şi nu ştie ce să facă. Părintele Arsenie îi spune, zâmbind: *„Lasă mă, nu mai plânge, că după 7 ani, vă veţi împăca."* Nu ştiu dacă inginera 1-a crezut sau nu pe Părintele Arsenie, pentru că 7 ani, nu sunt 7 zile sau 7 săptămâni, sau 7 luni, ci…7 ani. Cert este că exact la 7 ani s-au împăcat, au mai făcut un copil, iar astăzi trăiesc în pace şi bună armonie.

*(**Bogdan Juncu**, Făgăraş)*

- Părinţii mei s-au căsătorit cu binecuvântarea Părintelui Arsenie, dar timp de 2 ani n-au avut copii. De aceea, s-au dus şi i-au spus Părintelui că dacă ar şti că nu pot avea copii, atunci ei ar dori să ducă o viaţă curată, cum zicea şi pravila Părintelui (*„binecuvântată e numai zămislirea de prunci"*). Părintele însă le-a zis: *„Nu mă, Dumnezeu să vă binecuvânteze căsătoria cu copii."* A rămas apoi însărcinată, dar se simţea foarte - foarte rău. S-a dus la Părintele la Sâmbăta, iar Părintele i-a spus: *„Suferă şi tu, că şi suferinţa asta are un rost."* Când a ajuns la maternitate, din cauza complicaţiilor, au venit să o consulte un medic şi o asistentă şi s-au mirat foarte tare: *„Extraordinar, cum de ai rămas însărcinată!"* Aşa am apărut eu pe lume. Îi datorez viaţa Părintelui Arsenie şi de aceea am curaj să mărturisesc despre el.

O femeie din oraşul Victoria (lângă Făgăraş) era foarte rău bătută de soţul ei pentru că mergea la biserică. Soţul era propagandist de partid şi probabil avea neplăceri la serviciu. Femeia mergea pe ascuns la Mânăstirea Sâmbăta de Sus de unde se întorcea cu nişte saci de urzici, pentru a nu da de bănuit unde fusese. La un moment dat, soţul ei şi-a dat seama de unde vine, şi, după o bătaie straşnică, a trântit-o şi s-a repezit la ea cu un cuţit ca s-o omoare. În disperare, femeia 1-a strigat în gând pe Părintele şi în acel moment, soţul a încremenit cu cuţitul în mână deasupra ei. Când s-a dus la Părintele, i-a povestit toate cele întâmplate iar Părintele i-a răspuns: *„L-am tot lăsat, dar când am văzut că depăşeşte măsura, am zis: «Până aici!»"*

*(**Maica Adriana**, Schitul Cornet)*

- Au venit doi concubini la Părintele să-1 ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: *„Mă, tu du-te la soţia ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soţul tău, că ai trei copii.“* Au rămas aceia uimiţi: De unde ştie!?

(Pr. Nicolae Boboia)

- În 1939 mă aflam la Mânăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd şi acum acea scenă când o femeie îşi ducea în braţe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă şi de unde este, i-a zis: *„Ei, ce să-ţi fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paşti. Aşa este?”; „Aşa“*, a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca şi Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e şi ruşine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al mustrării, care să ne aducă aminte de justiţia divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înţeleptul Solomon: *„Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustieşte.”*

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-şi piardă rădăcina, sămânţa şi numele, Ezdra a chemat poporul la pocăinţă şi rugăciune şi au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru, ca să rămână cu nume, cu sămânţă şi cu rădăcină, este reaşezarea sfinţeniei familiale. Nici o problemă nu 1-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfinţenia vieţii familiale. De aceea, mi-aş îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieţii noastre familiale. Avem obligaţia să nu lăsăm ţara calomniată prin prostituţie şi înjosiri ale familiei. Aşa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem şi noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorţurile, toate cele ce au compromis familia).

(Pr. Ioan Sabău)

Sfaturi şi îndemnuri

ale

Părintelui Arsenie

- Pe cei necununaţi să nu-i împărtăşeşti.
- Părul pe ochi la băieţi şi fete le strică şi mintea.
- Copiii - şcolari să se culce la ora 10 (22) seara şi să se scoale la ora 5 dimineaţa, ca să poată învăţa. Şi să se ferească de prieteniile rele. [numai în timpul somnului dintre orele 22 - 24 organismul uman produce un hormon de creştere şi refacere a celulelor. Când dormim în afara acestor ore, celulele (şi organismul întreg) se odihnesc, dar nu se repară, nu se refac. Rezultatul: cei ce nu dorm între 22 - 24, îmbătrânesc mai repede şi nu au detentă (spontaneitate) fizică şi mentală.]
- Cine face curte nu face carte.
- Tinerele fete, după 20 de ani să se căsătorească, să nască copii, căci ispitele mari sunt. Singurătatea nu e bună: şi o fată poate cădea uşor. Examenele se iau mai uşor în stare de înfrânare, de castitate, pentru că se convertesc mai uşor energiile în inteligenţă. Se ştie că marii savanţi îşi convertesc, endocrin, energia lor aproape total şi nu au avut nevoie de femeie.
- Căsătoria e sacul cu păcate, mărită-te şi ia-1 în spate.
- În timpul sarcinii, mama să nu stea în fum şi să nu ia medicamente.
- Dacă nu-i dă pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexuală.
- Decât cancer, mai bine copii. Iobagii aveau câte 16 copii. Şi erau slugi!
- Copiii născuţi numai după distracţii şi destrăbălări au ieşit răi.
- Copiii nefăcuţi strică pe cei făcuţi.
- Cei care opresc copiii de la credinţă sunt osândiţi mai rău ca sinucigaşii.
- Dacă nu poţi vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbeşte cu Dumnezeu despre ei.
- Căsătoria-i pentru mântuire şi prunci, nu pentru plăceri şi desfrânare.
- Din cauza avorturilor ne vor stăpâni ţiganii.
- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.

- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune. [notă: Creierul nu a evoluat în aşa fel încât să se fi obişnuit cu pantalonii la femeie; el fiind obişnuit de sute de ani cu o imagine a femeii purtând rochie. Subconştient, când bărbatul vede o femeie în pantaloni, primeşte un stimul de senzualitate, care de-a lungul timpului schimbă modul în care funcţionează creierul la bărbaţi (primind în timpul zilei acest stimul încontinuu). Bărbaţii tind să se obişnuiască cu secreţa hormonală si chimică rezultată datorită acestui stimul şi să caute stimuli mai puternici din partea femeilor, de unde foarte multe împotriva firii.]
- Abstinenţa sexuală dă vigoare, dar din când în când, rar, trebuie soţii să se împreuneze, în afară de posturi (Sf. Ap. Pavel). Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.
- Vrei copii puţini? Nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă, ca să puteţi face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.
- Femeia e necesar să fie căsătorită, de la vârsta împlinirii fiziologice, după 20 de ani. Pentru menţinerea sănătăţii are nevoie de combustibil masculin, care se poate obţine numai în viaţa conjugală, legală civil şi bisericeşte; ce se face prin desfrânare este spre pedeapsă. Femeile care nu primesc combustibil masculin, fie din lipsa căsătoriei, fie că se abţin de la raporturi conjugale, ajung la anxietate (stare de neliniște, de aşteptare încordată, însoţită de palpitaţii, jenă în respiraţie etc., întâlnită în unele boli de nervi), nevroze, agresivitate etc. Acestea pot fi şi efecte ale văduviei forţate (moartea prematură a soţului) sau ale sterilităţii.
- Onania are urmări foarte grave. [notă: malahia omoară celulele nervoase, singurele din corp care nu se mai refac]

Excurs

Urmările Onaniei
Extras din Cartea "Cărarea Împărăției" de Arsenie Boca

- Presupunem că un copilandru, la primele anunţări ale instinctului, cade în viciul onaniei. Nu-l află părinţii, face excese, e din ce în ce mai retras, mai tăcut, mai obosit, nu mai învaţă la şcoală; memoria – scoarţa cerebrală a minţii – e atinsă; nu mai e agerită de hormonii ce izvorau din sectorul respectiv, încleştat de viciu. Cu alte cuvinte, mintea se tâmpeşte şi încă repede. Creşterea corpului încetinită, cearcănele vinete pe lângă ochi îl dau de gol – pentru cine ştie să vadă. Imaginaţia nu mai e vioaie, nu-i mai place joaca, parcă e bătrân, serios, şi, mâinile – cu care a greşit – îi tremură. Iarăşi dovadă că nervii sunt într-o primejdie.

Dacă n-are norocul să dea de un sfat, sau măcar de o carte, sporind cu vârsta, sporesc şi urmările viciului, după cum urmează.

Pomeneam că glandele genezice au o dublă funcţiune: una endocrină, vărsând hormonii în sânge, şi alta externă, formând celule genezice. De îndată ce viciul sau desfrânarea de orice fel, şi la orice vârstă – cazul e acelaşi – încleştează pe om, atunci ţesuturile glandelor masculine sau feminine, sunt peste măsură de mult solicitate şi silite să furnizeze material extern şi, prin urmare, nu mai pot secreta şi mediul endocrin. Acest dezechilibru se răsfrânge asupra sistemului nervos, în felul că celulele nervoase, nemaiavând agenţi simulatori cuveniţi, degenerează, mai întâi funcţional, şi insul respectiv începe să fie un fleşcăit; iar dacă desfrânarea continuă, celula nervoasă moare. Desfrânarea omoară milioane de celule nervoase.

Mai trebuie ştiut şi aceasta că toate ţesuturile se refac, afară de celula nervoasă. Omorâtă o dată, nu mai învie niciodată.

Presupunem că tânărul-bătrân vrea să fie şi el în rând cu lumea, vrea să se însoare. Nu izbuteşte. Nici pe el nu-l prea atrage femeia şi nici fetele nu se simt atrase spre el. Ce e la mijloc? Viciile instinctului i-au stins vioiciunea, i-au şters farmecul, l-au fleşcăit cu totul, nu mai aprinde dragoste, ci milă. De milă, ca de silă, nu faci casă.

Doctorii sfătuiesc: femeile sau căsătoria. Firește, un viciu nu va ieşi cu alt viciu, – chestiunea rămâne mereu într-un cerc vicios. Dar căsătoria, chiar dacă se face, poartă ponoasele trecutului şi mustrările viitorului.

Astfel bărbatului, de pe urma viciilor de tot felul şi de pe urma dezechilibrării funcţionale totale sau locale a sistemului său nervos, i se întâmplă că pierde frâna nervoasă a ritmului său funcţional şi nu se va potrivi poate niciodată cu ritmul femeii sale – neostenită în astfel de vicii. Osteneala şi scârba ei abia acum încep, căci mereu va rămâne nemulţumită, ceea ce îi va pricinui nevroze, dureri regionale şi gânduri de căutare în altă parte. Nu e ea de vină că-l va părăsi, ci trecutul bărbatului se răzbună. Bărbatul, aşa cum l-au desfrânat viciile, nu mai corespunde instinctului maternităţii femeii sale, şi aşa trebuie sa-şi tragă plata: rămâne fără urmaşi şi fără soţie.

Dar, să presupunem că, totuşi-totuşi, i se va nimeri ca să aibă şi urmaşi. Aceştia vor purta următoarele poveri părinteşti: o sănătate şubredă, un chip îmbătrânit, diferite neputinţe fără leac, iar de scapă cu zile vor fi nişte chinuiţi ai soartei şi slabi de minte. Cum şi de ce? Iată cum şi de ce: ştim de adineaori că toate faptele insului se înseamnă în două locuri: undeva într-o contabilitate nevăzută, şi al doilea, ceva mai văzut, în grăuncioarele de cromatină, în genezele cromozomilor, adică în factorul biologic al eredităţii. Şi-a distrus părintele cu viciile lui milioane de celule nervoase? Acestea, nemairefăcându-se niciodată, ci totalul celor distruse şi sănătatea la care se găsea în momentul când îşi chema un urmaş pe lume, reprezentând situaţia lui, se şi însemnase în stocul de cromozomi, cu atâtea geneze recesive mai mult, ceea ce n-ar fi păţit dacă ar fi avut o purtare mai bună. Vreţi dovadă la îndemâna oricui? Iat-o, nu lovesc pe nimeni, dimpotrivă simt alăturea cu durerea oricui.

(Arsenie Boca)

Capitolul 11

Catolici, greco-catolici, sectanţi, legionari

„Sectanţii sunt proorocul mincinos“

<u>Catolici şi greco-catolici</u>

- Aici în Copăcel, copăcenii noştri nu ştiu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco - catolic şi Părintele nu primea pe greco-catolici şi pe catolici. Zicea: *„Mergeţi la Voila, la biserica voastră, la preoţii voştri”,* chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui. Părintelui nu puteai să-i spui că eşti altceva decât eşti, că te ştia cine eşti.

În ‘48 când a fost *revenirea* (greco - catolicilor la ortodoxie), Părintele a fost trimis la Alba Iulia. Acolo, în biserica aceea, unde erau adunaţi şi catolicii şi ortodocşii, el a fost trimis ca delegat de la Sibiu. S-a încins acolo o ceartă de nu se mai înţelegea om cu om. Ai noştri (ortodocşii), căutau să-i lămurească, ceilalţi se opuneau şi bineînţeles a ieşit un scandal mare în Biserică.

Părintele parcă nu avea nici un cuvânt să-i lămurească. A ieşit afară din biserică, şi nu departe era o pădure şi a chemat lupii din pădure, şi a început să-i mângâie. Şi cineva a zis: *„Măi, Părintele ăsta Arsenie a chemat lupii din pădure?!; Ia vedeţi, ce face acolo?”* Şi când au ieşit din biserică a început să-i mângâie şi a zis: *„Măi, şi cu lupii ăştia mă înţeleg, numai cu voi nu mă pot înţelege”,* şi din clipa aceea imediat s-a schimbat atmosfera. Părintele şi-a spus cuvântul şi *revenirea* n-a mai fost cu probleme.

(Pr. Ioan Ciungara, *Copăcel)*

- Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfăţişare, ceva aparte de lume şi mi-a intrat la inimă. Nu pot sta fără fotografia lui. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău şi el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: *„Doamne, oare ştie ce am eu în gând să fac?!”* Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus şi de unde ştia ce am eu în gând să fac?

*(**Murar Maria**, 77 de ani, Arpaşu de Sus)*

- Erau greco-catolici atunci, dar care simţeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mânăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtăşanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtăşiţi. Şi a venit Mitropolitul Bălan şi a spus că se pot spovedi şi împărtăşi.

*(**Greavu Toma,** 55 de ani)*

- Cu privire la Biserica Ortodoxa si cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiaşi Biserici; mai spunea despre biserici si mânăstiri, că în vremurile din urma se vor construi multe, dar nu se vor termina.

*(**Sora Aurica Tinca**, Sf. Mânăstirea Sâmbăta)*

- Despre catolici a spus: *„Biserica Catolică este aproape fără greşeală.”*

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

<u>Sectanţi</u>

- Zicea să nu ne prindem mintea cu sectanţii, pentru că nu putem să reuşim cu ei, căci sunt atât de înrăiţi încât: *„Mie, au sărit şi mi-au rupt cartea.”* Părintele a hotărât să le argumenteze din Biblie şi ei, dacă au văzut că nu pot să-i răspundă, au sărit să-i rupă cartea.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Pocăiţilor le spunea că, dacă nu cred în Iisus Hristos [în Dumnezeirea acestuia], în Maica Domnului şi în Sfânta Cruce, vor merge în iad cu Biblia în mână!

*(**Cismaş Eugenia,** 78 de ani, Făgăraş)*

- Părintele Arsenie zicea: *„Sectele sunt proorocul mincinos.”*

*(**Nelu Bica**, 76 de ani)*

- Despre sectari ne-a zis să nu ne legăm, să-i lăsăm în pace, că vor da socoteală.

*(**Morar Gheorghe,** Ucea de Sus)*

- Nişte oameni din Viştea 1-au invitat pe Părintele să facă vecernia în Viştea de Sus. Erau mulţi sectari acolo. Când a ajuns acolo, Părintele a zis: *„Dar ce văd aici? O mulţime de persoane care nu-şi pot face Sfânta Cruce. Să iasă toţi afară!”* Încet-încet, deşi se codeau, au ieşit. Le-a spus Părintele: *„Eu vă cunosc pe voi căci aveţi pecetea satanei pe frunte şi vă arăt cu degetul.”* După ce au ieşit toţi, Părintele şi-a rostit cuvântul.

*(**Beleaua Ileana,** Recea)*

- Părintele Arsenie nu-i suferea pe pocăiţi [notă: nu omul, ci neadevărul nu suferea]. Odată a stat mai mult de vorbă cu unul din ei şi apoi ne-a spus: *„Câte i-am spus. Pe aici a intrat, pe aici a ieşit. N-a ţinut nimic minte din toate ce i-am spus.”*

Într-o zi, de “Duminica Ortodoxiei”, Părintele vorbea despre Cruce, despre icoane şi altele. Erau şi doi pocăiţi în acea mulţime venită din toată ţara care spuneau că icoanele sunt chipuri cioplite şi că e păcat să te închini lor. Erau departe de Părintele, dar acesta a strigat: *„Tu, ăla de acolo. Taci din gură că-ţi cos gura cu drotul!”* [notă: Părintele ştia prea bine cine spune aceasta (nu omul). Adresa făcuta era pentru om, ca odată cu ruşinarea acestuia, acela, care vorbea despre icoane, să părăsească pe om.] Şi a continuat a vorbi despre icoane. Aceia iar au comentat între ei, iar Părintele a zis: *„Mă, n-aţi înţeles? Vă cos gura cu drotul!”* Aceia au înţeles că despre ei este vorba şi au plecat. Erau din Urăguş. Celor ce se uitau după ei le-a spus: *„Nu vă mai uitaţi după ei că şi pe voi vă voi vedea în curând umblând pe alte cărări.”*

Când Părintele era încă la Mânăstirea Sâmbăta, sora mea, Leana, vroia să meargă la o sectă. M-am dus la ea să o conving să vină măcar o dată la mânăstire, dar n-am reuşit. I-am spus Părintelui şi mi-a zis să mă rog pentru ea: *„O să mă rog, dar rugaţi-vă şi*

dumneavoastră, căci n-aş vrea să o văd la pocăiţi." Dar a venit securitatea şi 1-a luat pe Părintele. Eram tare supărată. Părintele însă nu m-a lăsat. Erau în Recea doi bătrâni, soţ şi soţie, cu numele Niculici. Bătrânul a avut probleme la cap, dar Părintele Arsenie 1-a făcut sănătos. În fiecare duminică şi sărbătoare luau pe băiatul lor şi mergeau cu căruţa la mânăstire. Iar femeia a visat că s-a dus Părintele Arsenie la ea şi i-a zis: *„Marie, să te duci la sora Leana a lui Comşa din Recea şi la sora Victoria a lui Floca, să le chemi la mânăstire."* Şi s-a dus şi le-a spus că duminică ei merg la mânăstire şi să-i aştepte în capul drumului să-i ia cu ei în căruţă, că aşa a spus Părintele Arsenie. Victoria n-a venit în acea duminică, ci mai târziu. Sora Leana însă s-a dus şi, deşi nu era Părintele Arsenie acolo, aşa o dragoste a prins de mânăstire, că mergea mereu. A fost şi la biserica din Drăgănescu. Nu-l cunoştea pe Părintele, iar Părintele nu mai lăsa pe nimeni să vină din cauza securităţii. Dar când a ajuns acolo, chiar Părintele i-a deschis uşa şi i-a zis: *„Hai soră Leană în biserică"*, şi a stat de vorbă cu ea. A devenit sora Leana foarte credincioasă. Ţinea toate posturile şi nu lipsea de la biserică în nici o duminică şi sărbătoare. Era cu frică de păcat şi se ruga pentru fetele ei. Era prezentă oricând era ceva de făcut pentru biserică. Le-a întors şi pe pocăite, care deşi nu merg la biserică, nu mai merg nici la pocăiţi. A murit la 88 de ani.

Era la noi unul Toader, căruia Părintele i-a zis că are în pod nişte cărţi de la pocăiţi şi să le dea jos, să le distrugă. Toader a recunoscut că are într-adevăr aruncate prin pod acele cărţi. Apoi Părintele i-a zis că, drept răsplată că 1-a scăpat de acele cărţi, să-1 ducă duminică la mânăstire pe vecinul lui Gheorghe. Acesta era un om gras care mereu spunea că el este un om tare, puternic. Cu greu a reuşit Toader să-1 ducă pe Gheorghe la mânăstire. După Liturghie, Părintele a ieşit din biserică şi i-a luat pe cei doi, ducându-i spre lacuri până au ajuns lângă un bolovan rotund, foarte mare şi i-a spus lui Gheorghe să-l ridice. N-a reuşit nici împreună cu Toader, nici măcar să-l mişte puţin din loc. *„Păi întoarce-1 măi, dacă eşti aşa de tare"*, zice Părintele. Apoi s-a aplecat şi 1-a întors el. Lui Gheorghe i s-a făcut frică când a văzut. *„În primul rând să te rogi la Dumnezeu şi nu să spui că eşti tare"*, i-a zis Părintele. *„Să ai credinţă tare!"*

*(**Paraschiva Anghel,** Dejani)*

<u>Legionari</u>

- Eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea şi le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munţi. [...] Am asistat la convorbirile de pe malul lacului dintre Părintele Arsenie şi cei paraşutaţi prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistenţa românească. Cred că printre ei era şi Vică Negulescu, cel care a scris de curând o carte în care nu spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. Nu! El o făcea în numele credinței creştine şi în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutaţi.

(***ÎPS Antonie Plămădeală -*** *în volumul Amintirile Mitropolitului Antonie Plămădeală*, Bucureşti, 1999)

- Odată a venit la Părintele un partizan, dintre aceia care au opus rezistenţă comunismului în munţi, şi i-a spus Părintelui: *„Părinte ce să fac? Să mă duc cu puşca în munţi sau nu?”*, la care Părintele îi spune că nu poate lupta cu două arme: ori cu puşca, ori cu crucea.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Le da sfaturi la tineri să se ducă să-şi facă datoria pe front. Partizanilor care s-au împotrivit regimului comunist le spunea însă că nu puteau să fie şi cu crucea şi cu arma în mână. Ei erau şi cu Dumnezeu, dar erau şi cu arma. Unii ascultau, alţii nu ascultau.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Despre legionari spunea că-s oameni credincioşi, dar prea se jură; acesta era „salutul” lor: „ Jur!” Juratul este un păcat.

*(**Paraschiva Anghel,** Dejani)*

Sfaturi şi îndemnuri

ale

Părintelui Arsenie

- Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creştinilor îi va hotărî să lase la o parte orice vrajbă confesională şi să fie una, cum au fost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei până nu vor veni şi la mintea aceea să asculte şi să împlinească, măcar la sfârşit, rugăciunea cea mai de pe urmă a Mântuitorului în lume. Poate că în vremile acelea abia vor mai fi creştini, dar oricâţi vor rămâne, aceia trebuie să treacă peste ceea ce ar fi foarte bine să treacă creştinătatea vremii noastre şi să fie una. Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creştinătăţii întârzie Doamne, până când?

- Se vorbeşte de unirea Bisericilor, deci de ajungere la sobornicitate. La sobornicitatea Bisericii ajung cei ce renunţă la confesionalitate… Tendinţa Papei de a atrage în acelaşi staul pe toţi creştinii nu se va realiza niciodată. Papa nu va ajunge niciodată la o turmă şi un păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.

- Sectarii au provocat o libertate catehetică care-i duce la erezie.

- Diavolul ştie şi el Scriptura, însă diavoleşte, deoarece mintea lui fiind nebună, strâmbă înţelesul oricărui cuvânt, de vreme ce el nu stă în adevăr, ci în minciună.

- Dracii nu au putere asupra creştinului ortodox, botezat după rânduială, în Biserică. Botezul pocăiţilor (de tot felul) este lepădare de primul botez drept şi e păcat.

- Nu da cu bâta în viespile sectare.

- Ba unii vor ajunge ca, cu ajutorul demonilor, luându-se după amăgiri satanice, să pogoare chiar foc din cer amăgind chiar şi pe sfinţii adevăraţi. Aceştia sunt mucării de azi, din mijlocul vostru, adică sectarii, care atunci când vor fi lepădaţi de dreptul Judecător vor zice: *„Doamne nu am făcut minuni în numele Tău? Nu ne-am închinat noi Ţie?”* La toate acestea Dumnezeu le va răspunde: *„Duceţi-vă de la Mine blestemaţilor fiindcă nu vă cunosc pe voi.”*

Capitolul 12

Dacă vreţi preoţi buni, naşteţi copii creştini

- Au venit odată nişte studenţi de la teologie la Părintele Arsenie la Sâmbăta: *„Părinte, ieşim şi noi preoţi dacă Dumnezeu ne va rândui. Cu ce putem noi să demonstrăm la lume că există Dumnezeu?”* A zis Părintele: *„Foarte bine, bună întrebare, dar să-mi răspundeţi voi mie, cu ce demonstraţi că există Dumnezeu.”* S-au apucat, au luat după Scriptură, nu răzbeau nicicum; i-a lăsat Părintele până seara şi n-au putut să spună răspunsul perfect. La care Părintele Arsenie le spune aşa: *„Mă, prezenţa voastră trebuie să demonstreze existenţa lui Dumnezeu, când te vede lumea pe tine, să zică că există Dumnezeu.”* Mai zicea Părintele Arsenie: *„Dacă vezi un preot beat în şanţ, ridică-l şi du-1 acasă şi a doua zi du-te şi te spovedeşte la el, că harul nu i se ia.”*

*(**Gheorghe Silea**, 45 ani, Sâmbăta de Sus)*

- Eram la şcoala normală când 1-am cunoscut pe Părintele Arsenie. Ne ducea în pădure şi acolo ne adunam mulţi studenţi, printre care multe fete care astăzi sunt stareţe de mânăstiri. Trăiam o viaţă foarte frumoasă. Părintele Arsenie zicea atunci când se duceau femeile la mânăstire: *„Măi Mărie, de ce nu te duci la biserică în satul tău?”; „Apoi vezi Părinte, părintele nostru mai pipă, mai bea, nu-i ca dumneata.”; „Ai copii, ai fete măritate; să te duci şi să spui la fetele tale să zămislească copii, care să se facă preoţi aşa cum vă place vouă.”*

Părintele Arsenie ne spunea şi căuta să spună la lume şi la tineret, că atunci când se căsătoresc e un moment mare. Spunea: *„Măi, nu rasism, nu sângele albastru trebuie urmărit, ci să naştem copii creştini.”*

Eu am fost în 1985 în America şi când am văzut biserica lui satan am rămas uimit: iată că satanismul e o realitate. De aceea nu mai avem nici preoţi.

*(**Pr. Dâmboiu Victor,** Râuşor)*

- Părintele dădea sfaturi de convieţuire conjugală creştinească, sfaturi de moralitate, de lăsarea poftelor rele, de felul cum trebuie aduşi copiii pe lume: în credinţă şi în rugăciune. Le

spunea oamenilor: *„Dacă vreţi să aveţi preoţi buni, aduceţi pe lume copii buni, din care să iasă preoţi buni.”*

(Pr. Ioan Sofonea)

- Pe cei ce furau îi descoperea; pe femeile vopsite le certa; pe fumători îi oprea de la fumat; pe preoţii care fumau îi certa aspru şi le zicea: *„Voi sunteţi purtători de Hristos că vă Împărtăşiţi şi-L aveţi pe Hristos în voi, şi voi îi puneţi lui Hristos ţigara în gură. Foc îi daţi lui Hristos, foc vă va da şi El vouă!”*

*(**Ierod. Domeţie**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- Părintele ne-a spus aşa: *„Eu am fost pictat în pântecele maicii mele, fiindcă mama mea când o văzut că-i însărcinată s-a uitat la icoana Maicii Domnul şi a zis: « Maica Domnului, îţi cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îţi slujească ţie, Maicii Domnului şi Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer.» Ea mergea în câmp la sapă şi vedea înaintea ei, la sapă, cum săpa, icoana Maicii Domnului la care s-a închinat. Tot timpul ea vedea icoana aia. Mama a pictat icoana Maicii Domnului în sufletul ei şi eu am ieşit pictor. Am fost pictat din pântece!”* Şi mai spunea Părintele: *„De ce nu faceţi şi voi femeilor aşa, să vă rugaţi la Dumnezeu cât sunteţi însărcinate, să citiţi Visul Maicii Domnului, să citiţi cărţile bisericeşti. Apoi, dacă nu faceţi rele, vă iese şi copilul aşa cum îl doriţi.”*

*(**Miloşan Vionela**, 71 de ani, Recea)*

- Odată mi-a spus: *„Măi, să nu cumva să judecaţi pe preoţi, căci cei ce judecă pe preoţi ajung la judecata lui Dumnezeu. Şi ei greşesc, şi ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoţi, să mă dai exemplu pe mine… .”*

„Bate-voi păstorii şi se vor risipi oile.” Biserică fără preoţi nu există şi nici preoţi fără Biserică.

*(**Morar Gheorghe,** Ucea de Sus)*

- Soţia Părintelui Răduleţ era însărcinată cu Anişoara care acum e la facultate şi i-a arătat fotografia cu părintele şi zice Părintele Arsenie: *„Mă, ce smerenie. Ceilalţi preoţi care slujesc la Sfântul Altar l-ar mânca!”*

*(**Ana Riţivoiu**, Sibiu)*

- M-am dus ca preot şi m-a întrebat: *„Tu de ce nu ai barbă.”; „Părinte, sunt preot tânăr şi… .”* S-a uitat la mine (era multă lume) şi a zis: *„Nu-i nimic, o să-ţi laşi tu”*, şi mi-a arătat aşa, trei degete, le-a înclinat spre mine. Şi exact după 3 luni a murit tata, şi atunci a trebuit să-mi las barbă. Şi am ţinut canonul ăsta de atunci.

Părintele a spus unui preot din Voivodeni: *„Măi, puţini preoţi sunt ca tine!”* Acest preot nu exagera cu nimic, nu slujea decât numai în duminici şi sărbători şi avea aşa o vorbă aşezată şi un pas aşezat. Pe omul ăsta eu aşa 1-am ştiut 40 de ani cât am fost împreună. El a fost lăudat de Părintele Arsenie, pentru felul lui aşezat, domol; niciodată nu se grăbea, nici la pas, nici la vorbă, cu un echilibru moral deosebit.

L-am întrebat pe Părintele, ca preot, despre acele dezlegări ale Sfântului Vasile şi mi-a spus: *„Tu să nu le faci! Tu cunoşti pe preotul din Hârseni, Nicolae Ţeposu, care zice: «Părinte Arsenie, eu citesc dezlegări şi am succes… vin creştinii la mine… .» Măi, nu le mai citi, că nu-s pentru tine, lasă, să le citească călugării. «Nu Părinte, eu nu mă pot lăsa.» Măi Nicolae, are să te bată Dumnezeu, diavolul are să vină asupra ta. Nu m-a ascultat şi vezi cum l-a bătut diavolul, soţia l-a părăsit, familia s-a destrămat, copiii 1-au părăsit în parohie, i-a stricat diavolul viaţa de preot.”*

Zic: „Părinte, dezlegările acestea sunt puse în Molitfelnic. Explicaţi puţin taina asta, de ce totuşi dacă poţi să-l ajuţi pe om, să nu-l ajuţi?” Şi iată ce mi-a spus: *„Dacă Dumnezeu vrea să îndrăcească pe cineva, lasă să rânduiască Dumnezeu ce va fi cu el, nu trebuie să te amesteci tu în planurile lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu aşa vrea să-l mântuiască pe omul acela.”* [notă: păcatele care trebuiau ispăşite de cel demonizat sunt ispăşite de cel care a scos demonul din dânsul, de unde necazurile la preotul respectiv. Monahii duc o viaţa, ce le permite să duca aşa păcate.] Biserica Romano - Catolică a canonizat o îndrăcită pentru munca ei cu ispitele timp de o viaţă, lucru care a stârnit uimire în Răsărit. Părintele aşa spunea: că Dumnezeu, dacă vrea pe cineva să-1 îndrăcească, să-1 chinuie, ştie pentru ce. [notă: atâta timp cât pe suflet se află aşa un păcat, acesta nu poate sta în lumină, de unde şi

nevoia de aşa ceva. Nu pentru chin, ci pentru viața veşnică.] Păcatul poate să vină şi de 1a al şaptelea neam.

Dacă cineva mergea cu un copil bolnav, un necaz, îi spunea: *„Păi da, uite, păcatul ăsta 1-a avut stră-străbunicul şi va trebui plătit de 7 generaţii."* Sau păcatul merge până la a1 7 - lea neam, cum spunea Părintele. Părintele spunea că diavolul stă liniştit acolo ca un trântor întru-un stup; dacă te duci cu băţul şi zgândări acolo, albinele vin asupra ta; şi bineînțeles că, dacă nu-1 laşi în pace, şi-1 pomeneşti în dezlegările acestea, şi nu eşti bine pregătit sau nu e familia bine pregătită, nu e bine şi nu e potrivit.

*(**Pr. Ioan Ciungara,** Copăcel)*

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Vine timpul, şi e foarte aproape, când toţi preoţii vor repara bisericile, iar alţii vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta întrânsele. Roadele slăbirii în dreapta credinţă a teologilor în facultăţi şi seminarii vor fi preoţii, care vor fi şi mai slabi ca învăţătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispare, ultima redută va fi Sibiul, dar va cădea şi acesta. Dumnezeu nu forţează mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.
- Fraţilor, ascultaţi de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoţii ei, aşa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

Interiorul Bisericii Sf. Elefterie Nou din Bucureşti

Pictură relizată de Părintele Arsenie Boca

Capitolul 13

Maica Zamfira

„Sunt însurat şi am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”

- Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în Altar (citea pomelnicele şi era fără haine preoţeşti, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: *„A venit şi nevasta pictorului.”* După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar şi pentru mine care auzisem vorba lor: *„Măi, eu sunt călugăr şi sunt aşa cum m-a făcut mama.”*

*(**Bălan Silvica**, Făgăraş)*

- Într-o zi a venit la dânsul o fată cu gând să-l ispitească, dar Părintele îi zise: *„Tu, fată, văd că îţi cauţi mirele, dar pregăteşte-te că e pe drum şi vine să te ducă.”* Şi după câteva zile i-a venit mirele (moartea) şi a dus-o.

*(**Ierod. Domeţie**, Mânăstirea Brâncoveanu)*

- A fost întrebat odată de cineva dacă este căsătorit şi el a răspuns: *„Da, sunt însurat şi am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”* [notă: Mirele fiind Iisus Hristos]

*(**Pr. Ioan Sabău**, 89 de ani)*

- Maica Zamfira l-a ocrotit foarte mult pe Părintele Arsenie.

*(**Gherghe Silea,** 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

Capitolul 14

Alte mărturii
despre
darurile şi sfinţenia Părintelui Arsenie

- Tatăl meu povesteşte că într-o duminică dimineaţa a pornit, împreună cu încă cineva, spre Mânăstirea Sâmbăta de Sus, cu bicicletele; însă drumul este lung şi greu din satul său natal, Hârseni. Plecaseră şi cam târziu de cum procedau de obicei şi sperau să ajungă măcar la predică. Din satul Lisa, urcuşul fiind şi mai greu, aveau tendinţa de a renunţa, însă simţeau un îndemn să se silească încă. Părintele terminase Sfânta Liturghie şi le spusese oamenilor că o să mai întârzie cu predica căci trebuie să mai ajungă cineva de pe drum. De abia după ce au ajuns, a început predica. Bunica, care era de faţă la slujbă, s-a mirat mult când a văzut pe cine a aşteptat Părintele cu predica.

Tot tatăl meu povesteşte, că a fost de faţă când s-a întors de pe front un tânăr, pe care-1 spovedise Părintele cu o lună înainte de a pleca şi îi spusese să vină la împărtăşit după o lună de la întoarcerea de pe front. Mărturiseşte că avea mantaua toată ciuruită de gloanţe şi din buzunarul de la piept a scos un glonţ pe care i l-a arătat Părintelui şi i-a spus că se oprise acolo. Părintele i-a răspuns: *„**Dumnezeu nu se lasă împuşcat de gloanţe!**”*

*(**Maica Adriana Şerb**, Schitul Cornet)*

- Preotul care este acum la Drăgănescu, părintele Petcu Lucian, vorbea cu o fată din Voila cu care era coleg de grupă la Facultatea de Fizică din Bucureşti; erau prieteni şi ea era credincioasă, mergea la biserică, iar mama ei era unul din ucenicii părintelui Arsenie. Mergea la Patriarhie cu prietena lui. Era foarte deştept. Ea l-a convins să meargă la Părintele Arsenie. Când a intrat la Părintele şi l-a văzut, a simţit un curent de sus şi până în călcâie. Din momentul acela s-a convertit. Printre discuţiile ce le-au avut atunci, Mărioara, prietena părintelui Lucian, i-a spus părintelui Arsenie: *„Părinte, dintre noi doi nu ştim care-i mai bun”; „Mă, întotdeauna cel care merge la biserică este mai bun decât cel care nu merge la biserică.”* După mai mulţi ani s-au căsătorit cu binecuvântarea părintelui Daniil, pe care 1-au avut ca duhovnic şi care i-a îndemnat să se căsătorească. După ce s-au căsătorit Părintele

Daniil i-a spus lui Lucian: *„Te duci şi faci teologia.”* A doua zi era ultima zi de înscriere la Teologie. S-a dus şi s-a înscris la Teologie şi a terminat, apoi a făcut şi masterul. După aceea s-a preoţit ca preot misionar şi s-a dus preot la Drăgănescu.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Nu punea mâna pe bani zicând că sunt deşertăciunea deşertăciunii şi spurcăciunea pământului.

*(**Bârsan Elena**, Sâmbăta de Sus)*

- A venit odată un om bătrân, mai necăjit, a venit cu puţină făină şi cu un pomelnic şi bani. Şi zice: *„Am adus şi eu Părinte, să-mi faci şi mie o rugăciune”; „O moşule, du făina acasă şi banii, şi adu pomelnicul.”*

În Braşov, mi-a spus cineva că e o femeie care deschide cartea şi de fiecare dată când am vrut să mă duc la ea, s-a întâmplat câte ceva de nu m-am putut duce. Şi Părintele mi-a spus: *„Unde ai vrut să te duci? La o femeie care ştie şi spune? Să nu laşi Biserica pe femei şi pe ghicitori şi altele de felul acesta. La biserică să te duci.”*

(Streza Maria)

Excurs

Despre ghicitori si astrologi

Isaia 47, 10 - 15

10. întru fărădelegile tale tu nădăjduiai şi ziceai: **"Nimeni nu mă vede!"** Înţelepciunea ta şi ştiinţa ta te-au amăgit astfel, că ziceai în inima ta: "Eu şi nimeni alta nu este ca mine!"

11. Drept aceea va veni peste tine o nenorocire pe care tu nu vei şti să o înlături cu frumuseţea ta şi te va copleşi nenorocirea pe care tu nu o vei putea ocoli şi pe neaşteptate va da peste tine pieirea, fără să fi avut vreme s-o **prevesteşti**!
12. Păstrează pentru tine fermecătoriile tale şi vrăjitoriile cu care te-ai trudit din tinereţe, poate îţi vor sluji, poate vei insufla temere!
13. Tu te-ai obosit **întrebând** pe atâţia **sfătuitori**! Să iasă la iveală şi să te izbăvească **acei care măsoară cerul şi iscodesc stelele**; care în fiecare lună nouă spun ceea ce se va întâmpla.
14. **Iată-i ca pleava pe care o mistuie focul, aşa vor ajunge ei** şi de puterea flăcărilor viaţa lor nu vor putea s-o scape căci nu va fi jeratic la care să se încălzească, nici vatră ca să stea dinaintea ei.
15. Aşa se va întâmpla cu aceia pe care te-ai ostenit să-i întrebi şi cu care ai făcut negoţ din vremea tinereţii tale. Fiecare va pleca la ale sale şi **nimeni nu va fi să te scape.**"

- L-am căutat pe Părintele la Drăgănescu cu o problemă mare. Şi a zis Părintele: *„Ştiu că aveţi un necaz mare, dar nu trebuie să vă supăraţi, ştiu că băiatul vostru este închis. Să nu vă fie teamă, el nu are vină nici în valoare de 50 de bani, el a fost mult mai în urmă ca ceilalţi."* Doar un avocat din Piteşti, singurul, la rugămintea mea l-a susţinut pe fiul nostru, după puterea lui. Nici un avocat nu vroia. A fost un proces cu uşile închise (Popa Gică a fost preşedintele Congresului de Judecată, care l-a judecat şi condamnat pe Ceauşescu la moarte. Atunci îi judeca pentru ani grei de puşcărie pe cei care erau împotriva lui Ceauşescu şi apoi îl judecă şi pe Ceauşescu!).

***(Şerban Ioan**, Voila)*

- Unui om din Sâmbăta de Sus i-a zis Părintele: *„Tu când mori o să fi anunţat."* Şi el zice: *„Dar cine mă va anunţa."; „Lasă că o să vezi tu atunci."* După vreo 20 de ani a venit la mânăstire ca paznic şi o dată spune: *„Mă duc până la Părintele că nu mă simt chiar bine, să mă ajute puţin."* Şi când s-a dus, Părintele l-a recunoscut şi i-a spus: *„Să te pregăteşti de o cale lungă"*, dar el n-a întrebat ce fel de cale şi când a venit acasă mi-a zis: *„N-o fi ăsta anunţul de care mi-a spus Părintele?"* Peste 2 săptămâni a murit omul.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Erau la mânăstire doi oameni, Gheorghe şi Gheorghe, cu acelaşi nume; pe drum, unul din ei aprinse o ţigară de la celălalt şi Părintele când i-a întâlnit le-a zis: *„Gheorghe a dat, Gheorghe a luat”,* şi au rămas oamenii aşa miraţi. Nu accepta patimile astea!

Am avut o mătuşă care era foarte bolnăvicioasă, a avut vreo 5 operaţii la stomac. Unchiul era un om cât un munte şi a mers la Părintele într-o zi şi i-a *zis: „Părinte, am amarul ăsta de femeie; se mai face bine?”,* şi Părintele îi spune: *„Vezi tu, brazii ăia din vârful muntelui, ăia cad mai repede decât tufele astea care se ascund aşa de vânt, totdeauna vântul bate-n brazi nu-n tufe“*, n-a durat mult şi unchiul a paralizat, 3 ani a stat pe pat, apoi a murit şi mătuşa a trăit 80 şi ceva de ani; era numai o mână de femeie, foarte energică şi foarte puternică şi bineînţeles că îl pomenea mereu pe Părintele Arsenie.

Când predica odată, acolo în pădure, a început să se facă de ploaie, cum vine ploaia la munte, repede; toată lumea a început să se mişte pe acolo cu umbrelele. Părintele le-a spus: *„Pune-ţi măi umbrelele, că nu plouă.“* Era furtună, dar acolo nu ploua. Părintele avea şi puterea asta de la Dumnezeu, să stăpânească natura.

Tot la Sâmbăta, într-o perioadă, Părintele n-a vorbit, îmi spunea o vecină, deşi slujea. Şi-a luat un canon al tăcerii, nu ştiu ce s-a întâmplat. Când graiul i s-a deschis şi şi-a dat drumul era în timpul prefacerii; când a zis *„Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor”,* a început să se cutremure mânăstirea, zidurile, de toată lumea s-a înfricoşat… .

La Drăgănescu venise cineva de la Târgu Mureş şi plângea, iar Părintele i-a zis: *„Lasă-l pe bărbatul tău că e securist şi te omoară; taică-său a fost beţiv, bunul său a fost beţiv, ce vrei să ştii mai mult, du-te şi lasă-l repede, că ăla te omoară.“*

La fiecare îi spunea câte ceva şi nici nu se uita la oameni (căci picta), era biserica plină şi spunea: *„[Cutare] ieşi afară, du-te mai fă copii, sau du-te mai îmbracă copii, sau du-te mai botează, pentru că o să ajungi rău de tot.“* Nu era zi sau săptămână să nu fie trenul plin de făgărăşeni, să nu fie biserica plină de făgărăşeni.

Am adus la Părintele pe o doamnă de la Braşov. Nu a avut până atunci „tangenţă” cu Dumnezeu. Fiul ei, plecând pe munte în concediu cu nişte străini din domeniul universitar, nu s-a mai întors. A fost omorât acolo în munte. Ajunge la Părintele Arsenie (femeia aceasta începuse să facă cu ciubărul!) iar Părintele îi zice: *„Tu, să nu mai faci cu ciubărul că n-o să rezişti la ce vezi acolo.”* Şi într-adevăr, ne-a destăinuit femeia ce a văzut acolo, cum 1-au luat, cum 1-au chinuit, cum 1-au legat, cum 1-au omorât. Părintele le-a spus unde să-1 caute şi exact acolo, după îndrumarea Părintelui, după 6 luni de zile, au găsit rămăşiţe din cel decedat. Femeia aceea, din clipa aceea, împreună cu soţul, s-au apropiat în aşa măsură de

Dumnezeu încât, pentru familie, Părintele Arsenie era un sfânt. Numai în Părintele îşi găsea linişte. Aşa plângea biata femeie când am adus-o de la Prislop până la Făgăraş, pentru că îşi pierduse cel mai mare sprijin moral, pe Părintele Arsenie.

*(**Pr. Ioan Ciungara**, Capăcel)*

- O femeie din familia noastră a mers la Părintele şi nu prea avea curaj să se apropie de el să-i spună pentru ce a mers şi a stat, a stat şi dintr-o dată a zis Părintele: *„Hai tu Leano, hai că tu ai năcaz."* A început să plângă şi îi era frică să se ducă. *„Hai că sunt aici femei foarte păcătoase şi mint, dar le-am spus eu adevărul"*, şi s-a dus acolo şi i-a spus: *„Părinte uite, am băiatul ăla bolnav de…"*, iar Părintele i-a răspuns: *„Să ştii că dacă mai trăieşte până la 7 ani şi nu moare, atunci să ştii că mai trăieşte în continuare."* Trăieşte până astăzi!

Mi-a spus că erau o dată la Părintele nişte femei din Lisa, şi aveau 2 băieţi care au făcut lucruri murdare. Două bătrâne s-au dus la mânăstire la Paşti, şi ei fiind beţi pe acolo, că e restaurant lângă mânăstire, şi-au bătut joc de ele; mamele n-au spus nimic, la nimeni, dar Părintele le-a spus: *„Dar voi de ce nu ziceţi de băieţii voştri ce au făcut ? Ce au avut cu femeile alea bătrâne care s-au dus cu ulcica să ia paştile de la Sfânta Mânăstire?"* N-a mai zis nici una nimic, au pus capul în pământ şi au plâns.

*(**Pria Ludovica**, 80 de ani)*

- Odată a venit o femeie, Maria. Părintele i-a zis: *„Tu, Marie să nu mai faci vrăji! Cu vrăjile tale pe mulţi ai vrăjit. Vezi cărarea aceea? Du-te pe ea şi nu te mai opri!"* Şi s-a dus, dar aşa se ducea încât ziceai că o duce cineva.

Mie mi-a zis că o să mă duc la mânăstire, dar n-o să rezist. Şi aşa a fost. Am fost soră la Mânăstirea Bistriţa.

*(**Beleaua Ileana**, Recea)*

- Regelui Mihai i-a spus că pentru nelegiuirile tatălui său va pierde coroana.

*(**Cismaş Eugenia**, 78 de ani, Făgăraş)*

- O femeie foarte frumoasă din Sibiu, numită Olimpia, din familie mare, a venit la mânăstire şi a zis că nu mai pleacă de acolo, că în lume a făcut prea multe păcate. Era ca Maria Magdalena. Nu-i scăpa nici un băiat frumos. De mai multe ori a vrut să se spovedească, dar Părintele i-a zis să mai stea că încă nu este timpul. Odată însă, ea n-a mai rezistat, de încărcătura păcatelor, şi s-a dus la spovedanie. Şapte şerpi au ieşit din ea, zbiera Olimpia în mânăstire, iar Părintele îi spunea: *„De ce ai venit? Eu ţi-am spus să mai stai”*, şi aşa a fost curăţită şi mântuită. Apoi a trimis-o la o mânăstire de maici, aici fiind de călugări.

*(**Paraschiva Anghel**, Dejani)*

- Ştiţi cum a ajuns piatra aceea mare de la Mânăstirea Sâmbăta? Un om din Calbor s-a dus la Părintele ca să-1 roage să facă nişte slujbe pentru soţia lui care era la pat, grav bolnavă. Dar când a ajuns, Părintele i-a luat-o înainte şi i-a spus: *„Măi omule, ia vino-ncoace. Te duci acasă şi nevasta ta te va aştepta în portiţă… .”; „Păi e-n pat Părinte… e în pat, e bolnavă“; „Ascultă ce-ţi spun eu. Ea te aşteaptă în portiţă. Tu ai o piatră mare în curte. Am nevoie de piatra asta. Pui boii la car şi o pui în car.”; „Dar cine o pune în car?“; „Tu cu nevasta, unul de un cap, celălalt de altul.“; „Dar Părinte, are sute de kile!”; „Măi, de ce nu vrei să înţelegi? Crezi în Dumnezeu? Puterea lui Dumnezeu te ajută.”*

S-a dus acasă, a pus boii şi a pus mâna pe piatră cu toată încrederea, au ridicat-o, au pus-o în car şi au dus-o la Sâmbăta.

*(**Lazăr Rudolf- Rudi**, Ucea de Sus)*

- Povestea o bătrânică că atunci când a murit mitropolitul Mladin (era bolnav) după chinuri mari, a venit multă lume la mânăstire deoarece a fost foarte îndrăgit, alături de Părintele Serafim Popescu şi Părintele Arsenie. Înaltul Mladin spunea predici foarte frumoase despre Maica Domnului şi venea multă lume să asculte. Când acesta a murit, Părintele Arsenie era la Drăgănescu, controlat de Securitate. Şi bătrâna povesteşte că a luat o plasă cu mere şi altele, ca să dea de pomană. După înmormântare a văzut undeva, mai la margine, un bătrân mai amărât şi i-a spus: *„Uite, ia astea pentru sufletul lui Mladin.”* Omul i-a zis *„Mulţam”*, şi a plecat cu tot cu plasă. Ea nu intenţiona să-i dea şi plasa, care era greu de găsit, era ţesută din lână. Da, dacă omul nu i-a dat-o, i-a lăsat-o şi nici nu 1-a mai văzut pe acolo.

După cam un an, femeia s-a dus la Părintele Arsenie, 1a Drăgănescu. După ce a spovedit-o, Părintele a scos de sub scaun o traistă şi i-a spus: *„Ia-ţi traista!”*

Două maici (surori) de la Schitul Cornet povesteau că erau nehotărâte dacă să intre sau nu în monahism. S-au dus la biserica Drăgănescu, dar acolo era puhoi de lume. Stăteau şi se gândeau ce ar putea face căci peste o jumătate de oră pleca autobuzul şi n-aveau cum ajunge la Părintele Arsenie. În acelaşi timp, una din ele se gândea cum să-i pună întrebarea: *„Părinte, ce să fac, să mă căsătoresc sau să intru în monahism?”* Stătea cu capul în jos gândindu-se cum să întrebe, când, deodată, a simţit un gând clar, lucid. Simţea că nu-i gândul ei, căci ea nu gândea aşa de clar şi de lucid: *„Dacă vrei să fii monah trebuie să duci şi păcatele tale şi ale neamului, ale neputincioşilor, este o cruce grea, etc. etc. .”* Ştia că nu e gândul ei; era peste puterea ei de a gândi atunci. Acel gând i-a mai venit încă o dată şi atunci a ridicat capul şi s-a uitat de departe la Părintele Arsenie, care peste mulţime, i-a zis: *„Ei, ai înţeles? Acum du-te la autobuz.”* Părintele Arsenie ştia gândurile oamenilor, îi citea ca pe o carte.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Spunea Părintele Arsenie: *„Creştinul adevărat este de tot timpul, în fiecare clipă trebuie să-l întruchipezi în propria ta persoană pe Iisus Hristos.“*

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- Prin anii 1948 mă aflam la Mânăstirea de la Sâmbăta de Sus şi munceam în cadrul mânăstirii la bucătărie şi în alte locuri. În acea perioadă la mânăstire era sfântul Părinte Arsenie care era asaltat de mult popor ce venea din toate părţile ţării; alături de el erau adesea doi oameni de încredere ce făceau ordine, căci era multă lume pentru binecuvântare, iar Părintele era de multe ori obosit deoarece muncea foarte mult şi fizic scoţând pietre din râu - mânăstirea atunci se reconstruia.

Eu eram mai retrasă şi nu îndrăzneam să-1 abordez pe Părintele, dându-mi seama de valoarea lui. În 1948, am mers şi eu să-mi dea binecuvântare căci urma să plece definitiv de aici. Atunci ne-a spus **să ne ţinem de Biserică şi să învăţăm cele patru Evanghelii, să nu uităm pe “ lazării ” [oamenii săraci] de la poartă,** să ne schimbăm viaţa şi să devenim mai buni; toate acestea ni le-a lăsat ca pe un testament. Despre mine a spus: *„Pe tine nu te trimit*

la mânăstire, tu să stai să rabzi anii vieţii aici, în Mânăstirea Sâmbăta”, care e mânăstire de călugări.

*(**Sora Aurica Tinca**, Sf. Mânăstire Brâncoveanu)*

- La câţiva ani după ce 1-am cunoscut pe Părintele, mama mea a paralizat rămânând imobilizată la pat. Am fost nevoită să mă internez cu ea în spital. După externarea din spital, într-o dimineaţă, au sunat la poarta casei noastre două fete, spunând că sunt din Bucureşti. Le-am pus mai multe întrebări pentru a putea să le cunosc mai bine, după care le-am poftit în casă şi le-am întrebat de scopul vizitei lor, la care ele m-au întrebat dacă pot să rămână câteva zile pentru a-mi veni în ajutor la îngrijirea mamei. Surprinsă, le-am întrebat cine le-a trimis şi de unde aveau adresa mea. Fetele sau eschivat şi nu au răspuns. Am acceptat să rămână câteva zile, dar în aceste zile am fost anunţată de la Râmnicu Vâlcea că tatăl meu a murit. Abia după anunţarea morţii tatălui meu am realizat că au fost trimise de Părintele Arsenie pentru a fi lângă mama, eu putând astfel să particip la înmormântarea tatălui meu. Una din fete este măicuţă la Tismana, cealaltă locuieşte în Turda.

Un anume Gheorghe, care locuia în apropierea mânăstirii Brâncoveanu, a mers 1a un târg din Tălmaciu să cumpere purcei. În târg s-a întâlnit cu doi călugări cu care se cunoştea şi care 1-au rugat pe Gheorghe să le ducă şi purceii lor. După ce au cumpărat, au pornit la drum, dar, înnoptându-se, s-au oprit în satul lui Gheorghe. Noaptea, Gheorghe cu soţia lui şi la cererea ei, au schimbat purceii, considerând că purceii mânăstirii sunt mai frumoşi. Dimineaţa şi-au continuat drumul spre mânăstire. La intrarea spre stăreţie, dimineaţa la ora 5, în dreptul porţii mari, au fost întâmpinaţi de Părintele Arsenie, care i-a zis lui Gheorghe: *„Ce făcuşi mă astă noapte, schimbaşi purceii?”* După toate astea, Gheorghe a suferit o cădere psihică, petrecându-şi restul anilor mai mult pe la Mânăstirea Frăsinei.

De câte ori mergeam la Drăgănescu, întâlneam o credincioasă, Mariana Dodi din Bucureşti, care pregătea pliculeţe cu mir şi le împărţea la credincioşi. La această femeie Părintele îi spunea mereu că ea are *„să scape din toate”*. Acest lucru s-a adeverit şi cu ocazia cutremurului din 1977. Locuind la un bloc cu nouă etaje, foarte vechi, împreună cu o femeie care urma să nască şi pe care o găzduia, în timpul cutremurului au intrat sub tocul uşii, aşa cum se obişnuieşte în asemenea situaţii. Instalaţiile fiind foarte vechi, blocul a explodat, aruncându-le pe amândouă în mijlocul străzii scăpând astfel cu viaţă.

(D-na M. A.)

Capitolul 15

Sfârşitul lumii depinde de purtarea lumii

- Părintele Arsenie spunea că *sfârşitul lumii depinde de purtarea lumii*, nu de Dumnezeu, că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă să fie viu, dar noi prin faptele noastre îl forţăm pe Dumnezeu să ne gate odată, că nu ne mai poate suporta. [notă: Pământul nu are o dată la care sfârşeşte, ci o măsura a păcatelor, pe care numai Dumnezeu o ştie. Prin păcate grăbim sfârşitul, grăbim umplerea măsurii. Când aceasta se va umple, atunci va fi a doua Venire, iar după Judecată va fi înnoit cerul şi pământul. Nu este un sfârşit, ci un nou început.]

Am auzit că ar fi lăsat la maicile de la Sinaia un buchet de lumânări, pentru 3 zile şi 3 nopţi, când va veni vremea sfârşitului. Dar nu ştim când va fi acesta. Dacă trăim mai mult poate-1 prindem. Dumnezeu are un plan, dar Dumnezeu nu măsoară timpul în ani, zile; El n-are timp. Şi cum a făcut Dumnezeu cu profetul Iona din pântece şi nu i-a pedepsit pe oameni pentru că a văzut credinţa lor, aşa şi noi dacă ne căim, Dumnezeu poate să mai ţină lumea mii de ani.

Cartea lui Iona 3, 1 - 10

1. Şi a fost cuvântul Domnului către Iona, pentru a doua oară, zicând:

2. Scoală şi porneşte către cetatea cea mare a Ninivei şi vesteşte-le ceea ce îţi voi spune!

3. Şi s-a sculat Iona şi a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Şi Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu; îţi trebuia trei zile ca s-o străbaţi.

4. Şi a pătruns Iona în cetate, zicând: "Patruzeci de zile mai sunt, şi Ninive va fi distrusă!"

5. Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ţinut post şi s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari şi până la cei mai mici.

6. Şi a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, şi-a lepădat veşmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac şi s-a culcat în cenuşă.

7. Apoi, din porunca regelui şi a dregătorilor săi, s-au strigat şi s-au zis acestea: Oamenii şi animalele, vitele mari şi mici să nu mănânce nimic, să nu pască şi nici să bea apă;

8. Iar oamenii să se îmbrace cu sac şi către Dumnezeu să strige din toată puterea şi fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea şi de la nedreptatea pe care o săvârşesc mâinile lui;

9. Poate că Dumnezeu Se va întoarce şi Se va milostivi şi va ţine în loc iuţimea mâniei Lui ca să nu pierim!"

10. Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăinţă, că s-au întors din căile lor cele rele. **Şi i-a părut rău Domnului** de prezicerile de rău pe care li le făcuse [...]

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Spunea că în vremurile din urmă călugării vor fi ca mirenii şi mirenii ca dracii.

*(**Ana Riţivoiu**, Sibiu)*

- Părintele Arsenie zicea: *„Eu vă ajut şi când n-oi mai fi.”* Când a murit (1989), a zis: *„Eu mai puteam să trăiesc, dar nu mai vreau să trăiesc pentru că Apocalipsa e foarte aproape, chiar trăim în timpul Apocalipsei.”* Nu ştiu la ce timpuri să ne aşteptăm, nu vreau să fiu un pesimist, dar cei care au fost în preajma Părintelui când a murit aşa spun.

*(**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)*

- Părintele Arsenie spune că, în Apocalipsă, când se spune *că „vor cădea stelele cerului pe pământ”*, e vorba de oamenii credincioşi, de oamenii lui Dumnezeu care vor cădea în păcat. E vorba de cei despre care profetul Daniel spunea: *„Cel ce va întoarce pe cineva din necredinţă la credinţă, se va mântui pe sine şi va acoperi mulţime de păcate şi va străluci ca stelele cerului.”* Dar aşa de mari vor fi ispitele în vremea aceea că până şi aleşii lui Dumnezeu vor cădea în păcat. De aceea se spune că cei ce vor crede în vremea din urmă vor fi mult mai mari înaintea lui Dumnezeu decât cei ce au crezut în vremea de început, chiar dacă nu vor face ceea ce au făcut cei dintâi. De aceea străduiţi-vă să credeţi cu adevărat.

Sf. Evanghelie după Matei 24, 23 – 27

23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeţi

24. Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.

25. Iată, v-am spus de mai înainte.

26. Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieşiţi; iată este în cămări, să nu credeţi.

27. Căci precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului.

[notă: oamenii care vor crede în hristoşii falşi (în nălucirile sectelor), vor cădea, iar Lumina din ei se va stinge (*„vor cădea stelele cerului pe pământ”).* La a doua Venire, Dumnezeu Fiul vine să facă Judecată, iar nu minuni. Vine în slavă cu zeci şi zeci de mii de îngeri. Nu va păşi pe pământ, căci vine ca Dumnezeu iar nu ca Dumnezeu si Om. Ortodoxia e credinţa dreaptă.]

(Pr. Ciprian Negrean)

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Unei stăpâniri de stat (sau şef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sfânta Biserică (şi slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- Din toate timpurile se ştie că, atunci când puternicii vremii ridicau mâna asupra slujitorilor lui Dumnezeu, n-a mai dăinuit puterea lor.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.

- Vor veni necazuri mai mari decât Munţii Făgăraşului
- Rugăciunile şi jertfa Sfinţilor Brâncoveni m-a adus pe mine pentru ţara aceasta a noastră.
- Va lua ţara foc din Prislop [este vorba de "focul" Duhului Sfânt: Luca l2, 49]
- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesaloniceni 5, 3; Luca 21, 55; Isaia 139, 11). Aşadar în numele lui Hristos vă rugăm ca şi cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcaţi-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20). I-a părut rău
- Să băgăm de seamă ca nu cumva creştinismul să se ia de la noi. Pe simplul motiv că noi, creştinii, nu aducem roadele acestui creştinism: oameni după chipul lui Iisus.
- Mântuirea nu se câştigă cu o faptă răzleaţă, ci presupune o faţă socială; nimeni nu se mântuieşte singur; de mântuirea sa se mai leagă o mulţime de oameni.
- Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci şi o faptă a libertăţii noastre.
- Cei vechi ştiau pricina pentru care nu se arăta Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbeşte despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numeşte (II Tesaloniceni, 2, 3). E **Sfânta Liturghie** sau **Jertfa cea de-a pururi**, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12, 10) şi apoi Însuşi ne-a învăţat. Ea este cea care **opreşte să nu se arate Antihrist sau omul nelegiuirii** (II Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci pentru mulţimea fărădelegilor, de mult ar fi trebuit Dumnezeu - Tatăl să sfârşească lumea, însă Dumnezeu - Fiul, Cel ce este Iubirea de oameni şi de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfă Sfântă înaintea lui Dumnezeu - Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.
- Precum Taina Pocăinţei e un dar al cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, aşa Sfânta Liturghie, marea taină, ascunsă iarăşi sub chip smerit, mântuieşte lumea sau o fereşte de urgiile lui Antihrist. Iată de ce, toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.
- Sfânta Liturghie mai ţine lumea.
- Când fărădelegile vor înclești mintea şi inima oamenilor şi-i vor sălbătici aşa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu şi Biserică şi preoţi, încât va fi sălbăticirea şi nebunia urii (Luca 6, 11) peste tot pământul, atunci vine sfârşitul.

- Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când îşi urmează destinul, au apărarea lui Dumnezeu. Când şi-1 trădează, să se gătească de pedeapsă.
- El e „acela" care va veni în numele său - nu al lui Dumnezeu - evreu de neam, care va tirăni sub ascultarea sa tot pământul. Căci „acela" va primi să fie împărat peste strălucirea tuturor împărăţiilor pământului (Matei 4, 8 - 9) … Cel rău vrea să ocupe scaunul lui Dumnezeu.
- Pentru o alunecare a omului **de la nume la număr** [notă: **chip**-urile **R. F. I. D.** au fiecare un număr unic – acestea se vor implantate în mâna dreaptă sau pe frunte]**,** au să dea seama toţi înzestraţii lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu măriri, cu puteri şi cu tot felul de haruri. Regele David, înzestrat deodată cu darul stăpânirii şi cu darul proorociei, a căpătat o straşnică pedeapsă, numai fiindcă a îndrăznit să numere poporul (II Regi 24). Darul proorociei i s-a luat o vreme, iar din popor i-au murit 70.000 de oameni - şi doar el greşise, nu poporul (II Regi 24,17). Deci, înainte-stătătorii şi deţinătorii puterii au să dea seamă, chiar de venirea sabiei după dreptate.

- *„Nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu"* (Rom. 13, 1). Deci primim divinul stăpânirii, dar refuzăm păcatul ei… Să fiţi deci pregătiţi să puneţi capul pe butuc dacă credinţa o va cere. [notă: Când stăpânirea (chiar şi îngăduita de Dumnezeu) va cere implanturile la oameni (păcatul stăpânirii), atunci sa fim gata de jertfă.]

Excurs

Semnul fiarei
şi
răsplata celor ce nu au luat semnul ei

Apocalipsa 3

11. Vin curând; ţine ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.

12. Pe cel ce biruieşte îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi **afară nu va mai ieşi** şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, - al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu - şi numele Meu cel nou.

Apocalipsa 13

15. Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să şi grăiască şi să **omoare pe toţi câţi nu se vor închina chipului fiarei.**
16. Şi ea îi **sileşte pe toţi**, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca **să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.**
17. Încât **nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul**, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

Apocalipsa 14

9. Şi al treilea înger a venit după ei, strigând cu glas puternic: **Cine se închină fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe fruntea lui, sau pe mâna lui,**
10. Va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, şi **se va chinui în foc şi în pucioasă,** înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.
11. Şi fumul **chinului** lor se suie **în vecii vecilor.** Şi nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei.
12. Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus.
13. Şi am auzit un glas din cer, zicând: Scrie: **Fericiţi cei morţi, cei ce acum mor întru Domnul! Da, grăieşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei**

- Care nu va voi să primească pecetea lui, va primi moartea din mâinile lui. „Fericit va fi cel ce va răbda în acea vreme, căci se va mântui şi cu mucenicii cei mari va fi", după cum zice Domnul, în Evanghelia de la Matei: „Cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui." Şi Sfântul Ioan Evanghelistul, zice în Evanghelia sa: „Unii ca aceia mari se vor chema."[1]

- [notă: După a doua Venire, la înnoirea cerului şi a pământului (Luca 21, 33) Dumnezeu Fiul va primi Nume nou (Apocalipsa 3, 12), iar înaintea Numelui Domnului de acum, Iisus Hristos, se pleacă tot genunchiul, al celor cereşti, şi al celor pământeşti, şi al celor

[1] Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum, Ediţia a II-a, Ed. Biserica Ortodoxă Alexandria, 2004, pagina 11

dedesubt. Când se face referire la “mari se vor chema” se descoperă puterea numelui pe care îl vor primi la înnoirea lumii aceia, care au răbdat şi nu au luat semnul fiarei; iar puterea numelui constă în Puterea Duhului Sfânt dobândit prin răbdarea muncilor sfârşitului lumii. Vezi: Excurs Scopul vieții creştine. Conversația lui N. A. Motovilov cu Sf. Serafim de Sarov.]

Capitolul 16

Moartea Părintelui

„Ştiu unde mă duc, am mai fost acolo!”

- În postul Paştilor, anul 1989, mă aflam cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. Părintele Arsenie îl vede pe Andrei şi bătându-1 pe umăr îi spune că este *„ultimul calendar”*. Noi ne gândeam că urmează sfârşitul lumii dar, în realitate, urma sfârşitul Părintelui Arsenie: 28 XI 1989.

(D-na M. A.)

- În 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. În 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-1 chema Dumnezeu la cele veşnice, mi-a spus la despărţire: *„Este ultima dată când ne vedem.”* Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Ştiind gândul meu mi-a răspuns: *„Nu, eu am să plec pentru totdeauna.”* Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufleteşte de Părinte. Dar mi-a spus: *„Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici.”* În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot, căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaştele unui sfânt şi mi-am zis: *„Părinte, ai fost mare în viaţă, mare te-a lăsat şi moartea aceasta.”* Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfinţenia poporului, dar noi - şi eu personal - trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu

tendinţă… [notă: Părintele este un sfânt necanonizat. Acatistele tipărite sunt o neascultare faţă de rânduiala bisericii. Când cu nedreptate Părintelui i-a fost luat dreptul de a sluji, acesta a dat ascultare de această hotărâre, spunând preotului, care îl rugase să slujească Sf. Liturghie: *„Eu cu ascultarea nu mă joc.”*]

Credeţi dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanţi în timpul vieţii, acum nu mai are pe nimeni?

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mânăstirea Sâmbăta, iar Părintele Veniamin, care a fost stareţ, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: *„Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mânăstire săracă“* - ştia că va veni multă lume în pelerinaj.

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceaţă, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh in Părintele Arsenie. [notă: Sufletul omului este însoțit de îngeri până în rai. Este cu putința ca Enoh să-l fi însoțit pe părintele. Nu este cu putința ca duhul acestuia să fi fost în întregime întrânsul.]

*(**Paraschiva Anghel**, Dejani)*

- Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune), că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pocimpi (ţăruşi): *„Bate unul aici, unul acolo, unul acolo şi unul acolo “*, iar după ce i-a bătut a zis: *„Pe mine aici mă veţi îngropa.“* Până atunci se ştia că Părintele va fi înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu, Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat la Prislop şi când a primit îngăduinţă de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat.

Odată, am ajuns la mânăstire la Prislop şi nu avea cine să acopere cu şindrilă acoperişul porţii. Era numai meseriaşul, domnul Vâlcea, care a făcut şi crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele. Când a scris pe cruce anul morţii *„1989”* i-a zis Părintelui Arsenie: *„Nu grăbim ?”*, şi Părintele a zis: *„Nici un ceas din 1990."*

Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viaţă când am avut ocazia să-1 ating. Obrajii îi erau roşii. Era acolo şi Părintele Sebastian. Părintele Sebastian era

nevăzător, a avut o defecţiune la ochi şi a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie 1-a întrebat la vremea respectivă: *„Mă omule, vrei să-ţi dau vederea şi să te fac preot?“* El răspunde: *„Nu vreau să mai văd deşertăciunile acestei lumi”*, şi a murit ca simplu monah. A fost şi Părintele Domeţie, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie şi să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile.

A murit joi şi 1-au înmormântat luni, şi era ca viu atunci. Împrejurul sicriului se simţea mireasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morţi când fac pomelnic cu morţii şi când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.

La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulţi, cum mă aşteptam.

A trecut la cele veşnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obştea mânăstirii Prislop şi n-a primit binecuvântare. N-a putut să slujească. Cred că acolo vroia să dezvăluie celelalte taine.

După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea nişte necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare şi mai trebuia să dea şi nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul şi i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: *„Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta.”* S-a rugat la Părintele Arsenie şi după vreo două săptămâni vine la mânăstire şi-i mulţumeşte părintelui că 1-a îndrumat să se roage la un aşa sfânt care 1-a ajutat, pentru că nici nu-şi dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001.

*(**Gheorghe Silea**, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)*

- Am fost şi la înmormântare. Stând pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceauşescu: *„După o lună de zile după ce mor eu, mori şi tu .“* Aşa s-a întâmplat.

În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puţină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi, lumea era ieşită afară şi cânta *„Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte…“*, dar nu mai înainta, toţi stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu ştiau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la faţă. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieţi care au văzut. Ieşind, i-au legat o năframă neagră şi au plecat cu el mai departe.

*(**Şerban Alexe**, 73 de ani, Lisa)*

- La Prislop am fost şi eu, era iarnă şi pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuţe: *„Cât am fost în viaţă, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte.“* [notă: Când se întorc românii din străinătate (sau la plecare) pot intra cu uşurință la Prislop. Sâmbăta de Sus nu ar fi fost la fel de accesibilă.]

*(**Dobrin Ioan**, 67 de ani, Săvăstreni)*

- Părintele s-a şi rugat să moară mucenic şi Dumnezeu i-a împlinit dorinţa. Deşi el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului. A murit pe 28 noiembrie, ca şi Cuviosul Mucenic Ştefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase [profetic] pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ştefan cel Nou: *„Ştefan mi-a făcut temniţa Mânăstire.”* Există o asemănare mare între viaţa acestui sfânt şi viaţa Părintelui Arsenie. Ca şi acesta, încă din pântece a fost ales.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat şi m-am întrebat de ce au făcut aşa. Nu ştiu de ce, dar am auzit în predica Părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus aşa: *„Ai trăit ca un cuvios şi ai murit ca un martir.”* [notă: Părintele i-a relatat unei persoane apropiate despre un complot de otrăvire împotriva dânsului.] Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaştri. Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că şi alţii au văzut acest lucru, am înţeles că nu a fost o nălucire.

*(**Maica Adriana**, Schitul Cornet)*

- Părintele Arsenie a zis odată către mine: *„Mă, tu ai văzut o cruce… şi nu trebuia să o arăţi la lume.”* Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare şi zice *„Mă, de ce arăţi, te rog să nu mai arăţi, că lucrurile cereşti nu se arată.”* Dar atunci nu

am ştiut de ce vorbeşte dânsul aşa. Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă. Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserică, eram toţi afară, şi a apărut o cruce albă de pe clopotniţă până la el (în văzduh) şi crucea a pornit. Şi când a venit crucea a venit şi un nor mare. Am văzut eu asta. Şi s-a dus norul să prăvălească crucea albă şi nu a prăvălit-o şi a venit alt nor cu altă viteză şi s-a nimicit norul şi crucea s-a dus către miazăzi. [notă: Sufletul este însoţit de către îngeri pe drum, pentru a fi apărat. La fel cum dintr-un nor s-a coborât un tânăr să ceară găzduire, aşa şi aici, norii aceştia (nu oricare din văzduh) erau îngeri si demoni. Dumnezeu biruind.] După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mânăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „ X ”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui. Dar am văzut-o…

*(**Ioan Bica**, 76 de ani, Voivodeni)*

- Părintele mai zicea şi lucrul acesta: *„Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc,”* şi mai spunea aşa: *„Eu ştiu unde mă duc, eu am mai fost acolo!“*

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Un preot care a fost ucenic al Părintelui Arsenie a adormit în Domnul. Soţia lui nu ştia ce să scrie pe crucea de marmură de la mormânt şi a întrebat un preot. Acesta i-a zis să scrie: ***„De ce căutaţi pe cel viu printre cei morţi.”*** Şi aşa a scris. Aşa ar trebui scris pe crucile celor ce cred în Hristos, căci cel adormit nu e acolo ci la Hristos pe care 1-a iubit. Scrie Părintele Arsenie în Cărarea Împărăţiei: *„Hristos vine oriunde este chemat şi-l cheamă iubirea.“*

(Pr. Ciprian Negrean)

- Ţin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creştine şi am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng. Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, şi un bărbat foarte înalt, amândoi ţărani din părţile Făgăraşului, şi brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântaţi, şi-a îndreptat mâna spre inimă şi deodată a făcut aşa, în mare şoaptă: *„Uoaaaahhh!”*. I-am urmărit prin curtea mânăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela, şi când mergeam cu toţii spre

groapă, am tras cu urechea şi am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, **o cruce de stele.**

O minune legată de Părintele Arsenie, după moartea lui, am văzut şi eu la mânăstirea Sâmbăta în 1990, unde venisem cu o fată foarte credincioasă, bolnavă grav de scleroză în plăci de 17 ani. Nu putea merge decât cel mult 5-10 paşi; o duceam cu un cărucior pentru invalizi. Astfel am urcat împreună spre un izvoraş, cam la 2 kilometri mai sus de mânăstire. Şi cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfăţişare era imposibil să nu-ţi atragă atenţia. Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaştri, plini de viaţă. Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: *„No, mâine aş vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgăraşului… .“* Deşi se afla cam la o sută de paşi, bătrâna a ridicat ochii spre mine şi m-a întrebat: *„Chiar vrei să mergi la chilie… ?”* Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta… Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape mustrător şi totuşi nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă… Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: *„Bine”*, şi-a luat apă de la izvor şi, când a dat să plece, s-a întors către noi şi ne-a întrebat: *„Nu vreţi un măr ?“* Noi am spus: *„Da.”* Ea şi-a băgat mâna în straiţă şi a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată şi atunci m-am uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat şi fata îmi zice: *„Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simţeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp… .“* Iar eu eram sigur că erau aceiaşi ochi mari, albaştri şi umezi, pe care-i văzusem atunci la Drăgănescu. Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: *„Să vezi că a fost Părintele!“* Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi nişte turişti care ziceau la rându-le, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. Am mai zăbovit puţin şi când a fost să plecăm, fata zice: *„Hai, că încerc să merg până la cărucior.“* Când a ajuns la cărucior zice: *„Mai încerc doar să cobor până în drum, c-am văzut că m-ai tras cam greu pe panta asta.“* Când am ajuns jos, la drum, spune: *„Măi, nu ştiu, parcă simt aşa, o putere în picioare…”*, iar eu am îndemnat-o în glumă: *„Măcar dacă ai merge până la mânăstire, să nu mă tot obosesc să împing de cărucior prin grohotişul ăsta.”* Atunci ea s-a oprit, s-a uitat spre cer şi a devenit foarte serioasă: *„Doamne, n-aş vrea să merg decât ca să nu-i mai supăr pe alţii!”*, şi a mers cei doi kilometri pe jos. Făcuse aşa o febră musculară că sâmbătă n-a mai coborât de la chilie. Însă din acea zi şi până astăzi, fata aceea merge pe picioarele ei.

*(**Părintele Dumitru**, Mânăstirea Sf. Ilie , Albac)*

- La înmormântarea Părintelui Arsenic Boca, în 1989, Părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: *„Aici, astăzi, suntem cei chemaţi de Părintele Arsenie Boca; toţi aceştia ne vom întâlni cu Părintele în rai.”*

La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareţă de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutăţile materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume şi atunci va scăpa de necazurile materiale. La scurt timp Părintele a murit; de atunci şi până acum este o afluenţă mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenic Boca.

(D-na Prof. C.F.)

- Părintele va fi veşnic în amintirea făgărăşenilor! Şi eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost şi a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoţii care 1-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe faţa Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe faţa Părintelui şi nu s-a mai şters niciodată, aşa cum s-a imprimat şi pe fotografie.

*(**Pr. Ioan Ciungara**, Copăcel)*

- Schimbarea mea s-a petrecut cu viteza şi tăria unui fulger. Îmbrăcată subţire, cu pantofi decupaţi şi talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. **La mormântul Părintelui** însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără contenire şi prin faţa ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârşisem. Nu ştiu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâşietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă aşteptau la maşină nu au înţeles nimic. Credeau că am înnebunit, că trec printr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din Bucureşti, luxul şi toate deşertăciunile vârstei. Am câştigat infinit mai mult: ajutorul şi mângâierea Părintelui.

*(**Maica Maria**, Sf. Mânăstire Prislop)*

- Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci aşa spune cartea *[„Să-mi lăsaţi trupul în mormânt. Să nu-l deranjaţi pană la A Doua Venire"]*. Sigur că da, smerenia călugărească aşa trebuie să fie. Şi Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaştele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamţ, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoşi peste el. Aşa şi cu Părintele Arsenie. Să aşteptăm să-1 scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Aşa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan lacob şi să-1 descopere pentru a-1 găsi aşa cum 1-au găsit, tot aşa şi la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-1 descoperim pentru că i s-a arătat. Şi se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniştită, care mi-a inspirat cuvintele: *„Iubiţi credincioşi, daţi umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta."* La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea şi predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: Mă, să nu mai faci cutare!.

(Pr. Nicolae Boboia)

- Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, avea nevoie, simţea nevoie ca poporul să se apropie de el. *„Apropiaţi-vă de mine"* zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. *„Apropiaţi-vă de mine"*, parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte Mânăstiri, în toate zilele de pomenire, în toate zilele de hram şi de praznic, şi în duminici şi sărbători. *„Apropiaţi-vă de mine"*, pentru că cine se apropie de Sfinţi se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinţi şi ni se descoperă prin Sfinţi. Sfinţii, spun teologii ortodocşi, sunt întru-un fel *„întruparea Duhului Sfânt."* [notă: ascultaţi de îndemnurile din Sf. Scriptură şi veţi dobândi Duh Sfânt] *„Apropiaţi-vă de mine!"*, şi tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoţii lui Baal, s-a depărtat poporul de cei care-1 duceau în rătăcire şi idolatrie, şi poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluţia şi pentru neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinţi, să se apropie de sfinţi ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simţim cu toţii, iată,

după aproape 14 ani de la plecarea în veşnicie a Părintelui Arsenie, că poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este şi cine mijloceşte în mod deosebit. Simte poporul şi se apropie de mânăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinţiei sale, aşa cum avea să spună cu puţin timp înainte să plece dintre noi: *„Va lua ţara foc din Prislop!”* E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu. Prin tot ceea ce se scrie bine, şi prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu şi adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinţii Părinţi, de la Sfinţii Apostoli şi până la Sfinţii zilelor noastre.

(PS. Daniil Partoşanul)

Sfaturi şi îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Rar să găseşti un om care să dea sens religios morţii, adică s-o aştepte cu bucurie, ca pe-o izbăvire sigură din împărăţia păcatului.
- Când sora moarte ne dezleagă de trup, ne face un mare bine, fără să ştim şi fără să vrem. Tot ce e rău în lumea asta: neştiinţă, neputinţă, întunerecul, păcatul cu miile lui de gheare, prin moarte încetează. Răul e osândit de moarte, deci moartea ni-i un ajutor. Nu trupul este răul, dar prin moarte se omoară răul cu desăvârşire, de aceea, la vreme, trupul va învia din morţi. În moarte-i învierea.
- Împliniţi-mi dorinţele, sfaturile minime, şi vă schimbă Dumnezeu situaţiile, problemele voastre, fără să fiu eu prezent, căci Dumnezeu e Cel ce le schimbă.

În continuare urmează **Picturi, Omagii, Note Biografice** şi **Cuprinsul cărţii.**

Picturi

Învierea Mântuitorului

Pictură realizată de Părintele Arsenie Boca în Biserica din **Drăgănescu**

Adormirea Maicii Domnului

Pictură realizată de Părintele Arsenie Boca în Biserica din **Drăgănescu**

Sfânta Cuvioasă Paraschiva de la Iaşi

Icoană pictată de Arsenie Boca, care se află în Biserica **Sf. Antonie** (Biserica Domnească) din Bucureşti

I

Omagiu Părintelui drag

Noi, cei ce l-am cunoscut,
Şi Părinte drag l-am avut,
Simțim astăzi adânca durere,
Dar si mare mângâiere.
Caci noi ştim că si acum,
Nu va înceta nicicum,
Viu să fie-n amintiri,
Chipul sfintei lui iubiri.
Şi cu toți nădăjduim,
Cu Părintele să fim,
De vom împlini curat,
Sfaturile ce ne-a dat.
Iar acum la despărțire,
Cu smerenie si iubire,
De la cel plecat în zare,
Cerem Binecuvântare...

Teodosia – Zorica Lațcu, împreuna cu toți credincioșii, copii ai Părintelui.
(Braşov, 3 – 4 decembrie 1989)

II

Părintelui Arsenie

Părinte, ai plecat şi-ai luat cu tine,
Spovada grea de-atâta neputința,
Nu ne mai ceartă nimeni de păcate,
Şi n-avem de iertare trebuința.

Se-adună toată turma când vin lupii,
Ei nu se mai îmbracă-n piei de oaie,
Nici n-are rost de-acum să se ascundă
Învață ei pe oi sa se jupoaie.

Toți mieii-nnebuniți urla la lună,
Nu ştiu de-n turmă stau lângă vreun frate,
Trimite-ne, Părinte, -un semn din ceruri
Şi mântuieşte-ne de păcate!

Prof. Maria Gabor

Capitolul 17

Părintele Arsenie. Note biografice

1910 Septembrie 29. Se naşte în localitatea Vața de Sus, județul Hunedoara, prin părțile Dragului, dintr-o familie de țărani simpli, Iosif și Cristina, dar credincioși. Primește numele de Zian. Mai are o soră care moare de tânără. Tatăl său cunoștea meseria de pantofar.

1929. Absolvă ca șef de promoție Liceul ”Avram Iancu” la Brad. Este marcat de colegi cu epitetul de "Sfântul", iar stejarul pe care-l plantează cu colegii la absolvire, îi va purta numele, "Gorunul lui Zian". Şcoala primară (primele 4 clase) o face în satul său natal.

1929 - 1933. Urmează cursurile Institutului Teologic din Sibiu, unde este remarcat de profesori ca un student de elită. Aici îi devin cunoscute talentele sale de pictor și devine interpret la flaut.

1933. Este trimis la București de către Mitropolitul Nicolae Bălan pentru a urma Institutul de Belle Arte. Cu această ocazie participă și la cursurile de anatomie ale profesorului Francisc Crainer și la prelegerile de mistică ale lui Nechifor Crainic. Ajută pe părintele Dumitru Stăniloaie la traducerea Filocaliei, realizând grafica primelor patru volume, care apărut la Sibiu.

1935 Septembrie. Conform documentelor arhivei Arhiepiscopiei Sibiului, este hirotonit întru citeț și ipodiacon. Și tot atunci este hirotonit diacon celib (conform părintelui Veniamin Tohănescu).

1939. Merge la Muntele Athos, unde stă trei luni. Experimentează viața duhovnicească de aici, postind 40 de zile. După unii, în aceste trei luni, ar fi refăcut și traseul parcurs de Apostolul Pavel in Grecia. În iunie se închinoviază la Mânăstirea Sâmbăta de Sus.

1940 Mai 3. Are loc tunderea în monahism, când primește numele de Arsenie.

1942 Aprilie 10. Părintele Arsenie este hirotonit preot și numit stareț al mânăstirii.

1943. După un an de la hirotonia întru preot, Părintele Dumitru Stăniloaie remarca amploarea mișcării duhovnicești de la Sâmbăta de Sus.

1948 Mai. Este arestat și torturat de securitate, fiind acuzat că e legionar, lucru pe care Părintele l-a negat chiar dacă în 1947, cu sprijinul său, la Sâmbăta, s-a ținut o consfătuire ce a dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară.

1948 Noiembrie 25. Este mutat la mânăstirea Prislop de Mitropolitul Nicolae Bălan. Mânăstirea era într-o stare jalnică, fiind părăsită de ultimii trei viețuitori călugări, greco-catolici (În 1948 greco - catolicii au revenit la Ortodoxie). Este numit stareț al acestei mânăstiri.

1949 Septembrie 14. Se tund în monahism, la Prislop, Stelian Manolache cu numele Domeţie și Leonida Plămădeală, cu numele Antonie.

1950. Prislop devine mânăstire de maici; Părintele Arsenie nu mai este stareț, ci rămâne duhovnic al mânăstirii, iar stareță este numită monahia Zamfira.

1951 Ianuarie 15-16. Părintele este din nou ridicat de securitate.

1952. Părintele revine la Prislop după ce, condamnat, a stat 9 luni la Canal, înainte fiind și la Ocnele Mari.

1959. Se desființează mânăstirea Prislop, maicile sunt alungate, la fel și Părintele Arsenie, căruia i se interzice să mai slujească ca preot. Clădirea este transformată într-un cămin de bătrâni, până în 1976 când se redeschide mânăstirea.

1961. După o lungă pribegie prin București, este angajat ca pictor muncitor, la Atelierele Patriarhiei de la Schitul Maicilor, participând la slujbe doar ca și cântăreț.

1968. Este pensionat (o pensie minoră); începe pictura Bisericii de la Drăgănescu la care se va osteni timp de 15 ani.

1969 – 1989. Deține un atelier de pictură și chilie la proaspătul înființat așezământ mânăstiresc de la Sinaia. (După 1959, Maicile alungate de la Prislop, se reorganizează într-un așezământ mânăstiresc la Sinaia.)

28 Noiembrie 1989

Părintele a încetat din viață la Sinaia. Este înmormântat pe data de **4 Decembrie 1989** la

Prislop

(Hațeg, Județul Hunedoara).

Cuprins

Capitolul 1: Mama Părintelui Arsenie. *„Eu am fost pictat din pântecele maicii mele”*…....***4***

Capitolul 2: Părintele Arsenie… un Moise care ne-a despărţit Marea Roşie.....***7***

Capitolul 3: Pictor de icoane şi de suflete.....***25***

Capitolul 4: Prima întâlnire cu Părintele şi… următoarele!.....***28***

Capitolul 5: Ucenici ai Părintelui.....***42***

Capitolul 6: Moştenirea şi ispăşirea păcatelor.....***45***

Capitolul 7: Taina Spovedaniei *„Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc”*.....***50***

Capitolul 8: Post şi rugăciune. *„Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare“*.....***59***

Capitolul 9: Vindecări şi sfaturi. *„De acum să nu mai păcătuieşti“*.....***67***

Capitolul 10: Căsătoria. *„Copiii nefăcuţi strică pe cei făcuţi”*.....***76***

Capitolul 11: Catolici, greco-catolici, sectanţi, legionari.....***90***

Capitolul 12: Dacă vreţi preoţi buni, naşteţi copii creştini.....***96***

Capitolul 13: Maica Zamfira.…….....***101***

Capitolul 14: Alte mărturii despre darurile şi sfinţenia Părintelui Arsenie.....***102***

Capitolul 15: Sfârşitul lumii depinde de purtarea lumii.....***110***

Capitolul 16: Moartea Părintelui. *„Ştiu unde mă duc, am mai fost acolo!”*……....***117***

Capitolul 17: Părintele Arsenie. Note Biografice…….....…..***131***

"...pedeapsa părinţilor vine in copii până la al treilea şi al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc...şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele."

Deuteronom 5, 9 - 10

"Situaţia stă aşa: oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să părăsească păcatul. Acum, care de care să asculte mai întâi? Dumnezeu de oameni sau oamenii de Dumnezeu?!"

Părintele Arsenie Boca

ISBN 978-973-99739-8-4